STAN NICHOLLS

RĂZBOINICII FURTUNII

Seria ORCII

Volumul 3

Warriors of the Tempest, 2000

STAN NICHOLLS

RĂZBOINICII FURTUNII

Seria ORCII

Volumul 3

Warriors of the Tempest, 2000

Stan Nicholls, jurnalist şi autor britanic de mare succes. A fost coproprietar şi manager al librăriei Bookends din West London, precum şi manager al librăriei *Dark They Were and Golden Eyed,* specializate în literatură SF. A fost de asemenea primul manager al lanţului de distribuţie de carte *Forbidden Planet,* ajutând la înfiinţarea ramurii newyorkeze a companiei. Ca jurnalist, a semnat articole în cele mai importante cotidiane şi reviste britanice, precum şi în gazetele de specialitate, printre care *The Guardian, The Independent, The Daily Mirror, Time Out, Sight and Sound, Rolling Stone, SFX* sau *Locus*. În 1981 s-a dedicat în totalitate scrisului, publicând până în prezent peste douăzeci şi cinci de lucrări fantasy şi science fiction, traduse în mai mult de douăzeci de limbi, dintre care cele mai cunoscute sunt *Strange Invaders* (1995), *Fade to Black* (1997), trilogia *The Nightshade Chronicles* (1996-1998) şi trilogia *Quicksilver* (2003-2006). Trilogia *Orcii*, tipărită pentru prima oară în Marea Britanie de Gollancz, a devenit bestseller internaţional, cu peste 1.000.000 de exemplare vândute şi tradusă în douăsprezece limbi. În 2007 i-a fost decernat Premiul pentru întreaga carieră *Le Fantastique* pentru contribuţii deosebite în domeniul literaturii, în cadrul Festivalului *Trolls & Legendes* din Möns, Belgia. Trăieşte în regiunea engleză West Midlands împreună cu soţia sa, Anne Gay. În prezent lucrează la o nouă trilogie dedicată orcilor, intitulată *Orcs: Bad Blood.*

CUM S-AU CĂLIT ORCII

Alcătuirea socială a Maras-Dantiei, leagănul raselor străvechi, era în pragul dezastrului. Echilibrul ei fragil fusese distrus de o rasă de năvălitori rapace, oamenii. Ei pustiau resursele naturale, prădau culturile şi stârneau conflicte. Mulţi se învârteau în jurul grupurilor religioase adversare, Mani şi Uni, care purtau un război sângeros.

Şi distrugeau magia pământului.

Jafurile oamenilor tulburau fluxurile de energie ale pământului, care hrăneau puterile magice ale majorităţii raselor. Acum, primăvara cea încântătoare murea. La rândul ei, vremea se strica, învălmăşind anotimpurile. Peste Maras-Dantia apăsa teama sosirii unei ierni nesfârşite, pe lângă epoca de gheaţă, anunţată de gheţarii care înaintau spre sud.

Orcii nu aveau puteri magice pe care să le piardă, însă erau mari meşteri la luptă şi însetaţi de sânge.

Căpitanul Stryke îi conducea pe jderi, o ceată de treizeci de războinici orci aflată în slujba reginei vrăjitoare Jennesta, tirană sadică şi susţinătoare a religiei Mani. Ofiţerii lui Stryke erau sergenţii Haskeer şi Jup, cel din urmă fiind singurul pitic dintre ei, şi caporalii Alf şi Coilla, aceasta fiind singura femeie-orc. Restul cetei, la început, număra douăzeci şi cinci de răcani. La ordinul Jennestei, jderii au furat un obiect misterios, un cilindru pe care li s-a poruncit să nu-l deschidă. Au pus mâna şi pe o cantitate mare de cristal, un drog puternic.

Când cilindrul le-a fost furat de bandiţii cobolzi, hotărârea lui Stryke de a-i urmări şi de a recupera trofeul a fost primul pas prin care jderii au devenit dezertori. Ajutaţi

de un gremlin savant numit Mobbs, au deschis cilindrul şi au văzut că ascunde un instrument, un artefact despre care se spunea că are proprietăţi magice nemaipomenite. Orcilor, obiectul acela ciudat li se părea o simplă stea, şi aşa i-au şi zis. Descoperind că existau încă patru asemenea stele care, la un loc, ar putea elibera rasele străvechi într-un fel de neexplicat, ceata şi-a încălcat jurământul faţă de Jennesta. În timp ce în Maras-Dantia se prăbuşea din cauza haosului, jderii porneau în căutarea celorlalte stele care să dezvăluie misterul.

Misiunea lor s-a dovedit plină de primejdii. Au fost vânaţi de un grup de războinici trimişi de Jennesta să-i ucidă sau să-i prindă. Armate de Uni şi Mani, ajutate de semenii lor jderi şi pitici oportunişti, le voiau capetele. Bolile oamenilor, de care rasele străvechi cu greu se puteau feri, le puneau viaţa în pericol. Iar Jennesta, enervată de eşecurile propriilor ei slugi, a angajat trei oameni cruzi, vânători de recompense, specializşti în urmărirea orcilor ticăloşiţi.

În vremea asta, Stryke era bântuit de vise inexplicabile, care îl purtau într-un tărâm orc feeric, neatins de oameni sau de vreme rea. Viziunile lui erau atât de clare, încât credea că nu mai e în toate minţile.

Ceata de jderi a smuls a doua stea de la extremistul Uni Kimball Hobrow, făcându-l pe acesta şi pe adepţii lui să-i hăituiască necruţători. Al treilea instrument enigmatic a fost găsit în Scratch, regatul subteran al rasei trolilor. Jderii au scăpat cu viaţă numai pentru că l-au luat ostatic pe Tannar, regele lor.

Haskeer, cu minţile rătăcite din cauza febrei, a furat cele două stele şi a fugit cu ele. Coilla a plecat după el şi a fost prinsă de vânătorii de recompense. A reuşit să-i convingă însă că ceata de orci plecase spre portul liber Hecklowe. Trădând-o pe Jennesta şi hotărând să profite de situaţie ei înşişi, vânătorii de recompense au avut nevoie de Coilla ca să-i recunoască pe camarazii ei. Au plecat spre Hecklowe, luând-o pe jderiţă prizonieră.

Stryke şi-a condus restul cetei în căutarea lui Haskeer şi a Coillei. Regele Tannar, încercând să se târguiască pentru libertatea lui, le-a spus jderilor că un centaur pe nume Keppatawn are, şi el, o stea, păzită de clanul lui în Pădurea Drogan. Stryke a refuzat să-l elibereze pe regele trol, care a încercat să fugă şi a murit, adăugând tiranicidul la fărădelegile jderilor.

Cu mintea tulburată, Haskeer a dobândit convingerea că stelele îi vorbesc într-un fel şi că ar trebui să le ducă Jennestei, deşi asta însemna moarte sigură. Înainte de a-şi îndeplini planul, a fost capturat de adepţii zeloşi ai lui Hobrow, custozii, iar stelele au căzut în mâna acestuia.

Jderii s-au confruntat şi ei cu oamenii lui Hobrow în lupte sângeroase şi au aflat că Jennesta îi declarase proscrişi şi pusese o recompensă pe capetele lor. Stryke a hotărât să împartă ceata în două, temporar, deşi nici el nu fusese de acord cu asta înainte. Cu jumătatea lui de ceată, a continuat să-şi caute camarazii; Alfray a fost trimis cu jumătatea cealaltă să afle dacă există o stea în Pădurea Drogan.

Jennesta a început să-i vâneze mai aprig pe jderi şi a trimis după ei patrule de dragoni conduse de stăpâna lor, Glozellan. A păstrat şi legătura telepatică cu surorile ei, Adpar şi Sanara, regine peste alte ţinuturi din Maras-Dantia. Adpar, la cârma tărâmului nyadd, se războia cu o rasă vecină, merzii. Jennesta i-a propus să se alieze cu ea ca să găsească stelele, promiţându-i că vor împărţi puterea. Neavând încredere în ea, Adpar a refuzat-o. Înfuriată, Jennesta s-a folosit de vrăjitorie şi a trimis moartea asupra surorii sale.

Coilla şi vânătorii de recompense s-au întâlnit întâmplător cu un om pe nume Serapheim, care se pretindea bard rătăcitor. Dar întâlnirea s-a încheiat înainte ca ei să afle mai multe despre el, iar grupul a mers mai departe spre Hecklowe. Portul liber, loc de întâlnire pentru toate rasele, era păzit de Supraveghetori, homunculi creaţi prin magie, care impuneau ordinea prin forţă mortală. Într-

unul dintre cartierele mai prăpădite din oraş, vânătorii de recompense s-au târguit s-o vândă pe Coilla elfului negustor de sclavi, Razatt-Kheage.

Jumătatea de ceată a lui Stryke l-a descoperit pe Haskeer şi l-a salvat tocmai când era să fie linşat de custozii lui Hobrow. Au recuperat şi stelele. Haskeer n-a fost în stare să-şi justifice faptele. Stryke i-a pus comportamentul pe seama febrei şi i-a dat voie să se alăture din nou cetei, dar sub supraveghere. Mai târziu, în timpul unei furtuni neobişnuite pentru acel anotimp, a reapărut misteriosul Serapheim. El i-a povestit lui Stryke că sergentul lui, Coilla, fusese capturat de vânătorii de recompense, de existenţa cărora ceata ştia deja, şi că aceştia plecaseră cu ea la Hecklowe. Apoi, pur şi simplu s-a făcut nevăzut. Stryke a trimis un mesaj cetei lui Alfray, amânând momentul întâlnirii lor la Drogan, şi, însoţit de mai puţini răcani, a plecat la Hecklowe. Acolo, jderii l-au revăzut pe Serapheim. Urmărindu-l de la distanţă, au ajuns la vizuina lui Razatt-Kheage, unde era ţinută Coilla. După o încăierare crâncenă, au salvat-o, dar vânătorii de recompense au reuşit să scape. Şi Serapheim a dispărut. Scăpând cu greu de Supraveghetori, jderii au fugit din Hecklowe.

Ceata s-a reunit la Golful Calyparr, lângă Pădurea Drogan. La scurtă vreme, în timp ce vâna, Stryke a fost prins într-o ambuscadă de răzbunătorul Razatt-Kheage şi slugoii lui. Dar jderul s-a dovedit mai isteţ decât agresorii şi l-a ucis pe negustorul de sclavi. Intrând în Pădurea Dragon, jderii s-au întâlnit cu clanul centaurului Keppatawn. Acesta, un renumit armurier şchiop de un picior, avea, într-adevăr, o stea. O furase de la Adpar în tinereţe, de-abia scăpând cu viaţă. Dar vraja făcută de ea îl lăsase infirm şi numai dacă lacrima ei ar fi curs pe piciorul lui, atunci i s-ar fi vindecat. Keppatawn a hotărât că, dacă orcii îi aduc acest trofeu bizar, le va da steaua în schimb. Stryke a fost de acord.

Ceata şi-a croit drum spre tărâmul nyadd, unde Mlaştina Scarrock se întâlnea cu Insulele Mallowtor. Acolo domnea

haosul. Nyazzii şi vecinii merzi se luptau unii împotriva celorlalţi, iar Adpar căzuse în comă, din cauza farmecelor Jennestei. Cum Adpar îşi eliminase toţi rivalii, moartea ei ameninţa să-i zguduie tărâmul din temelii, facţiuni rivale războindu-se pentru putere. După ce s-au strecurat până la încăperile reginei, jderii au găsit-o pe patul de moarte, părăsită de curteni. Când totul părea pierdut, Adpar a vărsat o singură lacrimă, de mila ei, pe care Coilla a prins-o într-o sticluţă.

Moartea lui Adpar a trimis un fior telepatic Jennestei şi Sanarei. Astfel, i s-a dezvăluit Jennestei că Stryke şi ceata lui erau pe tărâmul nyadd. A pornit spre Scarrock, în fruntea unei armate de Mani formate din zece mii de soldaţi, hotărâtă să-i anihileze pe jderi o dată pentru totdeauna. Stăpâna Dragonilor, Glozellan, şi un detaşament de dragoni au fost trimişi înainte. Kimball Hobrow a aflat că ceata venise în regiunea Dragon. A pornit într-acolo în fruntea propriei armate.

Jderii au ieşit cu greu din ţinutul nyadd, reuşind să scape numai pentru că luptătorii merzi le-au sărit în ajutor. Dar răcanul Kestix a fost ucis. Ceata a pornit spre Pădurea Drogan cu lacrima şi cu stelele. Pe drum, a fost atacată de custozii lui Hobrow. Mult depăşiţi ca număr, orcii au luat-o la fugă, dar calul lui Stryke s-a împiedicat şi l-a azvârlit din şa. În timp ce custozii goneau spre el, Glozellan a coborât din cer călare pe un dragon şi l-a salvat. L-a dus apoi pe un vârf de munte îndepărtat şi l-a lăsat acolo, fără să-i dea nicio explicaţie. Deşi muntele era imposibil de urcat, misteriosul Serapheim a apărut din senin şi l-a încurajat pe orc să nu-şi piardă speranţa. Apoi s-a făcut nevăzut. Stryke aproape că nici nu i-a observat dispariţia.

Asta pentru că stelele pe care le avea îi cântau.

1

Călăreau ca harpiile fugind din iad.

Jup se întoarse în şa şi privi peste umăr la urmăritori. Socoti vreo sută, cam cinci la un jder. Erau îmbrăcaţi în negru şi înarmaţi până în dinţi, iar goana îndelungată nu le ostoise avântul.

Acum, primele rânduri de oameni ajunseseră la o aruncătură de băţ de ei.

Piticul se uită la Coilla, care călărea în rând cu el la coada cetei. Stătea aplecată în faţă, cu capul cât mai jos, cu dinţii încleştaţi şi părul strâns în coadă fluturându-i ca frunzele de laur învăpăiate. Dungile tatuate în formă de V care-i împodobeau obrajii îi scoteau în evidenţă trăsăturile neînduplecate.

În faţa ei, sergentul Haskeer şi caporalul Alfray galopau năvalnic, caii lor înspumaţi izbind cu copitele iarba rece şi azvârlind bucăţi de noroi.

Ceilalţi orci se împrăştiaseră de-o parte şi de a alta, aruncând priviri fioroase, cocoşaţi de vântul care-i biciuia.

Toţi ochii urmăreau adăpostul îndepărtat din Pădurea Drogan.

— *Ne ajung din urmă!* răcni Jup.

Dacă îl auzi vreun alt orc în afară de Coilla, nu dădu niciun semn.

— *Atunci nu mai pierde vremea!* strigă Coilla, săgetându-l din priviri. *Nu te opri!*

Nu-i ieşea din cap scena la care fuseseră martori înainte, când Stryke căzuse de pe cal şi fusese apoi luat de un dragon războinic. Jderii erau obligaţi să presupună că era un animal de-al Jennestei şi că Stryke era pierdut.

Jup răcni din nou, aducându-i aminte de prezent. Zvârli un braţ şi arătă spre flancul ei stâng descoperit. Coilla

întoarse iute capul. Un custode ajunsese în dreptul ei. Stătea cu sabia ridicată, gata să-i ciocnească armăsarul cu al lui.

— *Rahat!* ţipă Coilla.

Trase tare de hăţuri, răsucindu-se într-o parte. Se feri de sabia duşmană şi câştigă destul timp ca s-o tragă pe-a ei.

Omul nu se lăsă. Flutură arma şi răcni ca să acopere vuietul hăituielii. Roti sabia larg şi spintecă aerul la un fir de păr de coapsa Coillei.

A doua lovitură căzu neîntârziat, mai aproape, mai de sus, şi ar fi spintecat-o din talie dacă nu s-ar fi ferit.

Asta o scoase din minţi pe jderiţă.

Se trase într-o parte degrabă şi izbi la rândul ei. Omul se feri şi lama desenă un arc şuierător la două degete de capul său. Răspunse cu un asalt la pieptul jderiţei, dar ea îl bloca. Bărbatul atacă încă o dată şi încă o dată. Coilla pară şi ea de două ori şi armele se ciocniră cu zăngănit de oţel.

Vânători şi vânaţi goneau val-vârtej. Ajunseră într-o râpă lată cât să încapă zece cai în ea. Terenul le zbură prin faţa ochilor, o ceaţă verde-maronie. Cu coada ochiului, Coilla observă cum oamenii înconjură ceata de jderi.

Se întinse şi izbi cu forţă în agresor. Rată, gata să cadă pentru că se întinsese prea mult. Omul contraatacă. Armele se ciocniră, tăiş fulgeră pe tăiş, metalul zornăi. Niciunul nu reuşi să-l învingă pe celălalt.

Trecu o clipă scurtă de răgaz până când cei doi îşi reluară poziţia în şa, iar Coilla privi înainte. Şi foarte bine făcu. Călăreţii din faţă se despărţeau în stânga şi-n dreapta unui trunchi de copac putred, ca valurile izbind furios prova unei corăbii uriaşe. Jderiţa trase de hăţuri în dreapta şi-şi echilibra corpul în aceeaşi direcţie. Calul ei coti şi trecu foarte aproape de trunchi. Preţ de-o clipă, Coilla zări bucăţile de coajă moartă. O creangă amărâtă îi zgârie umărul. Apoi călări fără piedici.

Dacă ea trecuse prin dreapta trunchiului, omul o luă pe la stânga. Însă era un obstacol pentru semenii lui. Aceştia

se înghesuiră în număr mare în partea cea mai gâtuită a râpei, iar el rămase singur o clipă. Hotărâtă să-i vină de hac, Coilla porni după el. Se înfruntară din nou când râpa se lăţi şi făcu loc unui câmp deschis.

În timp ce schimbau lovituri, jderiţa îi văzu pe jderi gonind iute ca vântul, Jup aruncându-i o privire peste umăr. În acelaşi timp, grupul cel mare de custozi, care venea din spate, îşi îndemna armăsarii să alerge mai repede. Coilla trecu la o mişcare îndrăzneaţă. Dădu drumul hăţurilor, pentru ca armăsarul ei să galopeze liber, şi apucă sabia cu două mâini. Putea să cadă, însă îşi asumă riscul. Şi nu degeaba.

De data asta, întinzându-se şi lovind cu toată puterea, lama ei muşcă din carne. Îl tăie adânc pe custode chiar la încheietura cotului. Ţipând, omul scăpă arma şi-şi prinse rana cu mâna cealaltă. Coilla îl străpunse în piept, sfărâmându-i oasele şi eliberând un şuvoi rubiniu. Duşmanul se legănă şi clătină din cap. Jderiţa vru să-l mai lovească o dată.

Nu mai trebui. Rănitul scăpă din mână căpăstrul. Calul îl zgudui o vreme nepăsător, ca pe-un simplu călăreţ, o păpuşă zdrenţuită ţopăind pe animalul prins în vârtejul goanei. Apoi, omul căzu. Atinse pământul într-o învălmăşeală de membre încâlcite şi haine strâmbe.

Înainte să-şi dea sufletul, avangarda custozilor tropoti peste el. Unii se ciocniră de el şi căzură, zdrobiţi şi ei de cai. Se iscă un vălmăşag de oameni ţipând sub copitele animalelor.

Coilla prinse hăţurile care fluturau libere şi ţâşni în faţă, urmată de câţiva cai fără stăpân. Ajunse din urmă ceata şi-l găsi pe Jup aşteptând-o. După ce porniră amândoi, duşmanii se regrupară în spatele lor.

— Nu se dau bătuţi, observă Jup.

— Dar când s-au dat? Coilla cercetă terenul din faţă. Îl acopereau mlaştinile. Iar prin regiunea asta nu poţi goni cu caii, adăugă ea.

— Nici nu ne-am gândit la asta.

— Hă?

— Nu-i putem duce la Drogan.

Coilla se încruntă.

— Nu, recunoscu ea, scrutând liziera pădurii. N-ar fi frumos să-l răsplătim aşa pe Keppatawn.

— N-ar fi.

— Şi-atunci?

— Hai *odată*, Coilla.

— *Rahat*.

— Ai altă idee?

Jderiţa privi mulţimea de custozi furibunzi. Erau şi mai aproape.

— Nu, răspunse ea cu un oftat. Hai să-i dăm drumul.

Îşi îmboldi calul şi ţâşni ca săgeata, cu Jup după ea. Traversară rândurile de răcani până în fruntea cetei, unde Alfray şi Haskeer conduceau galopul. Solul mocirlos îi împiedica să avanseze prea repede; totuşi, Coilla reuşi să vadă mai bine datorită ritmului încetinit.

— Nu în pădure! le strigă ea jderilor. *Nu în pădure!*

Alfray înţelese.

— Îi înfruntăm? îi strigă înapoi, ridicând flamura de luptă.

Jup fu acela care-i răspunse:

— Cum altfel? ţipă el.

— Îi înfruntăm, da! răcni şi Haskeer. Orcii nu fug! Ei *luptă*!

Atât îi fu destul Coillei. Îşi struni calul. Ceilalţi îi urmară exemplul. În spatele lor, custozii se apropiau cu repeziciune.

Răsucindu-se grabnic, jderiţa strigă:

— *Staţi pe poziţie! Le ţinem piept!*

Nu ea ar fi trebuit să comande. Fiind ofiţeri de rang mai mare, Jup sau Haskeer ar fi trebuit să dea ordinul. Însă nimeni nu se mai gândea cine-i mai şef decât cine.

— *Împrăştiaţi-vă!* răcni Jup. *Alinierea!*

Cu duşmanul la un pas, jderii se supuseră de îndată. Îşi scoaseră praştiile, cuţitele, suliţele scurte şi arcurile, deşi suliţe şi arcuri nu mai aveau decât patru de căciulă. Săbii cu vârf încovoiat şi pietre aveau din belşug.

Custozii năvăliră urlând. Setea de sânge le schimonosea feţele. Se vedeau şi aburi ieşind din nările armăsarilor. Pământul se cutremură.

— *Încet!* avertiză Alfray.

Oamenii ajunseră la o aruncătură de băţ de orcii aliniaţi.

— *Acum!* ţipă Jup.

Jderii azvârliră provizia subţire de muniţie. Ţâşniră săgeţi, zburară suliţe, zvâcniră pietre cu grămada.

Urmă un moment de haos când oamenii îşi înfrânară bidiviii. Câţiva fură trântiţi din şa din cauza opririi bruşte. Pe alţii îi doborâră săgeţile şi praştiile. Scuturi se ridicară din loc în loc.

Oamenii contraatacară iute, chiar dacă dezorganizat. Răspunseră cu câteva săgeţi şi suliţe, însă, după cât de puţine brăzdau aerul, se vedea că nici ei nu stau bine cu muniţia. Atunci când trăgeau în orci, aceştia se apărau cu propriile scuturi. Proiectilele zburau pe lângă ei.

În scurtă vreme, rezervele se terminară şi cele două tabere trecură la batjocură şi ocări. Războinicii puseră mâna pe armele de luptă corp la corp.

— Eu le mai dau două minute, prezise Coilla.

Se înşelă. Liniştea fu întreruptă după câteva clipe.

Încurajaţi de numărul lor mare, oamenii se năpustiră dintr-o dată înainte, un val negru, din oţel.

— Asta e, mormăi Jup nervos, scoţând un topor cu două lame din teaca şeii.

Haskeer se înarma cu un paloş. Căutând în mânecă, jderiţa scoase un cuţit din teaca de la braţ. Alfray coborî băţul cu vârf ascuţit al flamurii.

— *Ţineţi-vă bine! Şi atenţie la flancuri!*

Tumultul asaltului înăbuşi orice altă povaţă. Mulţi, dar dezorganizaţi, custozii se grupară pentru a înfrunta forţa

mai mică a jderilor, stânjenindu-se unii pe alţii. Orcii nu avură de ales, tot trebuiră să reziste în faţa potrivnicilor numeroşi, dar câştigară câteva minute de amânare.

Coilla profită de ele şi încercă să-i împuţineze pe potrivnici înainte de a ajunge ei la ea. Zvârli cuţitul în cel mai apropiat om. Arma îi străpunse pieptul şi-l doborî din şa. Coilla smuci iute alt cuţit şi-l aruncă pe sub braţ în ochiul duşmanului următor. Al treilea cuţit, ultimul pe care-l mai putu arunca, nu-şi nimeri ţinta. Acum oamenii erau prea aproape ca să încerce altceva în afară de lupta corp la corp. Scoţând un strigăt de luptă, jderiţa trase sabia.

Primul războinic care se năpusti asupra lui Jup îşi plăti scump îndrăzneala. Toporul greu al piticului îl pocni în moalele capului, împroşcându-i pe cei din jur cu sânge şi oase. Doi custozi trecură şi ei la atac. Jup se feri, lovi larg, pe orizontală, tăie mâna unui om şi găuri pieptul celuilalt. Nu avu parte de nicio clipă de răgaz. Alţi duşmani îi înlocuiră pe cei căzuţi. Chipul său bărbos, brăzdat de vreme, se încruntă de efort. Piticul se repezi la ei.

Ploaia de lovituri sălbatice împrăştiate de Haskeer îi doborî pe amândoi oamenii care-l atacaseră mai întâi. La a doua şarjă însă căzu şi-şi scăpă sabia, rămânând să-l înfrunte cu mâna goală pe agresorul următor. Acesta avea o suliţă. Cei doi se luptară pentru ea, o strânseră de li se albiră încheieturile, o smulseră înainte şi înapoi. Adunându-şi toate puterile, Haskeer împinse capătul bont al armei în burta omului şi-l forţă să slăbească strânsoarea. Apoi, dintr-o răsucire îndemânatică, îi înfipse suliţa în măruntaie. O eliberă şi-l străpunse pe alt custode, însă acesta se zbătu, rupse suliţa, iar Haskeer rămase cu un ciot nefolositor.

Atunci se petrecură două lucruri deodată. Un custode îl asalta cu o sabie lucioasă, iar o săgeată rătăcită prin învălmăşeală îi străpunse braţul.

Urlând mai mult de furie decât de durere, Haskeer îşi smulse săgeata însângerată. O flutură ameninţător şi, folosind-o ca pe-un cuţit, îl înţepă pe agresor în obraz. Îi

distrase astfel atenţia şi reuşi să-i smulgă sabia şi să-i spintece măruntaiele. Altul îi luă locul imediat. Haskeer luptă mai departe.

Preferând barda în locul flamurii, Alfray o mânui cu dibăcie aducătoare de moarte. În realitate, numai atât mai putea face pentru a-i ţine pe năvălitori la distanţă. Deşi, ca tuturor orcilor, îi plăcea vărsarea de sânge, începea să simtă bătrâneţea. Îl părăsea vlaga, însă tot învingea orice duşman. Cel puţin aşa fusese până acum.

Îşi plimbă privirea prin încăierare şi văzu că nu e singurul depăşit de situaţie. Toată ceata era pe cale să fie copleşită, bătălia se încrâncenase mai ales pe flancuri, unde potrivnicii încercau să-i învăluie pe jderi. Poate că orcii nu avuseseră de ales şi trebuiseră să-i înfrunte pe oameni, dar mişcarea lor se dovedea prea îndrăzneaţă. Primeau răni, deşi nu căzuse încă niciunul. Dar nici mult nu mai aveau până să cadă.

Chiar dacă era doar caporal, Alfray fu gata să încalce ierarhia şi să dea el însuşi ordinul de retragere. Jup i-o luă înainte:

— *Retragerea! Retragerea!*

Ordinul se răspândi de-a lungul şirului de orci atacaţi. Răcanii se desprinseră grabnic din luptă şi se retraseră. Confruntarea deveni apărare din spate. Custozii însă, temându-se de un vicleşug, se feriră să-şi urmărească prada cu orice chip. Ceata ştiu că ezitarea lor nu va ţine mult.

Cu braţele obosite de atâţia duşmani doborâţi, Coilla se retrase împreună cu ceilalţi, refăcând distanţa dintre cele două tabere. Jderii se strânseră cât mai tare unii în alţii.

Jderiţa merse la Jup.

— Acum ce facem? Iar fugim?

— Nicio şansă, gâfâi piticul.

Coilla îşi şterse sângele de pe obraz cu palma.

— Aşa mi-am zis şi eu.

Duşmanii se pregăteau de asaltul final.

— Am doborât mulţi, spuse Alfray, la umărul Coillei.

— Dar nu destui, protestă Haskeer morocănos.

Cu glas scăzut, câţiva răcani se rugau la zei să le călăuzească săbiile. Sau să aibă parte de o moarte eroică şi rapidă. Coilla bănui că şi oamenii tot la fel se roagă zeului lor.

Custozii începură să avanseze.

Un urlet despică aerul. Deasupra jderilor trecu iute o umbră. Priviră în sus şi văzură un fel de insecte lunguieţe măturând cerul cu aripile. Roiul atinsese deja punctul cel mai înalt şi cobora în zbor curbat spre duşmani.

Se năpusti asupra lor. Custozii din primele rânduri fură ciuruiţi de săgeţi. Li se înfigeau în feţele ridicate spre cer, în piepturi, în braţe şi-n coapse. Zburau cu atâta forţă, încât străpungeau apărarea slabă a coifurilor şi vizierelor. Scuturile oamenilor ar fi putut la fel de bine să fie din hârtie, aşa de uşor cedau. Sub ploaia de săgeţi, oameni şi cai căzură unii peste alţii într-o grămadă însângerată.

O forţă uriaşă, cumplită, veni dinspre pădure şi eliberă alt roi chiar sub ochii jderilor. Săgeţile se arcuiau prelung, mult deasupra orcilor, totuşi ei se aplecară din instinct. Încă o dată se abătu moartea nemiloasă peste capetele oamenilor, sporind măcelul şi haosul.

Pe măsură ce se apropiau aliaţii lor, jderii îşi dădură seama cine sunt. Scrutând întăririle cu mâna streaşină la ochi, Alfray exclamă:

— Clanul lui Keppatawn!

— Vine la ţanc, aprobă Jup.

Mica armată de centauri era la fel de puternică şi numeroasă ca oamenii. Şi mai aveau doar câteva minute până ajungeau la locul încăierării.

— Cine-i în fruntea lor? se întrebă Alfray.

Ştiindu-l pe Keppatawn şchiop, jderii nu se aşteptau să-l vadă conducând atacul.

— Seamănă cu Gelorak, răspunse Jup.

Trupul musculos al centaurului tânăr şi coama sa castanie se vedeau acum foarte bine.

Haskeer îşi bandajă rana cu o cârpă murdară.

— De ce stăm de poveşti, când mai avem de omorât? bolborosi el.

— Are dreptate, aprobă Coilla, spărgând rândurile. *Pe ei!*

Jderii nu întârziară să-i îndeplinească ordinul.

Custozii erau înnebuniţi de săgeţi. Morţii şi răniţii lor înroşeau câmpia. Caii fără stăpân şi oamenii schilodiţi sporeau învălmăşeala, iar custozii care mai aveau pe ce să călărească se învârteau aiurea, zăpăciţi. Fură ţinte uşoare pentru ceata jderilor răzbunători.

Nici nu trecură bine orcii la atac, că li se şi alătură centaurii. Cu măciuci, suliţe, arcuri scurte şi iatagane, aceştia le asigurară spatele. Custozii rămaşi se întoarseră imediat şi dădură bir cu fugiţii, urmăriţi de un pâlc de centauri iuţi de picior.

Istovită şi mânjită de sânge, Coilla supraveghe urmarea. Ajutorul şefului de clan Drogan, tropăi până la ea şi-şi vârî sabia în teacă. Lovi pământul de câteva ori.

— Mulţumesc, Gelorak, spuse Coilla.

— A fost plăcerea noastră. Nu avem nevoie de musafiri nepoftiţi. Dădu scurt din coada împletită. Cine erau?

— O ceată de oameni care-şi slujesc zeul iubirii.

Gelorak zâmbi strâmb, apoi întrebă:

— Cum a mers călătoria voastră la Scarrock?

— Bine… şi nu prea bine.

Centaurul îşi plimbă privirea printre jderi.

— Nu-l văd pe Stryke.

— Nu, repetă Coilla încet. Nu-l vezi.

Jderiţa privi lung cerul care se întuneca şi încercă să-şi înăbuşe disperarea.

2

Era într-un tunel îngust, întins la nesfârşit în faţă şi în spate.

Aproape că lovea tavanul cu capul, iar când întindea braţele atingea ambii pereţi, reci şi cam lipicioşi. Şi tavanul, şi pereţii, şi podeaua erau din piatră, dar tunelul părea mai degrabă să fi fost săpat în stâncă decât construit, pentru că nu se zăreau îmbinări sau urme de blocuri potrivite unele după forma altora. Şi nu era deloc luminat, deşi se vedea foarte bine prin el. De auzit, nu se auzea decât respiraţia lui.

Nu ştia unde se află şi nici cum a ajuns acolo.

O vreme, stătu nemişcat, încercând să-şi dea seama de împrejurimi, neştiind sigur ce să facă. Apoi zări o lumină albă departe, în faţă. Cum în sensul celălalt nu vedea nimic, presupuse ca sta cu faţa spre ieşirea din tunel. Porni într-acolo. Spre deosebire de pereţii şi tavanul alunecos, podeaua era dura şi călca pe ea fără grijă.

Îi venea greu să ţină socoteala timpului, dar, după vreo zece minute, din câte socoti el, lumina nu se apropiase. Tunelul nu se schimbase cu nimic şi numai paşii lui spărgeau liniştea. Merse mai departe, cât de repede îi permitea spaţiul îngust.

Pierdu cu desăvârşire socoteala timpului. Nu mai ştia nici câte minute, nici câte ore trecuseră. Trăia într-un veşnic „acum”, un univers în care nu conta decât să urmărească lumina la care nu mai ajungea. Îşi târa trupul ca un robot.

La un moment dat, cine ştie după câtă vreme, i se păru că lumina crescuse în intensitate, fără să se fi mărit neapărat. În curând, nu mai reuşi să se uite direct la ea decât vreo câteva secunde.

Cu fiecare pas, lumina albă şi pură ardea puternică, şi mai puternică, până când cuprinse pereţii, podeaua şi tavanul – totul. Închise ochii, şi tot o văzu. Mergând mai departe, îşi duse mâinile la ochi ca să se ferească de ea, dar zadarnic.

Acum pulsa, îi zvâcnea în piept, îi sfâşia însuşi miezul fiinţei.

Lumina era durere.

Vru să se întoarcă şi s-o ia la fugă. Nu reuşi. Nu mai mergea, ci era absorbit de inima orbitoare a luminii, dureroasă, mistuitoare ca gheaţa.

Ţipă.

Lumina dispăru.

Încet de tot, lăsă mâna jos şi deschise ochii.

În faţa lui se întindea o câmpie aridă, nemărginită. Fără copaci, fără smocuri de iarbă, nimic care să semene cu un colţ de natură cunoscut. Aducea cu un pustiu, deşi nisipul era argintiu şi fin precum cenuşa vulcanilor. Nenumărate stânci, şi mici, şi mari, colţuroase şi de culoarea abanosului, dădeau culoare peisajului dezolant, răspândite peste tot şi îngropate pe jumătate în nisip.

Atmosfera era dogoritoare. Lujeri de ceaţă galben-verzuie i se târau leneşi până la glezne şi mirosea a sulf şi peşte putred. Departe, foarte departe, domneau munţi negri, incredibil de înalţi.

Dar ceea ce îl surprinse mai mult fu bolta cerească.

Se întindea roşie şi fără nori. Şi fără stele. La orizont atârna o lună, o lună mare. Se vedeau fiecare pată şi urmă de pe suprafaţa ei roşie, sclipitoare. Atât de mare şi de apropiată era, încât îşi zise că ar putea străpunge globul uriaş cu săgeata. Se întrebă cum de nu cade şi nu zdrobeşte tărâmul acela uitat.

Luându-şi privirea de la ea, se uită în spate. Avu parte de acelaşi peisaj: nisipul cenuşiu-argintiu, stâncile ascuţite, munţii din depărtare, cerul stacojiu. Nimic nu semăna cu o gaură de tunel.

În ciuda căldurii umede, un gând rău prevestitor îi aduse un fior pe şira spinării. Să fi murit şi să fii ajuns în Xentagia, iadul orcilor? Împrejurimile sigur aduceau a purgatoriu etern. Oare Aik, Zeenoth, Neaphetar şi Wystendel, Sfânta Tetradă a rasei sale, vor coborî în vajnice care de război şi îi vor condamna spiritul la pedeapsa veşnică?

Atunci îi trecu prin minte că, dacă tărâmul în care se afla era într-adevăr Xentagia, nu părea populat. Să fie el singurul orc din istorie care merita să fie exilat acolo? Să fi comis el fără voie o fărădelege împotriva zeilor, de care să nu-şi dea seama, dar care să-i aducă osânda veşnică? Dar unde erau demonii torturilor, acei Sluagh despre care se spunea că trăiesc în regiunile infernului şi nu au altă plăcere decât să nenorocească sufletele rătăcitoare?

Ceva îi atrase atenţia: mişcare de-a lungul întinderii blestemate. Se strădui să înţeleagă ce se petrece. La început, nu reuşi. Apoi îşi dădu seama că privea un nor verde-gălbui, o ceaţă atotcuprinzătoare. Numai că era mai deasă şi înainta cu un scop. Venea spre el.

Să fi avut dreptate? Urma să fie judecat? Acuzat de zei? Torturat până la moarte?

Instinctul îl îndemnă să opună rezistenţă. Se răzgândi; ar fi un plan zadarnic, dacă urma să se confrunte cu zeii. Ideea de a fugi i se păru la fel de proastă. Se hotărî să înfrunte orice îl aştepta. Zeu sau demon, nu avea de gând să-şi trădeze crezul printr-un act de laşitate.

Îşi îndrepta ţinuta şi se pregăti cum ştiu el mai bine.

Nu avu mult de aşteptat. Norul, care se umflă, însă rămase compact, se rostogolea direct spre el. Nici vorbă să fie împins de vânt. Se mişca prea sigur şi, oricum, nu bătea vântul.

Se opri în faţa lui, la distanţă de o suliţă, şi continuă să se învârtească. S-ar fi aşteptat să simtă un curent de aer, dar nu-l simţi. De la distanţă mică, desluşi nenumărate punctuleţe aurii ţesute în vârtejul de ceaţă. Nu mai era sigur din ce era alcătuit norul. Dar desluşi o anumită formă.

Sfera îşi încetini rotirea aproape imediat Ceaţa densă se ridică strat după strat şi se topi. Forma întunecată se dezvălui treptat. Era o siluetă, fără îndoială.

Se încorda.

Ultimele fuioare de ceaţă se evaporară şi în faţa lui apăru o fiinţă.

Îşi imaginase multe lucruri, dar nu şi pe acesta.

Fiinţa era scundă şi îndesată, cu pielea zbârcită, în nuanţe verzui, şi un cap mare şi rotund cu urechi ascuţite, clăpăuge. Ochii tulburi, uşor ieşiţi din orbite, aveau globii de culoarea cernelii, înconjuraţi de vinişoare gălbui, şi pleoape cărnoase. Nici pe creştetul capului, nici pe faţă nu-i creştea păr, dar purta favoriţi stufoşi, roşii-maronii, pe cale să încărunţească. Nasul îl avea mic, cu vârful strâmb, iar gura semăna cu seva de copac întărită şi crestată cu pila. Era îmbrăcată într-o haina simplă, de culoare ştearsă, prinsă cu un cordon.

Era foarte bătrână.

— Mobbs? şopti Stryke.

— Salutari, căpitan al orcilor, răspunse gremlinul.

Vorbea stins şi un zâmbet vag îi lumina chipul. Mii de întrebări trecură prin mintea lui Stryke.

O puse pe cea dintâi:

— Ce cauţi aici?

— Nu am de ales.

— Dar eu am? Unde sunt, Mobbs? Într-un fel de iad?

Gremlinul scutură din cap.

— Nu. Cel puţin nu în iadul la care te gândeşti tu.

— Atunci, unde?

— Acesta e un tărâm… de mijloc, nici în lumea ta, nici într-a mea.

— Ce tot spui? Nu suntem amândoi din Maras-Dantia?

— Întrebările tale sunt mai puţin importante decât ceea ce trebuie să-ţi spun eu. Mobbs cuprinse împrejurimile într-un gest larg. Acceptă ceea ce vezi. Consideră că e un for în care ne putem întâlni.

— Mai multe ghicitori decât răspunsuri. Tot savant ai rămas, Mobbs.

— Şi eu m-am crezut aşa. Dar, de când sunt aici, mi-am dat seama că nu ştiu nimic.

— Dar unde…

— E scurt timpul. Mai ţii minte prima noastră întâlnire? întrebă Mobbs fără pauză.

— Sigur că da. A schimbat totul.

— Mai degrabă a înlesnit o schimbare deja începută. Să zicem că a moşit-o. Deşi nici tu, nici eu nu cunoşteam amploarea evenimentelor ce aveau să urmeze, odată ce ai pornit pe calea cea nouă.

— Nu ştiu despre ce amploare vorbeşti. Stryke rosti cuvântul şovăitor, cu respectul datorat vorbelor pe care nu le mai folosise vreodată. Mie şi cetei mele nu mi-a adus decât necazuri.

— Îţi va aduce necazuri mai multe şi mai mari, înainte să triumfi. Dacă vei triumfa, se corectă gremlinul.

— Ne ţin la un loc curajul şi hotărârea, fugim în toate părţile după fragmente dintr-o taină pe care n-o pricepem. De ce să vrem mai multe necazuri, când nici măcar nu ştim ce facem?

— Dar ştiţi de ce o faceţi. Pentru libertate, pentru adevăr, pentru dezvăluirea tainei. Trofee măreţe, Stryke. Dar au un preţ. La sfârşit, poate vei crede că-şi merită preţul, poate că nu.

— Nu ştiu dacă şi-l merită acum, Mobbs. Mi-am pierdut din camarazi, am văzut ordinea fărâmiţându-se, vieţile noastre destrămându-se…

— Şi crezi că nu s-ar fi ajuns aici oricum? Toată Maras-Dantia e în declin, de asta s-au îngrijit nou-veniţii. Ai şansa să schimbi lucrurile, măcar pentru unii. Opreşte-te acum, şi garantezi înfrângerea. Mergi mai departe, şi ai o mică şansă la victorie. Nu pretind că e mai mult de atât.

— Atunci spune-mi ce să fac.

— Vrei să ştii unde găseşti ultimul instrument şi ce să faci cu toate patru, odată ce le-ai obţinut?

Stryke încuviinţă.

— Nu pot să-ţi spun. Despre asta nu ştiu nici eu mai multe decât tine. Dar te-ai gândit că obiectele pe care le cauţi vor să fie găsite?

— E-o nebunie. Sunt doar… obiecte.

— Tot ce se poate.

— Deci nu ai altceva ce să-mi oferi, decât avertizări?

— Şi încurajare. Eşti atât de aproape! Ţi se va da şansa să-ţi duci sarcina la îndeplinire. Nu am nicio îndoială. Deşi iarăşi va curge sânge, iarăşi se va abate moartea asupra voastră, iarăşi veţi suferi. Totuşi, va trebui să mergi mai departe.

— Vorbeşti cu multă siguranţă. De unde ştii lucrurile astea?

— Starea mea de acum îmi dă posibilitatea de a vedea puţin în viitor. Nu amănunte, doar o imagine vagă a evenimentelor măreţe care dau formă vremurilor viitoare. Mobbs se întunecă la chip. Vine un foc mare.

Stryke simţi un fior pe şira spinării: îşi dădu seama de un lucru.

— Ai spus că nu ai de ales, că trebuie să te afli aici, rosti el, cu jumătate de gură.

Mobbs nu răspunse.

Stryke repetă prima lui întrebare, cu glas mai puternic:

— Unde ne aflăm, Mobbs?

Bătrânul savant oftă.

— Spune-i cimitir, dacă vrei. Un tărâm al umbrelor.

— De când eşti aici?

— Chiar de când ne-am despărţit. Mulţumită altui orc, un anume căpitan Delorran.

Gremlinul îşi trase la o parte marginile hainei şi-şi dezveli pieptul. Primise o rană – sângele se uscase – atât de adâncă şi grea, încât nu putuse avea decât un singur efect.

Când i se confirmară bănuielile, lui Stryke îi pieri culoarea din obraji.

— Eşti…

— Mort. Nemort. Între două lumi. Şi se pare că nu mă voi putea odihni până nu se vor linişti lucrurile în lumea ta.

— Mobbs, eu… îmi pare rău.

Ce lucru searbăd de rostit…

— Să nu-ţi pară, spuse gremlinul cu blândeţe, strângându-şi haina.

— Delorran mă urmărea pe mine. Dacă nu te-aş fi vârât în încurcătura asta…

— Nu contează. Nu te ţin de rău, iar Delorran a plătit. Dar nu-ţi dai seama? Eliberează-te, şi mă vei elibera şi pe mine.

— Dar…

— Fie că-ţi place, Stryke, fie că nu, jocul a început şi tu eşti unul dintre jucători. Mobbs întinse mâna şi arătă peste umărul orcului. Atenţie!

Nedumerit, Stryke se răsuci. Şi rămase cu gura căscată.

Luna cea uriaşă, care tocmai apunea în spatele lanţului muntos, se transformase într-un chip. Avea trăsături de femeie, una pe care Stryke o cunoştea foarte bine. Păr negru, ochi de nepătruns. Piele cu sclipiri uşoare de smarald şi argint, ca şi cum carnea s-ar fi amestecat cu solzi de peşte.

Jennesta, regina hibridă, deschise larg gura cu dinţi ascuţiţi şi scoase un hohot mut.

O mâna se ridică din spatele munţilor. Era mare, proporţionată cu faţa. Degetele neobişnuit de subţiri, terminate cu unghii lungi cât jumătate din ele, ţineau un obiect uriaş. Ca din întâmplare, mâna îl aruncă spre întinderea fără limite.

Stryke privi cu gura căscată cum obiectul se răsuceşte întruna şi cade oblic pe pământ, ridicând o coloană groasă de fum. Pământul se cutremură. Apoi obiectul ricoşă, se învârti în aer, căzu şi se ridică din nou.

După ce făcu aşa de şase ori, două lucruri îl mirară pe Stryke.

Mai întâi, recunoscu obiectul. Mobbs îl numea instrument, iar jderii îl botezaseră stea. Era primul găsit, cel de la Homefield, o aşezare Uni. Dar, dacă cel ştiut de Stryke ar fi încăput în palmă, acesta avea dimensiuni enorme. Doi cai ar fi fost necesari ca să tragă sfera din mijloc, de culoarea nisipului. Cele şapte spiţe care ieşeau din ea erau cât stejarii.

Apoi, Stryke îşi dădu seama că sfera se îndrepta spre el.

Se întoarse către Mobbs. Gremlinul dispăruse. Ţopăind, steaua avansa şi cutremura solul de câte ori îl atingea. Nu-şi pierdea din elan. Stryke o luă la fugă.

Goni cât îl ţinură picioarele pe întinderea de pământ stranie, ocolind bolovani, luându-şi avânt cu braţele. Steaua lovea colbul de-i zguduia oasele lui Stryke, zdrobea pietre, ridica nori de praf, sălta în spirale prin aer, enormă, copleşitoare.

Stryke o auzea, o simţea în spatele lui. Încercând să alerge mai repede ca ea, aruncă o privire peste umăr. Văzu cum două dintre spiţele peste măsură de mari apasă pământul ca două picioare de uriaş, se rostogolesc în faţă, împrăştie praful şi-şi continuă înaintarea. Îl orbi scurt un val de praf, apoi sfera izbi iar pământul şi ajunse atât de aproape de el, încât putea s-o atingă.

Se aruncă într-o parte cu ultimele puteri care-i rămăseseră după alergătură. În timp ce se rostogolea în ţărâna lipicioasă, se temu că steaua se va întoarce şi va continua să-l vâneze. Se opri şi se ridică cu greu în picioare, gata s-o ia din nou la fugă.

Steaua merse pe drumul ei, zdrobind fiecare obstacol şi bubuind ritmic. Stryke o urmări cum saltă pe câmpie. Când nu mai văzu decât un punct, dădu drumul aerului pe care-l ţinuse până atunci în plămâni.

Întoarse privirea către ceea ce spera că redevenise o lună. Zadarnică speranţă! Faţa uriaşă a Jennestei era tot

acolo, plutind într-un ocean sângeriu, străfulgerându-l cu privirea.

Jennesta ridică mâna a doua oară. Nu ţinea doar o sferă. De data asta, aruncă în cascadă trei stele care căzură neregulat în ţărână. Începură să salte în direcţia lui Stryke.

Jderul le recunoscu şi pe acestea. Prima era verde cu cinci spiţe, a doua, albastru închis, cu patru spiţe, a treia, gri, cu două spiţe – celelalte instrumente pe care le adunase ceata.

Pe măsură ce veneau spre el, i se păru că le călăuzeşte o minte inteligentă, mai şireată decât cea de dinainte. Prima stea înainta în linie perfect dreaptă. Celelalte o încadrau şi înaintau şerpuit, când depărtându-se de ea, când apropiindu-se. Era metoda clasică de prindere în cleşte, iar Stryke fu sigur că se deplasau mult mai repede decât prima stea.

O luă din nou la goană în zigzag, aiurea, ca să le îngreuneze sarcina. Dar, de câte ori se uita înapoi, ele tot pe urmele lui erau şi în aceeaşi formaţie, ca un năvod menit să-l învăluie. Fugi cât putu de repede. Membrele îi pulsau de durere. Când trăgea aer în piept, parcă înghiţea foc.

Atunci, una din stelele gigantice ricoşa în dreapta lui, risipind colbul. Stryke o luă la stânga. A doua ateriza şi ea şi-i bloca drumul. A treia se învârti deasupra lui. Împiedicându-se, căzu ca un sac şi se rostogoli pe spate. Îl acoperi o umbră. Neputincios, văzu cum steaua din aer se năpusteşte asupra lui şi ştiu că-l va face fărâme într-o clipită.

Era prins în capcană ca o insectă, cu privirea aţintită pe bocancul enorm care cobora spre el ca să-l nimicească.

Şi i se păru că aude un cântec straniu, vioi, îndepărtat.

Ţipa.

Îi trebui o clipă să-şi dea seama că e treaz. Şi viu. Mai trecură câteva secunde până când se convinse că ştie unde se află. Stând în capul oaselor, se şterse cu mâneca de

transpiraţia care-i umezise faţa în ciuda frigului. Gâfâia şi scotea aburi în aerul rece şi subţire.

Visul nu semănase cu cele de dinainte, însă fusese la fel de viu şi de adevărat. Încercă să-i priceapă tâlcul, revăzându-l în minte. Apoi se gândi la Mobbs.

Avea mâinile pătate şi de sângele lui.

Stryke îşi alungă tulburarea. Era o prostie să se simtă vinovat din cauza unui vis. Din câte ştia, Mobbs era viu şi nevătămat. Dar parcă nu credea asta cu tot sufletul.

Era încă zăpăcit şi trebui să se adune. Ridicându-se în picioare, merse la marginea închisorii lui.

Platoul din vârful muntelui pe care îl părăsise Glozellan, Stăpâna Dragonilor Jennestei, era foarte mic, lung cam de o sută de paşi şi lat de vreo şaizeci, iar de vânt îl apărau numai câteva stânci mai vechi, ieşite la suprafaţă. Nu ştia de ce îl adusese Glozellan aici. Probabil că fusese prins la porunca stăpânei sale şi nu va mai trece mult până când aceasta avea să-şi verse mânia asupra lui.

Scrută orizontul, neştiind unde se află, probabil undeva la nord de Drogan. Poate pe unul dintre vârfurile din Bandar Gizatt sau Goff. I-o dovedea sclipirea oceanului la apus şi câmpul de gheaţă ameninţător de la miazănoapte. Nu că ar fi avut importanţă.

Era frig şi bătea un vânt aspru. Stryke se bucură că era îmbrăcat cu vesta de blană şi şi-o strânse pe trup, cu gândul la întâmplările din ultimele ore. Glozellan plecase fără nicio explicaţie. La scurtă vreme după aceea, apăruse bărbatul misterios care-şi zicea Serapheim, deşi Stryke nu pricepea cu niciun chip cum de venise şi dispăruse dintr-un loc unde se ajungea atât de greu. Pe urmă, instrumentele, stelele.

Stelele.

Îşi aminti că le auzise cântând. Chiar înainte de a adormi el, scoaseră un sunet. Dar nu fusese puternic, răsunase doar în mintea lui. Nici cântat nu fusese, însă mai bine nu ştia să-l descrie. Aşa păţise şi Haskeer.

Asta îl puse pe gânduri.

Vârî mâna în săculeţul de la centură şi scoase stelele. Le cercetă: cea luată de la Homefield avea culoarea nisipului şi şapte spiţe de lungimi diferite; cea de la Trinity era verde şi avea cinci spiţe, iar cea de la Scratch lucea albastru-închis şi avea doar patru spiţe. Acum nu mai „cântau”.

Jderul se încruntă. Nicio întâmplare legată de stele nu avea înţeles.

Atunci văzu că se apropie de el ceva de la câţiva kilometri distanţă. O formă neagră şi mare, cu aripi leneşe, zimţate. Nu se putea înşela în privinţa ei.

Cu sabia în mână, se pregăti de înfruntare.

3

Ceata fu escortată în Pădurea Drogan.

Gărzile fură dublate, în caz că oamenii se întorceau, iar centaurii stăteau gata de luptă.

Alfray îl trase la o parte pe Haskeer ca să-i bandajeze rana ca lumea şi apoi să-i îngrijească pe răcanii vătămaţi. Ceilalţi jderi se împrăştiară prin aşezare, căutând de băut şi de mâncat. Însoţiţi de Gelorak, Coilla şi Jup îşi croiră drum spre şeful clanului.

Îl găsiră pe Keppatawn la intrarea în fierărie, dând porunci şi trimiţând mesageri. Cândva bine clădit şi musculos, vârsta îi încărunţise barba şi-i brăzdase faţa. Era şchiop, îşi târa piciorul drept ca un buştean nefolositor.

După ce îl salută pe Gelorak, se întoarse către cei doi jderi.

— Sergent. Caporal. Bine aţi venit înapoi.

Jup salută din cap.

— Îmi pare rău că ţi-am adus necazuri pe cap, Keppatawn, spuse Coilla.

— Să nu-ţi pară. Câte-o încăierare zdravănă din când în când ne mai întăreşte vlaga sufletului. Centaurul zâmbi hoţeşte. Aşadar, cum a mers misiunea voastră?

— Am obţinut ce-ai vrut.

— *Serios*? Keppatawn se lumină la obraz. Extraordinară veste! Tot ce se spune despre voi, orcii… Le văzu feţele. Ce s-a întâmplat?

Nu primi răspuns. Keppatawn îşi plimbă privirea prin luminiş.

— Unde-i Stryke?

— Nu ştim, recunoscu Jup posac.

— Ce vrei să spui?

— Calul lui s-a împiedicat când încercam să-i întrecem pe oameni, explică jderiţa. A apărut din senin un dragon războinic şi l-a luat.

— Adică a fost prins?

— N-am văzut să fi fost luat cu forţa, dacă la asta te referi. Eram prea ocupaţi cu fuga. Dar Jennesta e una dintre puţinii care comandă dragoni în ziua de azi.

— Eu m-am uitat la călăreţ, zise Jup. Sunt foarte sigur că era Glozellan.

Coilla oftă.

— Stăpâna Dragonilor, servitoarea Jennestei. Acum e limpede.

— Poate că nu, sugeră piticul. Îţi poţi imagina un *spiriduş* obligându-l pe Stryke să facă ceva ce nu vrea?

— Nu… Nu ştiu, Jup. Ştiu doar că Stryke a dispărut cu stele şi lacrimă cu tot. Îmi pare rău, adăugă Coilla către Keppatawn. Ar fi trebuit să-ţi spun.

Căpetenia clanului nu-şi arătă dezamăgirea, dar văzură toţi cum îşi freacă absent coapsa schilodită.

— N-are cum să-mi lipsească un lucru pe care nu l-am avut niciodată, rosti el, resemnat. În ceea ce-l priveşte pe căpitanul vostru, vom răscoli regiunea după el.

— Ceata ar trebui să facă asta, spuse Jup. E de-al nostru.

— Aveţi nevoie de odihnă, iar noi cunoaştem terenul. Formează grupe de căutare, Gelorak, se adresă Keppatawn ajutorului său, şi pune santinele pe ridicături.

Tânărul centaur înclină din cap şi plecă la galop. Keppatawn îşi îndreptă din nou atenţia spre Jup şi Coilla.

— Mai multe nu putem face deocamdată. Haideţi.

Îi conduse la o masă improvizată pe o capră de lemn. Se aşezară obosiţi pe bancă. Pe lângă ei trecu un centaur care trăgea după el un cărucior pe două roţi, încărcat cu porţii de mâncare. Keppatawn se întinse şi smulse un ulcior de piatră cu gât subţire din căruciorul care scârţâia sub povară.

— Cred că v-ar prinde bine nişte bere, propuse el.

Îşi vârî dinţii în dopul ulciorului, îl scoase, îl scuipă şi trânti ulciorul pe masă.

— De ce nu? spuse Jup.

Piticul îl prinse cu ambele mâini şi bău. Apoi i-l oferi Coillei. Ea refuză să bea.

Ridicând uşor urciorul cu o mână, Keppatawn trase o înghiţitură zdravănă. Se şterse la gură cu dosul palmei.

— Acum povestiţi-mi ce s-a întâmplat.

Coilla luă iniţiativa:

— Stryke nu e singurul din ceată pe care l-am pierdut. La întoarcere, unul dintre răcani, Kestix, a fost ucis de războinicii nyazzi în Mlaştina Scarrock.

Jderiţa simţi un fior dureros. Kestix murise salvând-o pe ea.

— Îmi pare rău, sincer, zise Keppatawn. Cu atât mai mult, cu cât aţi pornit într-o misiune pentru mine.

— Am făcut-o şi pentru noi. Nu ai nicio vină.

— Ca să fiu sincer, mă mir că n-am suferit mai multe pierderi, interveni Jup. Era un haos acolo, jos…

— Păi, cum? întrebă Keppatawn.

— Adpar a murit.

— Ce? Eşti sigur?

— Am fost de faţă când s-a dus, îi confirmă Coilla. Şi nu, nu noi i-am făcut felul.

— Aţi avut, într-adevăr, o călătorie aventuroasă. Cum a murit?

— A fost mâna Jennestei.

— A venit *ea* acolo?

— Păi… nu.

— Atunci de unde ştiţi că a fost mâna ei?

Bună întrebare. Coilla nu avusese timp să se gândească la asta. Acum îşi dădu seama că era un mister.

— Aşa ne-a spus Stryke, răspunse ea distantă. Părea convins.

Nici Jup nu cugetase prea mult la întrebare.

— Da, dar de ce?

— Probabil ştia mai multe decât noi, decise Coilla, deşi nu-şi imagina cum s-ar fi putut aşa ceva.

— Oricum, tărâmul nyadd a căzut pradă haosului, reluă ea brusc povestirea. Am scăpat numai pentru că ne-au ajutat merzii.

Keppatawn căzu pe gânduri. Îşi mângâie bărbia ascunsă sub barbă cu degetul mare şi cel arătător.

— Va trebui să fim şi mai vigilenţi acum. Moartea lui Adpar schimbă întreaga ierarhie a puterii în regiunea noastră. Şi nu neapărat în bine.

— Dar a fost o tirană.

— Da, dar cât trăia, măcar ştiam cum stăm. Acum alţii vor încerca să-i ia locul şi nu sunt deloc puţini. Asta nu aduce decât instabilitate, iar Maras-Dantia numai de ea nu duce lipsă.

Fură întrerupţi de Haskeer, care sosi clătinându-se. Avea braţul bandajat şi smulgea cu dinţii dintr-o bucată de carne friptă. Lucea de grăsime pe buze şi pe obraji.

— Unde-i Alfray? întrebă Coilla.

— Oblojeşte răni, răspunse el cu gura plină.

Jderiţa arătă din cap spre rana lui.

— Tu cum te simţi?

Sergentul înghiţi, azvârli ciozvârta şi râgâi răsunător.

— Bine.

Fără să întrebe, înşfacă urciorul şi sorbi zdravăn. Mai râgâi o dată.

— Ca de obicei, manierele tale la masă ne ruşinează pe toţi, comentă Jup.

Haskeer îl privi buimac.

— Ce-ai zis?

— Las-o baltă.

Cândva, mormăielile piticului ar fi dus la încăierare între el şi Haskeer. Poate că cel din urmă se înmuia sau pur şi simplu nu înţelegea că era ţinta batjocurii. Într-un sfârşit, scutură din umeri şi întrebă:

— Ce facem acum?

— Încercăm să-l găsim pe Stryke. În afară de asta, habar n-avem ce vom face, mărturisi Jup.

Haskeer îşi şterse degetele unsuroase de vesta din blană.

— Şi dacă nu-l găsim?

— *Nici prin cap să nu-ţi treacă asta*, tună Coilla.

Adevărul era că nici ea nu se gândea la altceva.

Stryke urmări monstrul coborând şi aterizând pe platou.

Aripile vânjoase ale dragonului pocniră când se strânseră pe lângă corp. Capul uriaş se întoarse către orc, ochii galbeni, pe jumătate închişi, nu clipiră, iar din nările adânci ca peşterile ieşiră nori de fum lăptos. Creatura gâfâia ca un câine, arătându-şi limba lucioasă, cât o pătură de cal, printre fălcile enorme. Aducea cu ea miros de peşte stricat, respiraţie stătută şi putredă.

Stryke se dădu câţiva paşi în spate.

Călăreaţa creaturii se desfăcu din legături şi alunecă de pe spinarea ei solzoasă.

Aproape toate hainele ei aveau nuanţe de maro, de la vesta şi pantalonii în carouri, la cizmele şi pălăria cu boruri mici. Pana alb-cenuşie de la pălărie şi şnururile aurii de la încheietura mâinii şi de la gât erau singurele pete de culoare.

Nimeni nu ştia de ce spiriduşii, rasă hibridă, născută din unirea elfilor cu gnomii, care nu erau înalţi nici unii, nici alţii, sunt atât de lungi şi subţiri. Glozellan crescuse chiar mai înaltă decât alţi spiriduşi şi părea mai impunătoare pentru că stătea cu spatele drept. Arăta foarte delicată la trup şi foarte slabă. Ca la toţi spiriduşii, expresia mândră a feţei putea fi luată drept înfumurare.

— *Glozellan! Ce dracu'* se întâmplă? întrebă Stryke.

Glozellan nu păru deloc tulburată.

— Îmi pare rău că te-am lăsat singur atâta vreme. Nu am avut de ales.

— Sunt prizonier aici?

Stryke stătea tot cu mâna pe sabie. Spiriduşul îşi arcui sprâncenele maronii, aproape inexistente. Altfel, expresia îi rămase de gheaţă.

— Nu, nu eşti prizonier. *Eu* nu sunt, nici pe departe, în stare să te ţin captiv. Şi nu urmează să vină nicio patrulă de dragoni încălecaţi de soldaţii Jennestei, dacă asta crezi. Vorbi pe un ton şi mai sarcastic. Se pare că nu ai înţeles că încerc să te ajut. Poate nu ţi-am explicat destul de clar.

— Nu mi-ai explicat *deloc*.

— Am crezut că, salvându-te de oamenii aceia, vei înţelege.

— Da… Da, ar fi trebuit să înţeleg. Mulţumesc.

Glozellan primi mulţumirile cu o mişcare foarte discretă a capului, apoi spuse:

— Acum lasă sabia aia.

Stryke ezită, iar ea adăugă pe ton batjocoritor:

— Eşti în siguranţă.

Ruşinat, jderul puse sabia în teacă.

— Dar nu mă poţi condamna, tu fiind Stăpâna Dragonilor reginei şi…

— Nu mai sunt.

Stryke nu putu citi nimic pe figura spiriduşului.

— Explică-te.

— Prea mult dispreţ, prea multe palme. M-am săturat, Stryke. Am părăsit-o. Fac parte dintr-o rasă care se mândreşte cu devotamentul ei şi nu mi-a fost uşor să iau această hotărâre. Dar m-a convins cruzimea Jennestei şi proasta ei conducere. Aşa că sunt o trădătoare. Ca tine.

— Trăim vremuri ciudate.

— Încă doi călăreţi de dragoni şi animalele lor au dezertat împreună cu mine. Te-am lăsat aici ca să le vin în ajutor.

— Va fi o lovitură pentru Jennesta.

— Şi alţii dezertează, Stryke. Nu în hoarde, ci pe rând. Făcu o pauză. Mulţi s-ar alia cu tine.

— Nu mă *cunosc*, nu sunt un salvator. Nici măcar n-am avut de gând să dezertez.

— Dar eşti un conducător înnăscut. Ai dovedit-o comandându-i pe jderi.

— Una e să comanzi o ceată, alta să fii în fruntea unei armate sau a unui ţinut. Cei mai mulţi conducători sunt falşi, ticăloşi. Jennesta, Adpar, Kimball Hobrow… Nu vreau să ajung ca ei.

— Nici n-ai putea. Ai ajuta la îndepărtarea celor ca ei.

— Rasele străvechi n-ar trebui să se bată între ele. Pe oameni trebuie noi să-i înfruntăm. Sau cel puţin pe Uni.

— Întocmai. Iar pentru asta, rasele trebuie să fie unite.

— Păi, atunci lasă pe altcineva să le unească. Eu nu sunt decât simplu soldat.

Stryke privi platforma de gheaţă care înainta şi sclipirea neobişnuită care inunda cerul mohorât de deasupra ei. Ca o avertizare, căzură câţiva fulgi de zăpadă. Dragonul fornăi, zguduind aerul cu respiraţia de tunet.

— Oamenii sunt nebuni, nu gândesc şi nimicesc fără rost. Distrug magia. Dar nu numai ei nenorocesc Maras-Dantia. Şi alte rase…

— *Ştiu*. N-ai să-mi schimbi hotărârea, Glozellan, aşa că nu mai încerca.

— Cum vrei. Deşi s-ar putea să nu ai de ales.

Stryke se făcu că nu aude ultima replică şi schimbă subiectul.

— Apropo de oameni, îţi spune ceva numele Serapheim?

Spiriduşul nu dădu semne că ar fi auzit de el.

— Cunosc puţini oameni, dar sigur niciunul numit aşa.

— N-ai mai adus pe nimeni aici aseară, înainte sau după mine?

— Nu. De ce să fi adus? Te referi la un om?

Bănuind că apariţia meşterului povestitor fusese o închipuire de-a lui, Stryke dădu înapoi.

— Cred că… am visat. Las-o baltă.

Glozellan îl studie curioasă. Ninsoarea se înteţi. După o clipă, spiriduşul spuse:

— Se zvoneşte că deţii un obiect pe care-l vrea Jennesta.

Jderul îşi cântări răspunsul înainte de a se hotărî că poate avea încredere în ea. La urma urmei, probabil că i-a salvat viaţa.

— Am mai mult decât unul, spuse el şi scotoci în săculeţul de la centură.

Scoase cele trei stele în căuşul palmei. Glozellan se uită lung la obiectele ciudate.

— Nu prea ştiu ce sunt şi la ce folosesc, mărturisi Stryke, dar ştiu că se numesc instrumente. Ceata mea le zice stele.

— Sunt instrumente. *Serios*?

Jderul încuviinţă din cap. Era prima oară că-i vedea figura exprimând groază şi respect. Nu era puţin lucru să obţii asta de la un spiriduş.

— Ai auzit de ele?

Glozellan se adună.

— Rasa mea cunoaşte legenda instrumentelor.

— Ce poţi să-mi spui despre ele?

— Ca să fiu sinceră, nu prea multe. Se presupune că sunt cinci la număr şi foarte vechi. O legendă le leagă de rasa mea. Avem un strămoş renumit, Prillenda, însă nici despre el nu se cunosc decât puţine. A fost… un fel de ghicitor filosof şi se spune că făcea profeţii inspirat de unul din aceste instrumente.

— Profeţii? Despre ce?

— Dacă au fost profeţii, s-au uitat de multă vreme. Dar, chipurile, aveau de-a face cu Zilele Din Urmă, vremurile în care zeii pun capăt acestei lumi şi joacă alt joc.

— Şi noi, orcii, avem o legendă asemănătoare.

— În orice caz, nu se ştie cum a ajuns instrumentul la el şi nici ce s-a petrecut cu el după aceea. Unii zic că din cauza lui a murit Prillenda. Eu am crezut întotdeauna că-i o poveste de-a zânelor înnebunite de polen, ca să fiu sinceră.

Glozellan privi lung stelele. Dar tu ai trei instrumente. Eşti sigur că sunt originale?

— Da.

Stryke vârî stelele la loc.

— Nici eu nu ştiu mai bine ca tine ce pot ele să facă, dar cel care le are a pus mâna pe putere. Măcar atâta lucru reiese clar din legende.

După ultimul său vis, dacă vis fusese, jderul socoti că puterea aceea e mai mare decât bănuiau ei amândoi. Dar nu-i spuse nimic spiriduşului. Nici despre vis, nici despre faptul că stelele îi „cântau”.

— Acum înţeleg de ce Jennesta le consideră grozave, rosti Glozellan. Chiar dacă nu au puteri magice, sunt totemuri. I-ar putea reface autoritatea fărâmiţată. Dacă ar fi să le foloseşti tu ca să-i aduni pe cei care i se opun…

— Destul. Tonul jderului nu invita la alte observaţii. Ce-ai de gând să faci mai departe?

— Nu sunt sigură. Aş vrea să mă întorc la ai mei, să-mi iau un răgaz de gândire. Dar noi, spiriduşii, suntem fiinţe de la miazăzi, şi, după cum ştii, la miazăzi trăiesc mai mulţi oameni decât oriunde altundeva. Ai mei s-au risipit de multă vreme. Aşa că poate mă duc la o aşezare de dragoni, undeva pe înălţimi.

Glozellan se întoarse şi-şi mângâie dragonul. Vietatea primi dovada de afecţiune cu ochi umezi şi adormiţi.

— Spiriduşii şi dragonii s-au înţeles dintotdeauna. Sunt singura rasă în care avem încredere, iar ei se pare că tot acelaşi lucru îl cred despre noi. Poate că ne considerăm aliaţi la necaz.

Stryke îşi dădu seama că spiriduşul era proscris, la fel ca orcii lui, şi simţi un fior de simpatie pentru el.

— Te vei opune reginei şi mai departe? întrebă Glozellan.

— Când voi fi obligat. Şi voi lupta şi cu oamenii, şi cu orice altă rasă care îmi stă în cale. Dar nu mă voi abate de la drumul meu. Nu încerc decât să-mi ţin ceata în viaţă.

— Zeii s-ar putea să gândească altfel.

Stryke râse. Un râs destul de amar.

— Mă rog. Dar să începem cu începutul. Trebuie să mă întorc la jderi.

— Atunci ar trebui să plecăm înainte să se strice vremea. Vino, te duc eu.

4

Mâna o caleaşca neagră, împodobită cu simboluri argintii şi aurii de neînţeles. Caleaşca era trasă de doi cai negri care purtau măşti de piele împânzite cu ţepuşe piramidale, iar din jambierele lor ieşeau cuie din fier. Lame de coasă luceau din roţile caleştii.

În spatele Jennestei mărşăluia o armată de peste zece mii de soldaţi orci, pitici şi un număr mare de oameni dedicaţi cauzei Mani. Oastea gemea de stindarde şi suliţe. În şuvoiul de oameni se clătinau căruţe cu coviltir alb, trase de boi. Flancurile erau păzite de regimente de cavalerie.

Ocoliseră Taklakameer, întinsa mare interioară, şi traversaseră partea de sus a Marii Câmpii, având mereu Drogan la sud şi Bevis la nord. În curând, regina îi va conduce pe ţărmurile Norantelliei şi la peninsula Scarrock. În tărâmul acela mlăştinos al nyazzilor, nu demult condus de Adpar, sora pe care şi-o omorâse cu vrăji, Jennesta va pune mâna pe jderi şi pe trofeul ei.

Ştia că sunt acolo, cel puţin fuseseră acolo. Izbucnirea sufletului muribund al lui Adpar le dezvăluise prezenţa.

Stăpâna Dragonilor, Glozellan, fusese trimisă înainte cu trei animale ca să spioneze regiunea. Fuseseră chemate întăriri care aveau să înmulţească rândurile oştirii Jennestei. Cete de războinici de frunte erau pe drum de la Cairnbarrow, unde se afla scaunul ei de domnie. Totul era sub control. Se puseseră la socoteală şi întâmplările neprevăzute. Regina nu fusese nicicând mai aproape de răzbunare şi reuşită. Oastea pe care o conducea stătea mărturie a autorităţii ei.

Cu toate astea, nu era mulţumită.

Iar cel pe care-l asasina cu nemulţumirea ei călărea în dreptul caleştii. Generalul Mersadion, comandantul oştirii,

era un orc în floarea vârstei, dar slujea o stăpână atât de pretenţioasă, încât arăta ros de griji. Pe frunte avea prea multe riduri, iar ochii i se scufundaseră în orbite. Dacă bărbaţii orci ar fi avut păr, al lui ar fi încărunţit.

Jennesta îl hărţuia.

— Ori de câte ori scoate capul, zdrobeşte-o. Necredinţa e o tumoare care putrezeşte repede dacă nu e tăiată la timp.

— Cu tot respectul, doamnă, cred că exageraţi problema, îndrăzni el să sugereze. *Majoritatea* vă e credincioasă, adăugă el repede.

— Mi-ai tot spus asta. Totuşi, avem parte de răzvrătiri şi dezertori. Tratează orice urmă de nesupunere, orice şoaptă rebelă ca pe-o infracţiune majoră. Fără excepţii, indiferent de rang.

— Aşa şi facem, Maiestate.

I-ar fi putut spune că ştia foarte bine lucrul ăsta, dacă l-ar fi ros gândul sinuciderii.

— Atunci nu aplici regula cu destulă stricteţe. Nimicitor ar fi un cuvânt prea slab pentru a descrie felul în care îl privi Jennesta. Peştele de la cap se-mpute, generale.

Se referea la el, bineînţeles, dar Mersadion consideră ironia neintenţionată. Preferă un răspuns prudent:

— Doamnă.

— Cei care mă slujesc cum trebuie au parte de recompense. Slugile rele plătesc preţul.

Pentru Mersadion, recompensele erau o noutate. Nu primise niciuna, în afară de promovarea pe care nu o ceruse, ca să îndeplinească o sarcină imposibilă.

— Trebuie să-ţi reamintesc ce-au păţit predecesorul tău, Kysthan şi protejatul lui, căpitanul Delorran? îl întrebă Jennesta, nu pentru prima oară.

— Nu, Maiestate.

— Atunci cugetă la soarta lor.

Cugeta la ea. Destul de des. Făcea parte din traiul dus pe marginea unui vulcan. Începea să creadă că dezertorii nu puteau fi condamnaţi şi că asprimea sporită a reginei

înrăutăţea situaţia. Alungă iute gândul acela. Ştia că-i o nebunie, dar nu-l părăsea teama că Jennesta era în stare să-i citească gândurile.

Regina vorbi chiar atunci, iar generalul tresări. Însă vorbele erau mai mult pentru sine:

— După ce voi obţine ce doresc, niciunul dintre voi nu va avea de ales cui să fie credincios, ba chiar nu va avea de ales în nicio situaţie, bolborosi ea. Pe un ton mai dur, porunci: zi-le să se mişte mai repede! M-am săturat de întârzieri.

Biciul pocni pe spatele cailor şi caleaşca ţâşni. Mersadion fu nevoit să facă o mişcare agilă ca să evite lamele din roţi. Dând pinteni calului ca s-o ajungă din urmă, aruncă o privire la spectacolul pregătit de regină: un şir din paisprezece „disidenţi”, morţi cu toţii, atârnaţi în cuşti spânzurate deasupra unor focuri.

Oastea supusă fu obligată să treacă pe lângă ei, ca să preţuiască dreptatea făcută de stăpâna lor. Unii întoarseră capul. Mulţi duseră cârpe la nas şi la gură, ca să se ferească de duhoarea înspăimântătoare.

Vântul spulbera cenuşa. Spre cer se ridicau vârtejuri de scântei portocalii.

Orcii erau o rasă de pământ.

Stryke ajunse a doua oară la această concluzie când Glozellan îl duse la Drogan. Vântul şfichiuia fără milă, iar bătaia aripilor dragonului înteţea curentul urcător care-l făcu să se întrebe dacă avea să reziste până la capăt. Îi amorţise fundul pe spinarea noduroasă a animalului, ochii îi lăcrimau din cauza zăpezii învolburate şi îi era atât de frig, încât nu-şi mai simţea mâinile. Când încercă să-i spună ceva Stăpânei Dragonilor, nu reuşi să se facă auzit din cauza vibraţiilor.

Se concentra asupra peisajului. Platforma de gheaţă din nord semăna cu o pată uriaşă de lapte vărsat pe pământ. Îl şocă mărimea ei. Dragonul coti şi Stryke avu în faţă lanţuri

de munţi mai mici, cu vârfuri albe, care făcură loc unor stânci abrupte, la rândul lor înlocuite de un teren neregulat, pătat cu tufişuri.

Trecură pe sub ei şiruri de dealuri şi văi semănând cu frunze lunguieţe, cu nervuri. Nori pufoşi de negură învăluiau lacuri cu suprafaţa ca oglinda. Pădurile vălureau. În cele din urmă ajunseră la Marea Câmpie unduioasă. Puţin mai târziu, Stryke zări firul argintiu al Golfului Calyparr şi Pădurea Drogan, un ciorchine verde.

Dragonul scoase un răget. Îi sparse urechile jderului şi-i cutremură oasele. Glozellan strigă ceva, dar nu o înţelese.

Se lăsară brusc în jos, i se păru lui Stryke, pe urmă plonjară, aerul tăindu-i respiraţia. Simţi cum dragonul îşi reia poziţia de zbor şi plonjonul devine alunecare. Pământul îi absorbea treptat; vârfurile copacilor, la început cât stropii de ploaie, crescură cât capacele de butoaie. Stolurile de păsări care cârâiau strident se împrăştiară.

Pământul curgea paralel cu ei, mai iute ca săgeata. Se îndepărtară de pădure, dar făcură un arc pentru ca, în cele din urmă, s-o înconjure. Stryke înţelese că Glozellan cerceta zona, nu cumva să dea peste custozi abandonaţi sau alte forţe duşmănoase, şi începu şi el s-o scruteze.

Dând ocol pădurii, trecură iute peste o buză de ocean. Surprinse scurt valurile izbind stâncile colţuroase, plajele pietroase, o întindere de pământ, iarbă, copaci. Apăru golful subţire precum lama lucioasă a unui zeu. Apoi zări din nou câmpia şi cercul se închise.

Un adevărat exod ieşi din pădure înainte ca ei să atingă solul. Centauri şi orci călare sau pe jos alergară să-i întâmpine.

Dragonul ateriza cu o bufnitură. Cu membrele înţepenite, Stryke coborî din spatele lui Glozellan. Ea rămase cocoţată pe uriaşul care scotea răgete. Jderul se uită la ea.

— Mulţumesc, Glozellan. Orice vei face, îţi doresc noroc.

— Şi eu, ţie, căpitane. Dar mai trebuie să-ţi spun un lucru de care să ţii seamă: Jennesta se îndreaptă spre Scarrock în

fruntea unei armate. E doar la două zile în urma noastră şi ar putea uşor să-ţi dea de urmă. Nu eşti în siguranţă aici.

Jderul nu apucă să răspundă, că spiriduşul şopti ceva în urechea gigantică a dragonului şi-l îmboldi la drum. Animalul se înălţă, aripile solide începură să bată ritmic, picioarele cărnoase se adunară sub el. Curentul de aer opus îl obligă pe Stryke să se dea câţiva paşi înapoi şi să-şi ferească ochii cu palma.

Nu-i veni să creadă cum se ridică dihania şi-i urmări trupul mătăhălos plutind cu graţie. Dragonul se înălţă, se răsuci, descrise un cerc perfect deasupra lui. Glozellan mişcă braţul sus şi într-o parte. Stryke îi răspunse la salut. Pe urmă spiriduşul o luă spre răsărit şi se pierdu în zare.

Stryke rămase cu ochii la cer când sosiră ceilalţi.

Alfray, Haskeer, Jup şi câţiva răcani veniră călare. Ca şi Coilla, pe spinarea lui Gelorak. Îi însoţeau zeci de centauri. Primii orci înaintară cu mare viteză. Îl înconjurară pe căpitan fără să-şi ascundă uşurarea. Se iscă o hărmălaie de nedescris.

Stryke le făcu semn să se potolească.

— Sunt bine! E-n regulă, sunt bine.

Coilla alunecă de pe spatele centaurului.

— Ce s-a întâmplat, Stryke? Unde-ai fost?

— Am aflat că un duşman s-a dovedit a fi un prieten.

— Ce…

— O să vă explic. Dar în timp ce mănânc şi beau.

Căpitanul primi un cal şi porniră cu toţii spre pădure.

Scurta călătorie îi dădu timp să se gândească la vestea primită de la Glozellan; nu avea să-şi mai găsească odihna.

Nu departe de pădure se întindea un şir neregulat de dealuri scunde, cu vârfurile ascunse de crânguri. Pe unul din ele, pitiţi printre copaci, trei siluete culcate îşi întindeau gâturile să urmărească ce se petrece dedesubt. Îşi priponiseră caii în desişul din spate şi ciuleau urechea la eventuale patrule.

Erau oameni.

— *Ticăloşii*, tună unul dintre ei, aprig.

Avea o expresie destrăbălată, ca tovarăşii lui, numai că era mai scund şi mai sfrijit, dar plin de nerv, spre deosebire de ei. Părul de un galben bolnăvicios era subţire ca firele din ţăcălie, iar dinţii mai că-i pierduse pe toţi. Ceea ce nu-i dăduse natura şi-i lipsea din cauza neglijenţei primea de la duşmanii lui; un petec de piele neagră îi acoperea ochiul drept, îşi pierduse aproape jumătate din urechea stângă, iar la degetul mic de la mâna dreaptă avea un bandaj ca vai de lume.

— Îmi vine să vomez când mă uit la ei, continuă el, holbându-se la centaurii care se retrăgeau în pădure, dar mai ales la orci. Afurisiţi jegoşi, nemernici…

— Taci *dracului*, Greever! şuieră bărbatul întins lângă el. Nu pot să gândesc dacă te tot smiorcăi.

Cel numit Greever n-ar fi acceptat, de obicei, să i se vorbească aşa, dar cel care s-a ales singur conducător al grupului nu suporta să-i răspunzi înapoi. Era un zdrahon, dar carnea începea să se lase pe el. O cicatrice îi străbătea faţa ciupită de vărsat din mijlocul obrazului până în colţul gurii. Avea păr negru unsuros şi mustaţă neîngrijită, ochi negri şi cruzi.

— *Tu* n-ai păţit ce-am păţit *eu*, Micah, ripostă celălalt, cu o şoaptă răguşită. Arătă spre ochi, ureche şi deget. Toate din cauza târfei ăleia de oarce.

— Nu şi la ochi, Greever, îl corectă al treilea.

— Ce?

— Nu şi la ochi. Nu ea ti-a făcut asta.

— Nu, Jabeez, nu ea. Răspunsul veni ca din gura unui ţânc îndărătnic şi fără minte. A fost… alt… orc. *Tot dracul ăla e!*

Cu fruntea încreţită, al treilea bărbat avu nevoie de câteva secunde să priceapă. Apoi spuse:

— A, da.

Aparent, dintre cei trei, el sărea în ochi cel mai mult. Şi dacă ceilalţi doi ar fi devenit unul singur, el tot i-ar fi întrecut în greutate. Dar trupul său mătăhălos se datora muşchilor, nu grăsimii. Nu-i creştea fir de păr nici pe cap, nici pe faţă. Avea o gură obişnuită, ca o crestătură de cuţit în aluat, şi ochi de purceluş proaspăt fătat.

— Bagă de seamă, adăugă el, rana cea *nouă*…

Cât de mare şi prostovan era, privirea celuilalt îi închise gura.

Greever Aulay şi Micah Lekmann îşi îndreptară din nou atenţia spre scena din pădure. Ultimii orci şi centauri intrau în ea. Jabeez Blaan se foi, semănând cu un muşuroi care vrea să se facă una cu pământul.

— Deci, ce facem, Micah? vru să ştie Aulay. Atacăm?

— Să atacăm? Vrei să mori? Normal că nu atacăm!

— Îs doar nişte blestemaţi de *orci*!

— Doar? Vrei să zici doar cei mai buni luptători din Centrasia, după oameni? Doar cei care te-au ajutat să arăţi aşa de bine? Chicoti nervos. Asta vrei să zici?

Aulay înghiţi găluşca, dar afişă o mutră ucigătoare.

— Am omorât destui la vremea noastră.

— Da, dar nu atacând o ceată cât a lor şi niciodată în luptă dreaptă. Ştii bine.

— Deci, ce facem, Micah? întrebă şi Blaan.

— Ne punem toţi mintea la contribuţie. Lekmann se uită la Blaan. Cel puţin unii dintre noi. Şi tocmai asta nu face Greever. E negru de supărare şi asta-i întunecă judecata. Lekmann mişcă din cap în direcţia pădurii. Ce tre’ să facem noi cu ceata asta-i demult încercat şi testat. Stăm şi aşteptăm şi-o doborâm pe rând, câte unul sau în grupuri mici. Dacă jucăm deştept, tot am mai putea smulge un ban-doi din trebuşoara asta.

— Nu-i numai vorba de bani, mârâi Aulay. E de răfuială.

— Poţi să fii sigur. Şi eu vreau să punem laba pe monştrii ăia la fel de mult ca tine. Dar poate ne alegem şi cu nişte recompense. Şi cu relicva aia pe care au furat-o, aia tre’ să

fie valoroasă. Răzbunarea are gust dulce, da’ la fel şi mâncarea, băutura şi lucrurile frumoase. Ne trebuie lovele.

— Cine-o să ne dea recompense şi-o să cumpere relicva aia, în afară de Jennesta? După socoata mea, nu mai suntem preferaţii ei, de când am tras-o pe sfoară.

— Prefer „am ieşit din serviciul ei”, îl corectă Lekmann.

— Oricum îi zici, nu cred c-a fost o mişcare prea înţeleaptă.

— Fii cu grijă, Greever, ai început să gândeşti, iar ăsta e teritoriul meu. Ştiu să tratez cu Jennesta.

Tovarăşii lui afişară o figură îndoielnică. Aulay replică:

— Poate ştii, poate nu ştii. Am trecut peste asta. Nu vreau decât să pun mâna pe scârba aia de oarcă, Coilla.

— Da’ dacă ne pică ceva de furat, furi, nu? Glasul lui Lekmann se înăspri. Termină cu tâmpeniile. Lucrăm împreună sau am dat de dracu’.

— Nu te îngrijora tu din cauza mea.

Aulay ridică mâna stângă. Sau ce mai rămăsese din ea. O bucată de metal cilindrică ieşea din încheietură. De capătul ei era ataşată o tijă curbată din oţel, jumătate cosor, jumătate sabie. Suprafaţa lucioasă reflectă şi spori lumina slabă.

— Tu du-ne cât mai aproape de monştrii ăia, că ştiu eu cum să-mi câştig pâinea.

5

Când Stryke scotoci în săculeţul de la centură, se temu că sticluţa se spărsese. Dar micul recipient din ceramică era intact, cu dopul bine pus.

Îl aşează în palma întinsă a lui Keppatawn. Centaurul se uită lung la el şi, ciudat, parcă nu ştia ce să spună. Reuşi să îngaime cu glas stins:

— Mulţumesc.

— Încercăm să ne ţinem promisiunile, îi spuse Stryke.

— Nu m-am îndoit de asta nicio clipă. Dar îmi pare rău că l-aţi pierdut pe unul de-al vostru.

— Kestix ştia la ce se înhamă. Toţi orcii ştiau. Iar misiunea a slujit şi ţelului nostru, la fel de mult ca ţie.

Coilla mişcă din cap spre sticluţă şi întrebă:

— Ce faci cu ea?

— Bună întrebare, răspunse Keppatawn. Va trebui să-l consult pe şamanul nostru. În orice caz, avem nevoie de el ca să încheiem târgul. Gelorak, adu-l pe Hedgestus.

Ajutorul lui traversă aşezarea spre adăpostul profetului.

Stryke se simţea uşurat că nu i se mai dădea atâta atenţie. Primise mâncare şi băutură şi se foiseră toţi în jurul lui. Apoi, în faţa unei mulţimi mari, îşi povestise aventura. Dar nu pomenise o vorbă despre cum apăruse din senin Serapheim în vârful muntelui, nici despre visul său straniu, după cum nu scosese un cuvânt despre „cântatul” stelelor, deşi, când îşi amintea de el, se uita la Haskeer cu oarecare îngăduinţă.

Majoritatea centaurilor se întoarseră la treburile lor, lăsându-i singuri pe ofiţerii jderi, Keppatawn şi Gelorak. Stryke prefera un grup restrâns.

Nu ştia cum vor primi gazdele lor vestea despre Jennesta.

Gelorak ieşi din adăpost urmat de şamanul cel bătrân. Hedgestus mergea încet, clătinându-se pe picioarele nesigure. Gelorak ascundea sub braţ o cutie mică împodobită; cu celălalt îl sprijinea pe şamanul neajutorat.

Hedgestus îi salută pe orci când Keppatawn luă cutia. Şeful centaurilor o deschise şi le arătă steaua. Era exact cum şi-o aminteau: o sferă cenuşie, cu două spiţe de lungimi diferite, alcătuită dintr-un material necunoscut.

— Şi noi ne respectăm promisiunile, spuse Keppatawn, înmânând cutia lui Stryke.

— Nu ne-am îndoit nicio clipă, rosti Stryke scurt.

— Înainte de a lua steaua, întrebă centaurul, sunteţi sigur că o vreţi?

— Ce? strigă Jup. Normal că o vrem! De ce crezi că am trecut prin tot rahatul ăla?

— Stryke ştie ce vreau să spun.

— Chiar ştiu?

Keppatawn încuviinţă din cap.

— Cred că da. Steaua ar putea fi un pocal otrăvit. Poate aduce mai mult rău decât bine. Ăsta e renumele ei, după cum am învăţat şi noi din experienţa noastră.

— Ne-am dat deja seama, interveni Coilla, uşor ironică.

— Odată ce ne-am ales calea, spuse şi Alfray, nu ne putem întoarce din drum.

Deşi nu-i stătea în fire, Haskeer nu-şi exprimă părerea. Stryke îşi zise că ştie de ce. Se întinse şi luă steaua.

— Aşa cum spun ofiţerii mei, n-am ajuns până aici ca să renunţăm. Pe lângă asta, nu avem nici de ales, nici alt plan în minte.

Atunci vorbi şi Haskeer:

— Ba avem. Am putea arunca obiectele astea. Scăpăm de belea.

— Încotro să ne îndreptăm, ca să nu dăm de belea? întrebă Coilla. Poate numai în vis.

Stryke se crispa, apoi îşi dădu seama că jderiţa nu făcea nicio aluzie.

— Coilla are dreptate, îi zise el lui Haskeer. Nu avem unde să mergem, dacă ne gândim cum a ajuns Maras-Dantia. Şi nu vom scăpa niciodată de Jennesta şi de ceilalţi. Stelele ne aduc un avantaj.

— Să sperăm, murmură Jup.

— Ceata a fost de acord, continuă Stryke la subiect, toată ceata. Am hotărât că mergem în căutarea stelelor.

— Mie nu mi-a plăcut niciodată ideea, mormăi Haskeer.

— Ai avut nenumărate ocazii să renunţi.

— Nu-i vorba de ceată, ci de obiectele astea nenorocite. Ceva nu-i în regulă cu ele.

— Ceva nu-i în regulă cu *tine*, bolborosi Jup.

Haskeer îl auzi.

— Ce-ai zis?

— Nu faci decât să te plângi întruna, răspunse piticul.

— Nu-i adevărat, se enervă Haskeer.

— Hai, fii serios! Şi pe urmă ai venit cu minciuna aia despre cântatul stelelor…

— Pe cine faci tu mincinos?

Haskeer îşi dezvăluia câte puţin din firea nestatornică. Pe Stryke nu-l deranja, dar îşi dădu seama unde ducea schimbul de cuvinte. Nu aveau nevoie de complicaţii.

— Destul! se răţoi el. Suntem musafiri aici! Îşi îndreptă atenţia spre Keppatawn, Gelorak şi Hedgestus, care păreau uşor miraţi.

— Suntem toţi cam încordaţi, le explică el.

— Înţeleg, îl asigură Keppatawn.

Desfăcând săculeţul de la centură, Stryke puse steaua lângă tovarăşele ei. Ştia că ceilalţi stau cu ochii pe el, mai ales Haskeer, care-l privea în silă.

— Uite, vorbi căpetenia centaurilor şi înmâna sticluţa lui Hedgestus, o lacrimă vărsată de Adpar.

Bătrânul şaman o luă cu băgare de seamă.

— Recunosc, n-am crezut că Adpar e în stare de un lucru atât de sensibil. Plânsul, vreau să spun.

— A plâns de mila ei, îl informă Coilla dur.

— Aha.

— Dar ce trebuie să *fac* cu ea? întrebă Keppatawn.

— O să aflăm din cunoştinţele străvechi. La fel ca sângele de vrăjitor sau oasele măcinate ale unei vrăjitoare, trebuie să presupunem că lacrima e foarte puternică. Trebuie folosită numai diluată cu zece mii de părţi de apă purificată.

— Pe care o beau?

— Nu, dacă ţii la viaţa ta.

— Sau la băşica ta, îi scăpă lui Jup.

Stryke îl ţintui aspru cu privirea, dar Keppatawn gustă gluma şi zâmbi. Hedgestus îşi drese glasul.

— Poţiunea trebuie aplicată pe membrul bolnav, continuă el. Nu toată deodată, ci în trei zile şi mai ales când e întuneric, ca să aibă efectul cel mai puternic.

— Asta-i tot? întrebă Keppatawn.

— Bineînţeles, trebuie respectate anumite ritualuri şi rostite anumite incantaţii care…

— Care nu ajută la nimic, doar umplu pădurea de miorlăituri.

— Au un rol important, protestă Hedgestus indignat, şi…

Keppatawn îl opri cu un zâmbet larg.

— Uşurel, uşurel. Ştii cât îmi place să te tachinez, armăsar bătrân. Dacă există vreo şansă ca licoarea ta să mă ajute, atunci n-ai decât să te jeleşti şi-o lună întreagă.

— Mulţumesc, răspunse şamanul îndoielnic.

— Aşadar, când începem?

— Prepararea soluţiei ţine cam… ăăă, patru sau cinci ore. Poţi să torni primele picături deseară.

— Excelent!

Keppatawn îi trase una peste umăr prieteneşte, dar cam tare. Hedgestus se clătină puţin, iar Gelorak îi oferi iarăşi braţul.

— Acum, să sărbătorim! Mâncaţi, beţi, faceţi schimb de minciuni! Căpetenia se uită la chipurile celor din jur şi se opri asupra lui Stryke. După câte văd, nu prea ai chef de

asta. Ştiu că ai pierdut un soldat, dar nu e vorba de lipsă de respect. Aşa e felul nostru.

— Nu de asta-i vorba.

— Care-i treaba, Stryke? întrebă Coilla.

— N-am adus cu noi doar lacrima.

Haskeer rămase cu gura căscată:

— Ce?

— Ar fi trebuit să vă spun mai repede, recunoscu Stryke. Jennesta se îndreaptă spre ţinutul ăsta cu o armată.

— Rahat, murmură Jup.

— De unde ştii? vru să afle Alfray.

— De la Glozellan. N-avea motive să mă mintă.

— În câtă vreme ajunge? se interesă Keppatawn.

— Două, trei zile. Îmi pare rău, Keppatawn. Pe noi ne vrea – bătu cu palma în săculeţul de la centură – şi pe astea.

— Cu noi n-are ce-mpărţi, nici noi cu ea.

— Asta n-o s-o oprească de la nimic.

— Suntem obişnuiţi să ne apărăm, dacă se ajunge până acolo. Dar dacă voi sunteţi cei pe care-i vrea, de ce iroseşte vieţile susţinătorilor ei? De ce bate atâta drum?

— Ne caută pe noi. Cred că a aflat cumva că am fost la Scarrock. Când va vedea că nu suntem acolo, e posibil să bată la poarta voastră.

— Atunci o să-i spunem în faţă că nu sunteţi nici aici. Şi, dacă are chef să ne contrazică, să ştie că o va costa scump.

— Rămânem cu voi, promise Haskeer.

— Da, confirmă Stryke, ar trebui să rămânem şi să luptăm. Mai sunt şi custozii lui Hobrow. S-ar putea întoarce.

Keppatawn se gândi o clipă.

— Frumos din partea voastră, dar… nu. Stelele sunt importante, îmi dau şi eu seama. Noi suntem în stare să luptăm şi singuri. Voi trebuie să plecaţi de-aici.

Urmară câteva clipe de linişte, apoi Jup întrebă:

— Unde?

— Asta-i următoarea noastră problemă, oftă Stryke.

— Dar nu una care să vă frământe acum, spuse Keppatawn. Mâncaţi şi beţi cu noi, uitaţi de griji pentru câteva ceasuri. Ziceţi-i sărbătoare sau priveghi, cum vreţi voi.

— Cu duşmanul pe urmele noastre?

— Crezi că pentru Jennesta contează dacă noi chefuim sau nu? Eu, nu. Nici dacă mâncăm fiertură de cereale n-o interesează.

— Aşa trebuie să priveşti lucrurile, Stryke, fu de părere Alfray. Iar cetei i-ar prinde bine un pic de relaxare.

Stryke i se adresă lui Keppatawn:

— A sărbători viaţa unui războinic sau o victorie nu e un lucru străin pentru orci. Deşi e posibil să sărbătorească prea convinşi.

Îşi aminti de Homefield şi de prilejul care îi vârâse în atâtea necazuri mai târziu. Înainte ca şeful centaurilor să-i pună observaţia le îndoială, adăugă:

— Am fi onoraţi să ne alăturăm ospăţului vostru.

Ceasurile următoare mai înviorară spiritele.

Oase de pasăre, vânat şi peşte tronau pe scândurile întinse pentru ospăţ, pe lângă coji de nuci, fructe mâncate pe jumătate şi resturi de pâine. Berea îndulcită cu miere fusese băută cu sete şi vărsată în cantităţi mari.

Acum servitorii se mişcau printre mese cu stacane cu vin fiert şi înteţeau focurile împotriva frigului muşcător. La propunerea lui Alfray, Stryke dădu voie jderilor să guste din provizia de cristal. Pipe fumegânde treceau dintr-o mână într-alta.

Într-o parte, un grup de centauri cânta încet din fluiere şi harpe de mână. Alţii loveau cu beţe învelite tobe improvizate din trunchiuri de copaci scobite.

Când după atâta hrană îmbelşugată, băutură şi cristal, ospăţul se încheie, Keppatawn lovi masa cu carafa. Pălăvrăgeala şi muzica încetară îndată.

— Noi nu suntem de-ăia care să ţină cuvântări fără sfârşit, tună el. Aşa că haideţi să ciocnim pentru aliaţii

noştri, jderii.

Se ridicară stacane şi se auziră urale răguşite. Centaurul îl ţinti cu privirea pe Stryke.

— Şi să ne amintim de morţii voştri.

Stryke se sculă în picioare clătinându-se.

— În amintirea camarazilor pierduţi. Slettal, Wrelbyd, Meklun, Darig şi Kestix.

— Fie ca ei să sărbătorească alături de zei, adăugă Alfray.

Lumea bău mai întristată.

Altă stacană apăru în faţa lui Stryke. Servitorul presără în ea mirodenii, apoi scufundă un fier roşu în vin, ca să-l încălzească, răspândind mirosul aromelor printr-un norişor de aburi.

Stryke ridică stacana.

— În cinstea ta, Keppatawn, şi a clanului tău. Şi în amintirea venerabilului tău tată…

— Mylcaster, şopti Keppatawn.

— … Mylcaster.

Numele fu repetat respectuos de mai mulţi centauri înainte de a bea.

— Pentru duşmanii noştri! toastă Keppatawn, atrăgând privirile uimite ale orcilor. Fie ca zeii să le ia minţile, să le tocească săbiile şi să le pună dop în fund!

Se porniră hohote năvalnice, mai ales din partea răcanilor.

— Acum bucuraţi-vă de odihnă şi lăsaţi grijile pentru ziua de mâine.

Muzica porni din nou, iar mesenii se puseră iar pe pălăvrăgit.

Însă peste chipul lui Keppatawn trecu un val de tristeţe când se întoarse către Stryke.

— Tatăl meu, oftă centaurul. Numai zeii ştiu ce-ar fi zis de schimbările la care suntem noi martori. Tatăl *lui* nici n-ar mai recunoaşte ţinutul. Anotimpuri de-a valma, război şi dihonie, moartea magiei…

— Venirea oamenilor.

— Da, toate relele ni se trag de la rasa aceea înfiorătoare.

— Dar ţie nu pare să-ţi meargă rău aici, în pădure, remarcă Alfray.

— Îmi merge mai bine decât multora. Pădurea ne hrăneşte şi ne apără; e leagănul şi mormântul nostru. Dar nu ducem un trai izolat. Tot mai avem de-a face cu lumea din afară, şi nu-i a bună. Nu te poţi feri de haos la nesfârşit.

— Niciunul din noi nu va fi liber până ce oamenii nu vor fi goniţi, rosti Alfray.

— Poate că nici atunci, prietene. Lucrurile au luat-o razna prea mult.

— Am vorbit serios când ne-am oferit să rămânem şi să luptăm alături de voi, îi reaminti Stryke centaurului. Nu trebuie decât să ne spui.

— Nu. Trebuie să vă continuaţi drumul şi să terminaţi ce-aţi început.

Stryke nu-i spuse că habar n-avea cum să facă asta.

— Atunci măcar lasă-ne să vă ajutăm să vă întăriţi fortificaţiile, propuse jderul, în caz că vă atacă totuşi Jennesta. Mai avem câteva zile la dispoziţie.

— Cu asta sunt de acord. Ne prinde bine îndemânarea voastră deosebită. Dar nu vreau să întârziaţi prea mult din cauza noastră.

— Bine.

— Şi, între timp, noi o să vă facem arme noi. Am văzut eu câtă grijă aţi avut de ultimele pe care vi le-am dat, adăugă Keppatawn, mai în glumă, mai în serios.

— Noi stricăm foarte multe arme, îi explică Jup. Aşa-i în meseria noastră.

— Mulţumesc, Keppatawn. E bine să contribuim şi noi cu ceva. Avem impresia că am primit foarte mult de la voi şi v-am dat foarte puţin în schimb.

Centaurul făcu un gest de nepăsare.

— Armele nu-s mare lucru, oricum o să facem foarte multe. În ce priveşte câte ne-aţi dat voi nouă, dacă reuşiţi să vindecaţi membrul ăsta schilod – puse mâna pe coapsa

diformă – atunci ne-aţi dat mai multe decât aş fi putut spera.

Se stârni agitaţie la unul dintre padocuri. Un grup mic de centauri apărură rostind incantaţii. Îl conducea Hedgestus, sprijinit de Gelorak, urmat de patru-cinci ajutoare. Îşi croiră drum prin luminiş călcând cu paşi falnici.

— A, momentul adevărului, spuse Keppatawn, făcând semn muzicanţilor să se oprească.

Sub ochii tuturor, procesiunea ajunse la masă, iar incantaţiile deveniră murmure. Două ajutoare cărau o albie de lemn solid, cu mânere de fier încovoiate. Aşezară albia cu grijă pe masa curăţată. Era plină pe trei sferturi de un lichid care părea apă chioară.

— Nu pare cine ştie ce, nu? remarcă Haskeer.

Stryke duse un deget la buze şi-l străfulgera din priviri.

— Hai, îl îndemnă Keppatawn pe şaman, să-i dăm drumul odată.

Fu adus un taburet şi căpetenia îşi propti piciorul pe el. Hedgestus ridică mâna. Unul dintre ajutoare îi dădu un burete galben. Şamanul îl muie în lichid, îl stoarse şi, făcând un efort, se aplecă să atingă cu el piciorul căpeteniei. În timp ce îl tampona cu blândeţe, incantaţia se auzi tot mai tare.

Dacă privitorii se aşteptau la un efect imediat, atunci fură foarte dezamăgiţi.

După ce îl tampona cu buretele înmuiat de două-trei ori, Hedgestus observă expresia nedumerită a lui Keppatawn.

— Trebuie să avem răbdare, îl sfătui. E nevoie de timp pentru ca incantaţia să-şi facă efectul.

Keppatawn se strădui să pară neafectat. Şamanul continuă ritualul. Glasurile murmurau necontenit.

În cele din urmă, mulţi dintre privitori se făcură nevăzuţi. Alfray se retrase cu o mână de răcani. Căscând gura largă cât o peşteră, Haskeer plecă să caute de băut. Jup se îndoi de spate, îşi propti bărbia în palme şi privi în gol.

Coilla, cu ochii limpezi ca opalul, în ciuda băuturii şi cristalului, îi făcu semn lui Stryke. Se retraseră în linişte.

— Mi-am făcut griji pentru tine, îi mărturisi ea. Ai dispărut, pur şi simplu.

— Ca să fiu sincer, şi eu mi-am făcut.

Era pentru prima oară că Stryke vorbea cu cineva din ceată fără să fie înconjurat de ceilalţi. Se bucura că poate lăsa garda jos o vreme.

— De data asta, chiar am crezut că am dat de dracu', spuse Coilla. N-am ştiut dacă te-ai dus de bună voie şi aveai şi stelele cu tine.

— Acum avem patru. Stryke pipăi săculeţul de la centură. N-am crezut că vom ajunge până aici.

Coilla zâmbi şi arătă spre ceilalţi.

— Lor să nu le spui asta.

Căpitanul jder nu se înveseli.

— Dar tot nu ştim ce fac stelele.

— Sau încotro ne ducem de aici.

Stryke încuviinţă din cap. După o clipă, zise:

— S-a întâmplat o ciudăţenie pe vârful muntelui. A apărut omul ăla, Serapheim.

— Glozellan l-a dus şi pe el acolo?

— Tocmai asta e. Nu l-a dus. Pur şi simplu… a apărut din senin. Tot aşa a şi dispărut. Şi nu aveai cum să pleci de pe vârful muntelui fără un dragon, crede-mă.

— Ai vorbit cu el?

— Da. Dar nu s-a exprimat limpede. Am înţeles eu unde bate, dar… Stryke nu găsi cuvintele potrivite ca să-şi termine fraza. A spus că trebuie să caut în continuare stelele.

— De ce-ar fi spus asta? *Cine e?*

Căpitanul scutură din umeri. Coilla îi cercetă expresia.

— Nu arăţi prea bine, hotărî ea. Ce s-a întâmplat? În afară de rahatul în care am intrat, vreau să spun.

— Sunt bine. Numai că…

Ar fi vrut să-i povestească visurile lui, să-i spună că se teme să nu-şi fi pierdut minţile.

— Da? insistă jderiţa.

— Numai că sunt cam…

Un răcan se apropie de ei în fugă.

— Domnule! Caporalul Alfray vrea să afle în ce ordine vor lucra echipele mâine.

— Foarte bine, Orbon. Spune-i că vin imediat.

— Am înţeles.

Soldatul plecă.

— Ce voiai să spui, Stryke?

Momentul prielnic trecuse.

— Nimic.

Coilla vru să spună iar ceva. Stryke o opri.

— Mai poate aştepta. Între timp, avem de lucru. Pe urmă trebuie să plecăm de-aici. Vine Jennesta.

6

Kimball Hobrow urmărea cum se întorc custozii înfrânţi în tabără.

Ştia ce se întâmplase. Plini de sânge şi descurajaţi, călăreţii înaintaşi ai regimentului său de custozi îi raportaseră dezastrul de la Drogan. Umilinţa de a fi învins de creaturi subumane îl rodea în fundul sufletului şi mânia lui nu mai cunoscuse margini. După aceea începu să cugete şi să-şi plănuiască mişcarea următoare.

În cele din urmă, părăsi locul şi se târî la cortul care servea drept post de comandă temporar.

Împovărat de misiunea pe care şi-o asumase şi de gustul amar al înfrângerii, mergea adus de spate, iar din ochi îi dispăruse sclipirea de oţel. Cu toate astea, îşi păstra ţinuta impresionantă. Era surprinzător de înalt şi nefiresc de slab. Veşmântul negru şi jobenul îi dădeau un aer şi mai impunător. Faţa i se ridase şi i se înăsprise cu trecerea timpului, ca la fermieri, deşi eforturile din ultima vreme îi dădeau o culoare bolnăvicioasă. Gura i se întindea subţire cât o linie, iar favoriţii cărunţi îi încadrau bărbia ascuţită. Avea o înfăţişare severă, neluminată de râs sau de altă emoţie mai blândă.

Dar înfăţişarea şi veşmintele nu aveau importanţă pentru el. Hobrow era omul care, chiar dacă ar fi ieşit în lume gol şi numai un zâmbet, tot ar fi ieşit la iveală patima rece din sufletul lui.

— Tată! *Tată*!

La vederea fiicei sale stând la intrarea în cort, Hobrow se mai înmuie. Se duse la ea şi îi puse mâna pe umăr.

— Ce se întâmplă, tată? îl întrebă fata. Vin sălbaticii?

— Nu, o linişti el, nu vin păgânii. Nu ai de ce să te temi, Mercy. Sunt aici.

O conduse în cort şi o aşează pe-un scaun.

Mercy Hobrow semăna mai mult cu mama, de care nu vorbea decât cu el. Ea nu-ţi lăsa deloc impresia că te uiţi la un cadavru. Mai avea însă de trecut pragul dintre copilărie şi adolescenţă sau de dat jos din grăsimea de pe trup. Cu părul galben ca mierea, ten de porţelan şi ochi albaştri limpezi, ar fi semănat cu o păpuşă, dacă pe chip nu i s-ar fi citit o anumită rea-voinţă şi gura nu i-ar fi trădat răutatea.

Faţă de ceilalţi oameni de care se înconjura tatăl ei, hainele fetei erau pline de zorzoane. Ferindu-se de negru, purta materiale cu modele şi chiar câte-o bijuterie simplă. Asta arăta cât de indulgent era tatăl său faţă de ea, în comparaţie cu felul în care trata restul lumii.

— Ne-au învins, tată? întrebă fata, cu ochi mari. Ne-au bătut monştrii?

— Nu, dragă, nu ne-au bătut. Domnul ne-a pedepsit pe noi, nu pe suboameni. I-a folosit ca să ne trimită un semn prevenitor.

— Dar de ce ne trimite Domnul semne prevenitoare? Am fost răi?

— Nu răi, nu. Dar nu destul de buni. A văzut că nu-I îndeplinim porunca destul de sârguincioşi, acum îmi dau seama. Trebuie să fim mai harnici.

— Cum, tati?

— El vrea să-i facem fărâme pentru totdeauna pe orci şi pe cei ca ei, dar şi pe oamenii decăzuţi care s-au aliat cu ei. Am trimis după întăriri la Trinity şi mesagerii au plecat la Hexton, Endurance, Ripple, Clipstone, Smokehouse şi la toate celelalte aşezări cuvioase şi cu frică de Domnul din Centrasia. Când ele îi vor auzi chemarea, vom fi mai mult decât o armată, vom porni într-o cruciadă.

Mercy se înnegri la faţă când auzi de orci.

— Îi urăsc pe jderii ăia, şuieră ea.

— Ai şi de ce, copila mea. Bestiile au stârnit cel mai mult mânia Domnului. Mi-au distrus planul de a purifica acest tărâm în numele Domnului şi au furat relicva.

— Şi monstrul ăla, piticul, mi-a pus cuţitul la gât.

— Ştiu.

Hobrow o strânse pe fată de umăr, într-un gest şi afectuos, şi distant.

— Au de dat socoteală pentru multe.

O umbră de cruzime se strecură în glasul fetei.

— Fă-i să moară, tati.

— Sufletele lor vor arde, îi promise Hobrow.

— Dar nu ştim unde sunt.

— Ştim unde au fost ultima oară. Pe lângă Pădurea Drogan, cu cealaltă ceată de monştri păgâni, jumătate cal, jumătate om. O să le luăm urma acolo.

— Dacă Domnul urăşte atât de mult rasele inferioare, de ce le-a făcut?

— Ca să ne pună pe noi la încercare, poate. Sau poate că nici nu sunt creaţia Lui. Poate sunt rudele Celui-cu-Coarne. Hobrow coborî vocea. Creaturile Satanei, trimise să-i pângărească pe cei puri.

Mercy se înfiora.

— Domnul să ne păzească, şopti ea.

— Ne va păzi şi ne va aduce prosperitate, dacă îi răspândim cuvântul. Cu sabia şi suliţa, la nevoie. Asta e porunca Lui.

Ochii lui Hobrow se luminară straniu. Fixă un punct de deasupra capului.

— Mă auzi, Domnul meu? Călăuziţi de Tine, vom duce povara glorioasă a purităţii rasei, pe care ne-ai pus-o pe umeri. Înarmează-mă cu sabia răzbunării Tale şi cu scutul dreptăţii Tale şi voi arunca văpaia mâniei Tale asupra sălbaticilor!

Fata îl privi cu admiraţie şi respect.

— Amin, şopti ea.

— Cur grăsan ce eşti!

— Băi, nădragi căcaţi!

Cu pumnii ridicaţi, Jup şi Haskeer se apropiau unul de celălalt, nerăbdători să transforme jignirile în lovituri.

— *Pe loc repaus!* răcni Stryke.

Aruncându-şi căutături fioroase, cei doi sergenţi mai aveau puţin şi se răzvrăteau. Stryke se vârî între ei cu coatele, îi lovi cu palma peste piept şi îi despărţi.

— Sunteţi *ofiţeri* în ceata asta sau nu? Ei? Dacă vreţi să rămâneţi sergenţi, atunci purtaţi-vă cum se cere unui sergent!

Cei doi se retraseră încruntaţi.

— N-am de gând să vă suport încăierările, le spuse Stryke. Dacă aveţi chef de harţă, păstraţi-l pentru duşmani. Iar dacă aveţi prea multă energie, atunci treceţi la treabă. Sunteţi pedepsiţi.

Căpitanul le aruncă o privire care le îngheţă protestele.

— Haskeer, curăţă bălegarul cailor.

Jup rânji. Stryke se întoarse spre el.

— Sergent, vezi copacul ăla? Arătă spre arborele cel mai înalt din preajmă. Urcă-te în el. Eşti de veghe. *Executarea!*

Cei doi plecară pleoştiţi, cu feţele împietrite.

— N-a ţinut prea mult pacea dintre ei, remarcă Alfray.

Coilla îl aprobă din cap.

— Ca în vremurile bune.

— Cred că le place să fie la cuţite, bănui Stryke. Le dă prilejul să-şi verse nervii. Şi nu se întâmplă prea multe acum.

— Şi răcanii au fost cam agitaţi, raportă Alfray. Nimic grav. Ciorovăieli, proteste, lucruri neînsemnate.

— Nu suntem aici decât de treizeci şi şase de ore, în numele zeilor! se plânse Stryke.

— A fost foarte bine că am avut de lucru la întărituri. Mai devreme, sergenţii ar fi plesnit amândoi dacă nu şi-ar fi vărsat nervii. Acum, că nu mai avem ce trebălui…

— Nu îngădui indisciplina numai pentru că s-au plictisit să aştepte să se întâmple ceva.

— Nu sunt *plictisiţi*, Stryke, îl corectă Coilla, sunt frustraţi. Nu ştim ce facem mai departe. Tu nu eşti?

Căpitanul oftă.

— Ba da, recunoscu el. Habar n-avem ce-o să facem sau unde să căutăm ultima stea.

— Păi, nu mai putem sta mult aici, până hotărâm ceva. Trebuie să pornim într-o direcţie. Asta dacă nu cumva ai poftă să schimbi o vorbă cu Jennesta.

— Azi plecăm. Chiar dacă va trebui să dăm cu banul ca să stabilim încotro.

— Şi-o să facem ce, până la urmă? se întrebă Alfray. Rătăcim aiurea? Ne petrecem restul vieţii fugind de ea şi de toţi cei care vor să ne ia ce avem?

— Dacă ai o idee mai bună, s-o auzim, se enervă Stryke.

— Atenţie, îi întrerupse Coilla.

Se uitară în direcţia arătată de ea. Keppatawn se apropia de ei. Piciorul bolnav îşi revenise deja în mare măsură. Îi creştea o piele nouă, sănătoasă şi nu mai şchiopăta decât foarte puţin. Emana robusteţe din toată ţinuta.

Când ajunse în dreptul lor, Stryke îl complimentă.

— Piciorul meu e tot mai bine cu fiecare ceas, se lăudă centaurul, deşi nu s-a vindecat complet încă. Hedgestus mi-a spus că la noapte, când îl oblojeşte ultima oară, îl va lecui de tot.

— Mă bucur.

— Vouă v-o datorez. Le zâmbi şi lui Alfray, şi Coillei. Tuturor. Vă rămân dator pentru minunea asta.

— Nu ne datorezi nimic.

— Cum merg pregătirile voastre? se interesă centaurul. V-aţi hotărât ce faceţi mai departe? Să nu ne credeţi neospitalieri, adăugă el repede.

— Nu vă credem. Dar, ca să fim sinceri, încă nu ne-am ales o destinaţie. Totuşi, plecăm astăzi. Ştim că, dacă rămânem aici, duşmanii noştri vor deveni şi ai voştri.

— Mă bucur că înţelegeţi. Armele pe care le-am lucrat pentru voi sunt gata şi…

Îl întrerupse un strigăt. Jup fugea spre ei dând disperat din braţe.

Stryke îl săgeta din priviri.

— Nu ţi-am zis să…?

— Ia uite cine vine, gâfâi piticul.

Centaurii escortau un grup în luminiş. Patru sau cinci dintre nou-veniţi aveau trupul şi mersul inconfundabil al piţuşilor. Trăgeau după ei şiruri de catâri şi cai încărcaţi cu desagi, suluri de pânzeturi, saci şi scrinuri.

Răcanii îşi lăsară treburile şi veniră să-i privească, urmaţi de Haskeer. Stryke nu-i luă la rost.

— Vezi?

Jup făcu semn din cap spre un grup de douăsprezece siluete care mărşăluiau în spatele caravanei. Erau orci.

Jderii se alarmară imediat şi-şi scoaseră iute săbiile.

— Trădare! bubui Haskeer.

Keppatawn se întinse şi puse mâna pe braţul cu care Stryke ţinea sabia.

— Nu, prietene. Nu sunteţi în pericol. Negustorii aceştia vin la noi regulat.

Căpitanul jder arătă spre orci.

— Şi ei?

— Nu toţi semenii voştri trăiesc în comunităţi mari, ştii asta. Unii îşi duc traiul singuri. Sunt gărzi de corp mercenare. Negustorii n-ar găsi protecţie mai bună. Ai încredere în mine.

Stryke vârî încet sabia în teacă, apoi le porunci jderilor să-i urmeze exemplul. Cam în silă, mai ales Haskeer, jderii îndepliniră porunca.

Gărzile de corp priveau scena cu trupurile încordate.

— E înjositor pentru orci, remarcă Alfray, să se angajeze dădace la negustori ambulanţi.

Piţuşii şi centaurii începură să-şi despacheteze marfa. Scuturară mătăsuri şi covoraşe, deschiseră cutii, desfăcură saci. Un orc se depărta de mulţime şi porni spre ceata jderilor.

— Vă rog să nu uitaţi că şi ei sunt musafirii noştri, atrase atenţia Keppatawn.

— Nu uităm, îl linişti Stryke. Nu ne luăm la harţă cu ai noştri.

— Dacă nu se iau ei la harţă cu noi, preciza Coilla.

Keppatawn se arătă cam speriat, dar nu mai zise nimic.

Orcul ajunse la ei. Îşi ţinea mâinile departe de arme şi arăta cât se poate de sfios.

— Bun găsit, salută el.

Stryke îi răspunse. Restul jderilor se mulţumiră să dea din cap precauţi.

— Eu sunt Melox, continuă orcul, şeful grupului nostru. Sunt uimit că vă văd aici.

— Sentimentul e reciproc. Eu sunt Stryke.

— M-am gândit eu. Jderii, nu?

— Şi ce dacă?

— Şi noi am părăsit oastea Jennestei. Nu în ceată. Suntem pedestraşi.

— Cum aţi ajuns aşa? întrebă Alfray cu o undă de dispreţ în glas.

— Păi, ce să facă un orc dezertor? Tot trebuie să mănânce. Şi, oricum, aş putea să vă întreb şi eu acelaşi lucru. Fără supărare.

— Fără, rosti Stryke. Nu vă judecă nimeni. Trăim vremuri grele.

— De ce-aţi părăsit-o pe Jennesta? vru să afle Coilla.

— Din acelaşi motiv ca voi, cred. N-am mai suportat-o.

— Cu noi n-a fost chiar aşa. Dar rezultatul e acelaşi.

— Noi credem că procedaţi corect. Ar fi trebuit să se întâmple demult. Orcul arătă din cap spre caravană. Slujba asta, am renunţa la ea imediat, dacă ne-ai lua şi pe noi cu tine, căpitane.

— Nu luăm recruţi, îi tăie Stryke elanul.

— Dar de-asta aţi dezertat, nu? Ca să vă împotriviţi Jennestei. Să aduceţi lucrurile pe făgaşul de dinainte.

— Nu.

— Asta crede toată lumea.

— Se înşală.

Se lăsă o tăcere grea.

— Eşti chemat, o sparse Jup.

Camarazii orcului îi făceau semne să se întoarcă.

— Poate stăm de vorbă mai târziu, propuse Melox.

— Noi plecăm astăzi, îl anunţă Stryke.

— Aha. Bine. Păi, dacă te răzgândeşti şi vrei să ne iei şi pe noi…

Orcul se întoarse şi plecă la ai lui.

— Noroc bun! îi strigă Coilla. Ai fost cam aspru cu el, Stryke.

— Nu conduc o cruciadă, ţi-am spus.

— Se vede că nu toată lumea e de acord.

— Mai vine unul, bubui Haskeer.

Un negustor se apropia de ei. Keppatawn zâmbi.

— Pe el chiar trebuie să-l cunoaşteţi.

Negustorul era scund şi bine clădit, totuşi lăsa impresia că e fragil. Avea trăsături mai degrabă feminine, buze groase, uşor ţuguiate, ochi visători, piele palidă, foarte fină şi un nas drăguţ, puţintel obraznic. Urechile mici erau apropiate de cap pe jumătate. Şapca de fetru verde nu reuşea să-i acopere claia de păr negru. Tunica şi pantalonii tot verzi erau, dar impresia de uniformitate era anulată de centura de piele maro latră, cu cataramă lucioasă, şi de o pelerină neagră, cu căptuşeală verde. Bocancii de piele fină, înalţi până la glezne şi cu marginile lăsate, ca nişte petale, erau cunoscuţi de toată lumea drept „bocanci de piţuşi”.

Nu aveai cum să-ţi dai seama câţi ani are, pentru că toţi reprezentanţii rasei lui aveau faţă de copil. Nici vocea nu te ajuta. Putea fi a unui copil, chiar dacă a unuia măricel.

— Keppatawn! exclamă piţuşul. Sunt *încântat* să te revăd, *pungaş* bătrân ce eşti! Negustorul aproape că ţipa. Şi *piciorul* tău! Ce bine arată! *Extraordinar*! Trase cu ochiul ca la teatru. Îţi şade bine.

Râzând, Keppatawn strânse mâinile delicate ale piţuşului, întinse în semn de salut. Erau mici faţă de ale lui.

— Bine ai revenit! Mă bucur că te văd.

Keppatawn îl plimbă pe musafir primprejur.

— Ei sunt prietenii mei, jderii.

— Am *auzit* de voi, exclamă piţuşul. Nu sunteţi *proscrişi*?

— Acesta e Stryke, căpitanul cetei, îi explică Keppatawn. Stryke, el e Katz, meşter negustor.

— Sunt onorat, căpitane.

Katz întinse o mână flască.

Năucit, Stryke i-o scutură, dar nu prea tare, de teamă să nu i-o rupă.

— Ăăă… şi eu.

Fură prezentaţi şi ceilalţi ofiţeri pe rând, iar răcanii, *en masse*. De data asta, Katz se rezumă să dea din cap, nu mai întinse mâna. Lucru înţelept, mai ales în ce-l privea pe Haskeer. Arăta de parcă se pregătea să i-o smulgă cu dinţii.

— Ştii, pentru o rasă cu o reputaţie aşa de fioroasă, voi, orcii, nu sunteţi răi deloc, gânguri piţuşul. Am descoperit asta cu alaiul meu. Grozavi tipi, fiecare în parte. Oricând gata să te ajute, nimic nu-i prea greu, cea mai bună apărare pe care poţi s-o cumperi cu bani, bineînţeles. Noi, piţuşii, nu suntem războinici din fire, sunt sigur că ştiţi asta, şi…

— Da’ tu nu mai taci? se burzului Haskeer.

— Of, *bineînţeles*, ce neglijent sunt! Vă ţin de poveşti, când voi nu vreţi decât să-mi vedeţi marfa.

— Ce…

— Ştiu la ce vă gândiţi. Vă întrebaţi cum de-mi permit bunurile excelente pe care sunt gata să vi le prezint. Nu vă faceţi probleme. Am preţuri atât de rezonabile, încât veţi crede că mă fur singur, şi, ca să fiu sincer, cam aşa e şi, chiar dacă preţul cel mai mic e prea mare, sunt gata să mă târguiesc.

— Dar eu nu…

— Ce anume doriţi? pălăvrăgi Katz ca o moară stricată. Oale? Bocanci? O şa? Cele mai fine pături de cai, ţesute de

mână? Îl împunse pe Haskeer în piept cu un deget sfrijit. Ce zici de o măsură de stofă de bumbac, cu model înflorat, de cea mai bună calitate?

— Şi de ce mi-ar trebui mie *aşa ceva*?

— Hmm… Păi, în primul rând, ar mai înfrumuseţa uniforma asta jalnică.

Expresia lui Haskeer se schimbă de mai multe ori în vreme ce încerca să-şi dea seama dacă fusese jignit sau nu. Ridicând din umeri, Jup duse mâna la gură. Coilla găsi ceva extraordinar de interesant la propriile-i picioare.

— Cum… cum merg afacerile? interveni iute Alfray.

Katz scutură din umeri ca un filosof.

— Dacă ai vinde pălării, fiinţele s-ar naşte fără cap.

— Răsare soarele dimineaţa? zise Keppatawn. Toţi negustorii se plâng că nu le merge treaba.

— Vremurile sunt aspre, protestă Katz. Zeii ar trebui să ne dea nouă, negustorilor cinstiţi, un răgaz. Oftă. Dar aşa ne e datul, bănuiesc.

Bucuros că Haskeer, care dădea fum pe nas, fusese scos din conversaţie, Coilla muşcă momeala.

— Deci nu crezi în libertatea voinţei?

— Oarecum. Dar cred că multe dintre faptele noastre sunt stabilite dinainte de zei şi de stele.

— Semnele soarelui? rânji Haskeer dispreţuitor. Astea-s prostii de piţuşi.

Katz ignoră jignirea.

— Aha, iată un adevărat Ţap-de-Mare.

— Greşit, mormăi Haskeer.

— Atunci o Viperă.

— Nu.

— Un… Arcaş?

— Nu.

— Trubadur, Lup-de-Mare, Scarabeu?

— Nu, nu şi nu.

Katz îşi masă tâmplele.

— Nu-mi spune… hmm… Urs?

— Tot greşit.

— Vultur? Cărăuş?

Haskeer îşi împleti mâinile la piept şi se clătină pe călcâie.

— Vasilisc? Încornorat? *Aha*! Da! Am nimerit-o. Taur. Bineînţeles. Întotdeauna îmi dau seama. Am har.

Haskeer bolborosi ceva neinteligibil, dar ameninţător.

— În orice caz, continuă piţuşul, tu fiind Taur, ştiu că vei aprecia avantajele stofelor excelente pe care ţi le pot oferi la numai…

Haskeer nu mai rezistă. Se năpusti în faţă cu un răcnet şi-l apucă pe Katz de gât, ridicându-l de la pământ.

— *Sergent, te rog!* strigă Keppatawn. Nu uita că piţuşii…

Se auzi un zgomot ca şi când ai sfârteca o haină şi din dosul negustorului ieşi o flacără galbenă. Răcanii aflaţi mai la distanţă se împrăştiară, apoi începură să ţopăie pe iarba fierbinte.

— … au darul de a stârni flăcări.

Haskeer dădu drumul piţuşului şi se retrase repede. Katz rânji prosteşte.

— Ups! Iertare. Stau prost cu maţu’ gros.

Keppatawn interveni.

— Cred că cel mai bine ar fi să ne vedem de treabă, afirmă el cu tact, trăgându-l pe Katz la o parte.

Ceata şi Haskeer, rămas cu gura căscată, se uitară cum nădragii piţuşului ard înăbuşit şi el merge şontâc-şontâc.

— Cred că au cremene în fund, remarcă Jup admirativ.

Gelorak duse un deget la gură şi scoase un „sst”.

La început, Coilla cu ochii mijiţi prin tufele încâlcite, nu desluşi nimic. Pe urmă, fiinţele urmărite se mişcară.

Erau doi, înalţi cât centaurii, cu muşchi solizi, mai ales în braţe şi în picioarele ascunse sub blana neagră flocoasă şi terminate în copite. Aveau pieptul gol şi păros, tot precum centaurii sau oamenii cu păr. Pe feţele ascuţite creşteau ciocuri şi sprâncene stufoase, ridicate în sus. Pletele negre

şi creţe se terminau deasupra frunţii în formă de V. Ochii pătrunzători sugerau o fire şireată. Una dintre creaturi ţinea strâns nişte fluiere din lemn.

— N-am mai văzut niciunul până acum, şopti Coilla.

— Satirii sunt o rasă foarte izolată, spuse Gelorak. Nici noi nu-i întâlnim decât rareori, deşi îi auzim cântând adesea.

— E vreo neînţelegere între voi?

— Nu. Şi ei sunt locuitori ai pădurii şi au acelaşi drept să fie aici ca noi. Nu ne deranjăm unii pe alţii.

Coilla se aplecă în faţă să-i vadă mai bine şi calcă pe o ramură căzută, care pocni sec. Satirii îngheţară. Două perechi de ochi galben-verzi, ca de pisică, sclipiră scurt în direcţia lor. Apoi, creaturile dispărură cu viteză uimitoare şi aproape fără zgomot.

— *Drace*. Îmi pare rău.

— Nu-ţi fă griji, Coilla. Am avut noroc că i-am văzut. Te poţi considera privilegiată.

Centaurul se uită la petecele de cer prin baldachinul de frunze.

— A trecut mai mult de-un ceas. Ceata ta probabil e gata de plecare. Ne întoarcem?

Jderiţa încuviinţă din cap zâmbind.

— Mulţumesc, Gelorak.

Coilla se tot întreba dacă Stryke hotărâse încotro să o ia. Îşi croiră drum prin vegetaţia scundă şi ajunseră la luminiş.

Jderii îşi strângeau lucrurile. Majoritatea răcanilor se adunase lângă armăsari. Stryke, Alfray şi Jup stăteau de vorbă cu Katz. Haskeer se ţinea deoparte, privindu-l suspicios pe piţuş.

Gelorak plecă să îndeplinească o sarcină. Coilla se alătură jderilor.

Stryke îşi îndesa lucrurile în desagi.

— Ai hotărât unde mergem? îl întrebă ea.

— Mi-am zis să o luăm spre nord.

— De ce într-acolo?

— De ce nu?

— Corect.

Jderiţa se duse la Alfray şi Jup. Stryke se lăsă pe vine şi-şi goli săculeţul de la curea, aranjând stelele în faţa lui, pe iarbă. Katz veni şi se uită la ele, măcar de data asta în tăcere. După o clipă, deschise totuşi gura:

— Am mai văzut una ca ele. Acum vreo două luni.

Nimeni nu-l băgă în seamă, cu atât mai puţin Stryke, care era preocupat să le aranjeze.

— Hmm? rosti el.

— Una din astea, de aici, repetă piţuşul şi arătă spre stele cu vârful piciorului. Sau care semăna cu ele. În mâinile oamenilor.

Stryke ridică ochii.

— Ce?

— Era puţin diferită. Dar nu foarte mult.

— Astea? Stelele?

— Aşa le ziceţi? Da, una ca ele.

Katz văzu expresia lui Stryke, apoi îşi luă o mină serioasă şi-i privi pe ceilalţi.

— Cu ce v-am greşit?

Parcă deschise cineva larg porţile haosului.

7

Ceata se strânse în jurul lui, asaltându-l cu întrebări. Copleşit de asaltul jderilor, Katz rămase cu gura căscată.

Haskeer îi înghionti pe ceilalţi şi-l apucă de ceafă.

— Unde? Cine? întrebă el, zguduindu-l pe piţuşul îngrozit.

— Ai grijă! strigă Alfray.

— Nu-i îndrepta fundul spre mine! ţipă Jup.

— *Potoliţi-vă toţi!* porunci Stryke.

Haskeer se stăpâni şi-l lăsă pe negustor încet la pământ. Hărmălaia se potoli.

— Îmi pare rău, Katz, spuse Stryke.

Căpitanul îi împinse pe jderi la o parte, ca să poată respira piţuşul. Acesta înghiţi în sec şi-şi trase sufletul. Se frecă la ceafă.

Gărzile lui alergară spre ceată. Stryke ridică braţele împăciuitor şi strigă:

— *E-n regulă! Nicio problemă!* Katz?

— Da, chiţăi piţuşul, făcând semn gărzilor să plece. N-am nimic.

Soldaţii se opriră şi, după o clipă de ezitare, se împrăştiară în silă.

Stryke puse o mână pe umărul lui Katz. Piţuşul gemu uşor.

— N-ar fi trebuit să ne purtăm aşa, dar ce-ai spus tu e foarte important pentru noi. Poţi să repeţi?

Katz încuviinţă din cap.

— Zici că ai mai văzut una din astea.

Căpitanul arătă spre stele.

— Da. Adică una ca ele. Altă culoare şi alt număr de ţepi. Dar semăna cu astea.

— Eşti sigur?

— A fost acum câteva luni, dar, da, sunt sigur.

— Unde?

— La Ruffets View. Ştii unde vine?

— Oraş Mani, spre sud.

— Da, în vârful golfului. Se construieşte de zor acolo, mi-am zis că ar fi vad bun.

— Ce fel de clădiri?

— N-ai auzit?

— Ce să aud?

— Au o spărtură. Scapă prin ea energia pământului. E mare de tot. Încercau să o astupe cumva, să facă un depozit de magie.

— Şi au reuşit?

— Nu ştiu. Când am plecat, încă nu terminaseră. N-o să reuşească, după părerea mea. N-a reuşit nimeni. În orice caz, înălţau un fel de loc sfânt acolo, un templu, şi în el am văzut steaua. Oamenilor Mani nu le-a convenit că am văzut-o, să ştii. M-au scos de-acolo cât ai zice peşte. Katz se uită lung la stele. Dar ce sunt astea?

— Unii le numesc instrumente.

— Instru… *Instrumentele?*

— Ai auzit de ele?

— Cine n-a auzit? Dar am crezut că-i o poveste. Nu pot fi cele adevărate.

— Noi credem că sunt.

— Am văzut o grămadă de relicve „adevărate”, chipurile, în toată Maras-Dantia. Nu multe s-au dovedit a fi reale.

— Cu astea e altceva.

O geană de invidie luci în ochii piţuşului.

— Dacă astea sunt adevărate, atunci ar însemna o avere pentru cumpărătorul potrivit. Dacă mă laşi să fac pe mijlocitorul pentru tine…

— Ia-ţi gândul, i-o reteză Stryke ferm. Nu sunt de vânzare.

Evident, Katz nu se împăca deloc cu o asemenea idee.

— De ce le cauţi, dacă nu vrei să-ţi dai seama de valoarea lor?

— Valoarea e de mai multe feluri, interveni Coilla. A lor nu se măsoară în bani.

— Dar v-am spus unde s-ar putea afla încă una. Asta nu merită nimic?

— Ba da, răspunse Haskeer cu glas tărăgănat. Rămâi în viaţă.

Apăru Keppatawn şi orice neînţelegere se stinse.

— Ce se petrece? vru el să afle.

— Katz tocmai ne-a spus unde se află încă o stea, îi explică Stryke.

— Poftim? Unde?

— La Ruffets View.

— Ai auzit de o scurgere de magie acolo, Keppatawn? se interesă Alfray.

— Da. De ceva vreme.

— Nouă de ce nu ne-ai spus?

— De ce să vă fi spus? N-am avut niciun motiv să vă cred interesaţi de ea. Fisurile de acest fel nu mai sunt rare, ca altădată, din păcate, acum că oamenii tulbură energia. Se întoarse spre Katz. Eşti sigur de informaţia asta?

— Am văzut ceva care semăna cu ele. Arătă spre stele. Atâta ştiu.

— Dacă habar n-are de zodiacul soarelui, cum să se priceapă la astea? se plânse Haskeer.

— Poate că nu se pricepe, replică Stryke. Dar e singurul nostru indiciu. Ori rătăcim fără ţintă, ori mergem la Ruffets View. Eu pun prinsoare pe Ruffets.

Un murmur de aprobare străbătu ceata. Stryke nu mai avu altceva de spus.

— Se urmăreşte ceva cu instrumentele astea, afirmă Keppatawn. Ies la iveală din întuneric. Nu-i o coincidenţă.

— Greu de crezut, ripostă Alfray.

— Voi, orcii, aveţi nişte însuşiri admirabile. Dar, dacă nu vă supăraţi, nu vă gândiţi decât la lucrurile pe care le puteţi

pipăi cu mâinile. Şi noi, centaurii, suntem cu picioarele pe pământ, dar până şi noi recunoaştem că lucrurile au şi o faţă nevăzută. Mâinile zeilor nu se văd, dar ei sunt în spatele multora din faptele noastre.

— Putem să terminăm cu trăncănitul şi să luăm o hotărâre? stărui Jup.

Stryke începu să vâre pietrele înapoi în sac.

— Mergem la Ruffets View, spuse el.

Peste două ceasuri, lăsaseră deja în urmă Pădurea Drogan.

Ceata avea arme proaspăt ieşite din fierărie, cai odihniţi şi provizii de hrană. Pe lângă asta, aveau şi un nou ţel.

Mergeau în direcţia sud-vest, în linie dreaptă, în josul peninsulei, având Golful Calyparr pe partea stângă. În dreapta, stânci scunde marcau ţărmul prunduit al oceanului Norantellia cu valuri negre, vuind unele peste altele.

Stryke se tot întreba dacă să le povestească celorlalţi visurile lui. Nu spusese nimănui că stelele îi cântaseră. Vorbise din nou cu Haskeer despre experienţa *lui*, deşi sergentul nu pricepea, nici el, nimic din toată povestea şi-şi ferecase gura, lucru care nu-i stătea în fire. Parcă voia să-şi facă uitată păţania. Dar Stryke se mai alină cu ideea că era improbabil ca şi el, şi Haskeer să o ia razna în acelaşi fel. Cu gândul acesta în minte, şi având acum şi o destinaţie precisă, se simţea stăpân pe situaţie.

Dar nu de tot. Încă nu-şi explicase visurile.

Toate acestea îi apăsau cugetul în timp ce călărea. Erau poveri destul de grele ca să nu audă când e strigat.

— Stryke? *Stryke*?

— Hă?

Se întoarse şi o văzu pe Coilla holbându-se la el. Călărind în partea cealaltă a ei, Jup, Alfray şi Haskeer îl priveau şi ei.

— Erai pe altă lume, chicoti jderiţa. La ce te gândeşti?

— La nimic.

Era clar că nu vrea să vorbească despre gândurile lui.

Coilla schimbă subiectul:

— Ziceam că lui Melox şi celorlalţi trebuie să le vină greu să facă munca aceea.

— Vrei să zici că ar fi trebuit să-i las să ni se alăture.

— Păi…

— Nu suntem adăpost pentru hoinari şi rătăciţi.

— Ei nu sunt aşa, Stryke. Ar fi trebuit să te gândeşti puţin.

— Nu, Coilla.

— Ce-o să se aleagă de ei?

— Şi despre noi poţi să pui aceeaşi întrebare. Nu sunt mama lor.

— Sunt semenii noştri.

— Ştiu. Dar unde s-ar fi ajuns?

— Ai fi condus o răzmeriţă, poate. Împotriva Jennestei, a oamenilor şi a celor care vor să ne tragă în jos.

— Frumos vis.

— Chiar dacă am pierde, n-ar fi mai bine să murim luptând, încercând să schimbăm situaţia?

— Poate. Dar, în caz că n-ai observat, sunt doar căpitan, nu general. Nu eu sunt cel care trebuie să o facă.

— Tu chiar nu pricepi încotro se îndreaptă lucrurile, nu? se înfurie Coilla. Câteodată nu vezi pădurea de copaci!

— Am destule pe cap cu ceata asta. Se poate lupta altcineva cu restul lumii.

Enervată de încăpăţânarea lui, Coilla tăcu. Alfray îi luă locul:

— Dacă orcii supăraţi care o părăsesc pe Jennesta sunt, într-adevăr, numeroşi, atunci avem o şansă să strângem o armată. După cum se petrec lucrurile în ţinutul ăsta, siguranţa şi numărul contează. Cu cât mai mulţi, cu atât mai siguri.

— Şi cu atât mai multă atenţie atragem, ripostă Stryke. Suntem o ceată de războinici. Avem libertate de mişcare, putem ataca şi fugi. Asta îmi convine mai mult decât să conduc o armată.

— Dar nu schimbă cu nimic faptul că orcii se aleg întotdeauna cu ce-i mai rău. Poate avem noi ocazia să-l schimbăm.

— Aşa-i, fu de acord şi Haskeer, suntem sacul de bătaie al tuturor. Până şi copiilor de om li se spune că suntem monştri. Ne cred nişte zdrahoni cu colţi.

— Dacă vrei să te lupţi pentru toată rasa orcilor, n-ai decât, îl repezi Stryke. Noi o să ne concentrăm pe ultima stea, chiar dacă murim încercând să o găsim.

— Spune-ne ceva nou, spuse Jup.

Un sunet îndepărtat, un ţipăt ascuţit, jalnic, nefiresc le întrerupse discuţia. Li se ridică părul de la ceafă şi li se făcu pielea de găină. Caii se ridicară pe picioarele din spate.

— Ce dracu'… şopti Coilla.

Alfray lăsă capul pe-o parte, ascultând atent. Pentru el, era limpede.

— Prevestitoarea de nenorociri. Era o vreme când mureai fără să o auzi.

— Eu acum am auzit-o prima oară, recunoscu Jup, înăbuşindu-şi tremuratul. Îmi dau seama de ce se zice că prevede nenorociri.

— Eu am mai auzit-o o dată, cu nişte ani în urmă. În ajunul uneia dintre bătăliile crâncene cu oamenii, spre Carascrag. Şi-a întărit renumele. Au murit cu miile. Aşa ceva nu se uită.

— Acum se aude mai des, rosti Stryke. Dacă te iei după câte se spun, lumea o aude tot timpul.

Li se păru că trecu o veşnicie până când se stinse ţipătul. Îi lăsă întristaţi.

Pe urmă se porni ploaia. Cădeau stropi mari cât perlele, de culoarea ruginii şi mirosind a putred.

— Rahat, se enervă Jup.

Îşi ridică gulerul şi se cuibări în vestă.

— Încă un lucru pentru care trebuie să le mulţumim nemernicilor de oameni, spuse Haskeer, urmându-i exemplul.

Câteva capete se întoarseră în direcţia platformei de gheaţă, spre nord, nevăzută, dar prezentă. Ceata îşi continuă drumul nenorocită.

Într-un ceas, erau toţi uzi leoarcă. Când începură să vorbească din nou, cineva pomeni de Adpar şi de şleahta tiranilor. Asta îi aminti Coillei de ceva.

— Am vrut să te întreb ceva, Stryke, dar mi-a tot ieşit din minte. Când eram pe tărâmul lui Adpar, la patul ei de moarte, i-ai zis că moare din cauza Jennestei. De unde ai *ştiut?*

— Are dreptate, zise Alfray. Nu ştim de ce a murit.

Stryke fu luat prin surprindere. Nu se gândise la asta.

— Am zis-o… am zis-o ca să smulg un cuvânt de la ea, cred.

— Dar a mers vrăjeala, nu? I-ai dat un imbold.

— Nu înseamnă că am procedat bine. Poate că numele Jennestei a fost destul să o trezească.

— Poate.

— Pesemne devii ghicitor, şefule, sugeră Jup, jumătate în glumă, jumătate în serios. Sper să fii mai bun decât mine.

Stryke nu gustă gluma.

— Orcii nu…

O săgeată îi şuieră pe la ureche. Calul său vru să o ia la galop şi numai cu greu îl stăpâni.

— *Înapoi*! răcni Jup.

Jderii se răsuciră şi-şi scoaseră armele.

Un grup de două ori cât ceata galopa în direcţia lor, călare pe iaci pitici, cu blană lăţoasă şi ochi plini de ură. Călăreţii erau cam cu o treime mai scunzi decât orcii şi îndesaţi la trup. Aveau capete rotunde mult prea mari, cu urechi clăpăuge şi ochi mici sub pleoapele cărnoase. Nu le creştea păr, în afară de nişte perciuni stufoşi, iar pielea lor zdrenţuită bătea în verde.

— Gremlini? exclamă Haskeer. *Lor* ce le-am mai făcut?

— Vrei să mergi şi să-i întrebi? se răţoi Stryke.

— *Se apropie*! ţipă Alfray.

Unii gremlini din primele rânduri aveau arcuri mici şi lansară săgeţi din goana calului. Câteva trecură peste capetele jderilor. Una se înfipse în şaua lui Haskeer. Alta înţepă braţul unui răcan. Vreo doi jderi traseră şi ei cu arcurile.

— La naiba! se înfurie Stryke. *La atac*!

Dădu zdravăn pinteni calului şi trecu în fruntea jderilor, care-l urmară îndeaproape. Bătuţi de ploaia torenţială, toţi mânjiţi cu noroi, goniră spre rândurile duşmanilor.

Cele două tabere se ciocniră cu urlete şi zdrăngănit de metal. Se porni o încăierare cu lovituri ample de săbii, vâjâituri de suliţe şi zornăituri de scuturi.

Stryke termină repede cu primul gremlin întâlnit. Ferindu-se de lovitura lui greşită, îşi arcui pieptul şi-l azvârli cât colo. Următorul care se ciocni de el îi lovi sabia plin de mânie. Amândoi izbiră şi tăiară, oţel lovind pe oţel într-un cântec primitiv, strident. Forţa brută a lui Stryke învinse apărarea duşmanului. Lovitura următoare îi străpunse plămânul. Fără nicio pauză, începu alt duel.

Năvălind printre doi duşmani, Alfray coborî băţul flamurii la orizontală. Îi izbi pe amândoi, destul de sus şi de tare ca să-i doboare de pe cai.

Apoi răsuci iute băţul, la timp să-l blocheze pe al treilea agresor. Ferindu-se de lama acestuia, îl străpunse cu capătul ascuţit, iar creatura căzu din şa cu maţele scoase.

Cuţitul aruncat de Coilla cu mâna peste umăr străpunse ochiul unui gremlin care dispăru urlând prin gloată. Ţinti alt adversar şi se pregăti să arunce alt cuţit, când un gremlin o atacă din lateral. Sabia lui se mişca deja, mai-mai să taie nasul jderiţei. Coilla îl prinse de încheietura mâinii, strângându-l cu forţa unui pui de urs, apoi îl înjunghie. Din trei împunsături iuţi şi adânci, îi veni de hac. Cadavrul căzu din şa ca un sac de cartofi.

Unul dintre camarazii celui ucis trecu la atac cu scutul ridicat şi cu iataganul spintecând aerul. Coilla se lipi de şa şi trase un picior în scut. Se răsuci să evite lama, icnind de

efort, şi se împinse cu toată puterea ca să-l doboare de pe cal. Gremlinul căzu sub copitele nemiloase ale cailor şi iacilor. Nici nu se ridică bine Coilla în şa, că alt duşman încercă să facă pe viteazul. Jderiţa îşi smulse sabia.

Haskeer îşi îngropase spada în măruntaiele unei victime şi o pierdu când omorâse primii duşmani. Şi pumnalul tot la fel îl pierduse. Acum se ferea şi alerga în zigzag printre duşmani în căutarea unei arme.

Norocul i se ivi când călări lângă un gremlin care se duela cu un răcan. Creatura neatentă fu o pradă uşoară pentru orcul înnebunit de vărsarea de sânge. Haskeer se întinse şi-l ridică din şa, apoi răsuci gremlinul care se zbătea spre calul său şi-l trânti cu spatele de oblâncul şeii, rupându-i şira spinării. Smulse sabia din degetele cuprinse de spasme şi zvârli cadavrul.

Un potrivnic se năpusti asupra lui cu suliţa pe orizontală. Haskeer se feri, lovi arma şi-o tăie în două. Răsucindu-se iute, izbi la timp ceafa groasă a duşmanului, trântindu-l la pământ. Încă doi potrivnici îl atacară. Haskeer scoase un strigăt de luptă şi năvăli asupra lor.

Într-un scurt moment de răgaz, Stryke scrută scena bătăliei. Socoti că doborâseră jumătate din duşmani. Răcanii se dovedeau la înălţime şi se părea că niciun jder nu încasase răni grave. Încă un efort şi le veneau de hac. Căpitanul se avântă în freamătul luptei şi începu hăcuiala.

După alte zece minute de ciocniri crâncene, puseră capăt măcelului. Gremlinii care mai aveau în ei putere se retraseră, lăsând în urmă cadavrele camarazilor şi iacii morţi împrăştiaţi pe pârloaga mocirloasă.

Coilla doborî un gremlin în retragere aruncându-i un cuţit între omoplaţi. Stryke goni cu calul la galop până la ea.

— Mergem după ei? îl întrebă Coilla.

Căpitanul miji ochii prin ploaie, urmărind călăreţii care fugeau.

— Nu. Nu avem timp de joacă.

Îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă:

— *Fără urmărire! Rămâneţi pe loc!*

Câţiva răcani care porniseră după duşmani renunţară şi se întoarseră înapoi, împrăştiind noroi. Ceilalţi se apucară să verifice cadavrele, nu cumva să se prefacă vreunul mort.

Jup, Alfray şi Haskeer se alăturară lui Stryke şi Coillei.

— Ce dracu’ a fost asta? se întrebă Alfray.

Stryke clătină din cap.

— Numai zeii ştiu. Avem răniţi?

— Nimic grav, la prima vedere. Mă duc să-i pansez.

— Cred că au fost vânători de recompense, sugeră Coilla.

— Mai degrabă mercenarii Jennestei, sugeră? Jup.

— Nu angajezi gremlini pentru treaba asta. Mai degrabă pentru recompensă.

Un răcan le strigă ceva.

— Ce-i, Hystykk? îi strigă Stryke înapoi.

— Am dat peste unul viu, domnule!

Descălecară şi merseră plescăind prin zoaie.

Alfray sosise deja şi îngenunchease în mocirlă lângă un gremlin care lor li se păru tânăr. Avea o rană gravă la piept şi haina mânjită de sânge. Râuleţe de sânge se amestecau cu stropii deşi de ploaie.

Inspira adânc. Stătea cu ochii deschişi şi-şi tot lingea buzele.

Jup îl luă imediat la întrebări:

— Ia zi, care-i recompensa?

Gremlinul se concentra, dar nu-l înţelese.

— Recompensa ori altceva? De ce ne-aţi atacat?

Alfray începu să se ocupe de rană. Gremlinul tuşi. Un pârâiaş stacojiu i se scurse din colţul gurii, însă reuşi să vorbească:

— Răzbunare, murmură el.

— Ce vrei să spui? întrebă Stryke mirat.

— Răfuială… răzbunare.

— Pentru ce? Cu ce v-am greşit?

— Crimă. O rudă.

— Vrei să zici că l-am omorât pe unul de-al vostru?

— Am mai omorât vreun gremlin în ultima vreme? se întrebă Haskeer cu glas tare.

Coilla îi făcu semn să tacă.

— Şi pe cine se zice că am omorât? stărui căpitanul jder, alegându-şi vorbele.

— Clanul meu… unchiul, se bâlbâi gremlinul, respirând tot mai greu. Un biet… savant… nevinovat. N-a… meritat.

Stryke simţi că i se strânge stomacul.

— Cum îl cheamă?

Gremlinul se uită lung la el, apoi bâigui:

— Mobbs.

Stryke îşi revăzu visul într-o clipă şi-şi aminti cum se crezuse pe tărâmul de după moarte. Îi îngheţă sângele în vine.

— Moşul ăla studios?

Coilla se aplecă lângă muribund.

— Te înşeli. L-am întâlnit pe Mobbs, atâta tot. Era teafăr când ne-am despărţit de el.

Nu era sigură că se făcuse înţeleasă. Alfray se străduia din greu cu rana. Sângele şiroia în continuare. Stryke îşi reveni:

— Îmi pare rău că a murit Mobbs. Tuturor ne pare. N-a fost duşmanul nostru. Într-un fel, avem motive să-i fim recunoscători.

Haskeer pufni dispreţuitor.

— De ce crezi că noi l-am omorât? insistă Stryke.

Gremlinul de-abia mai respira.

— Ai noştri… l-au găsit. Ceată de orci… prin preajmă. Stânca Neagră. Reuşi să le arunce o privire plină de ură, în ciuda suferinţei. Ştiţi bine.

— Nu! strigă Coilla. Noi l-am *salvat*, în numele zeilor!

— Şi ne-aţi urmărit toată vremea asta? se minună Stryke. V-aţi obosit zadarnic, prietene.

— Delorran, zise Coilla.

— Bineînţeles. El trebuie să fi fost. Stryke oftă. Şi aş pune prinsoare că Jennesta n-a pierdut timpul şi-a răspândit

zvonul ca să ne mânjească numele. Se întoarse spre gremlin. Nu noi am fost. Crede-mă.

Rănitul părea pe altă lume.

— Aveţi mulţi… duşmani. Nu mai… rezistaţi… mult.

— Au murit atâţia zadarnic, îi spuse Stryke. Nu mor destui, şi aşa?

— Vorbe mari… din partea… unui orc.

— Nu suntem animale fără minte. Dar, dacă-i ataci pe orci, te aştepţi să te atace şi ei. Asta facem noi. În ce-l priveşte pe Mobbs, crede-mă că…

Alfray îi puse căpitanului o mână pe braţ şi scutură din cap. Apoi se aplecă în faţă şi închise ochii gremlinului.

Stryke se ridică în picioare.

— La naiba! Nu aducem decât moarte şi suferinţă.

— Şi suntem învinovăţiţi pentru toate, adăugă Jup.

— Bietul Mobbs, zise Coilla.

— *Suntem* vinovaţi de moartea lui, îi spuse Stryke. Nu direct, dar tot din cauza noastră a murit.

— Nu-i adevărat.

— Dovedeşte-mi.

Jderiţa nu răspunse. Nimeni nu mai zise nimic.

Pe Stryke îl străfulgera gândul că măcar Delorran plătise. Apoi îşi dădu seama că aflase asta într-un vis. Nu-i aşa?

Ploaia cădea şi mai înverşunată.

8

Stropii de ploaie băteau darabana pe pânza cortului.

Jennesta bătea cortul în lung şi-n lat. Răbdarea nu se număra printre calităţile ei şi nu văzuse niciodată rostul să şi-o cultive. Convingerea ei era că gloata aşteaptă, iar conducătorii înaintează. Dacă pui mâna pe ce vrei, faci progrese. Dar la ceea ce voia ea nu putea ajunge.

Cugeta şi la sărăcirea energiilor pământului, care îi tulbura vrăjile, şi la eforturile pe care trebuia să le depună ca să le înlocuiască.

Frustrarea şi nesiguranţa o făceau mai periculoasă ca de obicei. Ceea ce, în cazul Jennestei, însemna primejdie mare.

Cocheta cu ideea să dea o poruncă imposibil de îndeplinit. Una care să nu ducă la nimic, decât la irosirea zadarnică a câtorva vieţi şi la plăcerea ei de a simţi miros de sânge. Atunci se dădură la o parte limbile cortului şi Mersadion intră plin de respect. Se înclină şi vru să spună ceva.

— Suntem gata de plecare? îl întrebă ea, trecând peste formalităţi.

— Aproape, Maiestate.

— Nu suport să pierdem timpul.

— Armata avea nevoie de odihnă, doamnă, iar animalele de hrană.

Jennesta cunoştea motivele opririi foarte bine, nu-i trebuia explicaţiile lui.

— Dacă n-ai venit să-mi spui că eşti gata, atunci ce vrei?

Mersadion ezită înainte de a răspunde.

— Am veşti, doamnă.

— Şi, după mutra ta, nu prea bune.

— E vorba de Stăpâna Dragonilor. De Glozellan.

— Ştiu cum o cheamă, generale. Ce-i cu ea?

Bărbatul încercă să-i dea vestea cât mai prudent.

— Ea şi… încă doi călăreţi cu dragonii lor au… au… părăsit serviciul dumneavoastră, Maiestate.

În vreme ce absorbea vestea, steluţe aprinse sclipiră în ochii ei extraordinari. Ochi negri ca smoala.

— *Au părăsit serviciul.*

Rosti propoziţia rar, apăsat.

— Adică au dezertat. Corect?

Lui Mersadion i se părea că seamănă întru totul cu o viperă încolăcită, gata să muşte. Neavând încredere în cuvinte, înclină din cap.

— Eşti sigur? Regina se stăpâni. Bineînţeles că eşti. Altfel n-ai risca să-mi spui.

Mersadion ştia cât de adevărate sunt vorbele acelea.

— Nu avem motive să ne îndoim de devotamentul celorlalţi călăreţi, Maiestate.

— Nici de Glozellan nu am avut motive să ne îndoim.

Jennesta clocotea, punea ceva la cale. Generalul începu să vorbească plin de tact ca să o îmbuneze.

— Dacă aveţi îndoieli, putem să-i înlocuim pe călăreţi. Şi mai avem suficienţi dragoni, doamnă, deşi am pierdut trei. În ce priveşte un nou stăpân pentru ei, sunt câţiva candidaţi la avansare…

— Toţi călăreţii de dragoni sunt spiriduşi. Cum să am încredere în *oricare* dintre ei? Se va face curăţenie printre patrulele de dragoni.

— Maiestate.

— Mai întâi jderii, pe urmă vânătorii de recompense pe care i-am trimis după ei, iar acum Stăpâna Dragonilor mi-au trădat cauza. Jennesta îl fixă pe general cu privirea ei de gheaţă. Şi armata mi se împuţinează întruna. Cum de am ajuns să fiu înconjurată de atâţia laşi şi trădători?

Era o întrebare la care Mersadion nu avea să îndrăznească vreodată să răspundă. Se gândi să o evite prezentându-i altfel lucrurile:

— Aţi putea considera că vi se purifică oastea, doamnă. Cei rămaşi trebuie să fie cei mai credincioşi Maiestăţii Voastre.

Jennesta râse. Cu capul pe spate, zvârlindu-şi părul negru corb. Dinţii albi şi ascuţiţi sclipiră fulgerător. În ochi îi lucea veselia.

Generalul râse încordat, cu gura închisă.

Regina se potoli şi, păstrându-şi zâmbetul, vorbi:

— Să nu crezi că mă distrez, Mersadion, pur şi simplu râd în bătaie de joc.

Generalul îşi reluă expresia precaută de umilinţă.

— Ştii să vorbeşti foarte diplomat. M-ai face să cred că urciorul pe jumătate gol e, de fapt, pe jumătate plin. Se aplecă spre el, uitând să râdă. Dar nu eşti decât un orc. Când vine vorba de gândit, te pui cu cine nu trebuie. Să-ţi spun eu *ţie* de ce împute trădarea oastea mea. Pentru că ofiţerii nu sunt destul de aspri când aplică disciplina. Iar cel mai înalt la comandă eşti tu.

Numai când lucrurile merg prost, îşi zise Mersadion.

Jennesta se trase înapoi.

— Nu tolerez moliciunea. Asta e ultima avertizare pentru tine.

S-ar fi aşteptat la orice vorbă sau gest din partea ei, dar nu la ceea ce urmă.

Jennesta îl scuipă.

Lichidul i se scurse pe obrazul drept, pe sub ochi, până la linia urechii. Gestul îl şocă şi-l nedumeri în aceeaşi măsură şi nu ştiu cum să reacţioneze.

Apoi îşi simţi obrazul cald. Înţepăturile îi cuprinseră toată partea dreaptă a feţei. Se strâmbă din cauza senzaţiei neplăcute şi-şi atinse pielea cu mâna, dar mai rău îşi făcu. În câteva secunde, începu să ardă şi mai tare, de parcă mii de ace fierbinţi i-ar fi împuns carnea.

Jennesta stătea şi se uita, fascinată şi uşor amuzată.

Obrazul generalului începu să ardă ca opărit, de parcă i-ar fi aruncat cineva vitriol pe faţă. Renunţă la tăcere şi

scoase un ţipăt. Faţa i se băşică.

Simţi miros de piele arsă. Durerea deveni un chin, apoi nu o mai suportă. Urlă.

— Ultima avertizare, repetă Jennesta, dând greutate cuvintelor. Cugetă la asta.

Îl concedie cu un gest nepăsător.

Încovoiat de durere, cu o duhoare cumplită ieşind din trăsăturile lui schimonosite, Mersadion dibui ieşirea. Printre limbile cortului, Jennesta îl văzu cum merge împiedicat la un butoi cu apă. Îl auzi urlând.

Gestul ei fusese doar scânteia din urmă a furiei pe care ar fi putut să o arate la auzul veştii despre Glozellan. Se săturase de obstacole, iar dacă Mersadion îi mai aducea veşti proaste, avea să plătească cu viaţa. Deocamdată se mulţumea să-l înfiereze ca pe un ratat. În adevăratul sens al cuvântului.

Nu măsură timpul cât medită asupra evenimentelor. Se opri când sosiră câţiva orci din garda ei personală, făcând un adevărat spectacol de slugărnicie. Îi aduseră un prizonier legat în lanţuri; o ofrandă pentru a-şi reînnoi forţele, cel puţin temporar. În ciuda furiei, vederea creaturii îi stârni curiozitatea.

Atâtea rase, aşa o poftă de mâncare, atât de puţină vreme…

Nu mai avusese ocazia să savureze nimfe. Fiinţe ale păşunilor şi pădurilor, erau puţine la număr şi ruşinoase, şi rareori se arătau. Aceasta era un exemplar deosebit de reuşit. Nimfa, înaltă de aproape un metru, le întrecea pe semenele ei. Era suplă, cu pielea scânteietoare, luminoasă parcă, şi frumoasă prin delicateţea ei.

Unii ziceau că nimfele au două inimi. Cât se va strădui să afle dacă e adevărat, Jennesta va uita de greutăţi.

Într-un sfârşit, ploaia se oprise.

Stryke le dădu voie jderilor să se odihnească puţin, aşezaţi într-un loc în care ţărmul Norantelliei erodase

parţial golful. Cerul părea mai dens în amurg, arătându-şi norii încruntaţi deasupra oceanului negru, tulburat de vijelii.

După ce mâncară, Coilla şi Stryke se îndepărtară de restul cetei. Aşezaţi pe păturile cailor şi împărţind o ploscă cu vin primită de la centauri, cei doi vorbiră o vreme despre atacul gremlinilor. Dar oboseala, aburii băuturii şi, mai presus de toate, dorinţa de a împărţi povara cu altcineva îl copleşiră pe Stryke. Îndreptă conversaţia spre visurile lui ciudate. În scurtă vreme, Coilla află totul.

— Eşti sigur că nu ai fost vreodată în locul pe care-l visezi? îl întrebă ea. Undeva în… lumea adevărată, vreau să spun.

— Da. Nu mai întâlneşti nicăieri aşa vreme. Când am văzut noi Maras-Dantia aşa cum ar trebui să fie, aşa cum a fost cândva?

— Atunci poate că l-ai inventat singur, îndrăzni Coilla. Mintea ta a creat ceva ce tu *vrei* să existe.

— Ăsta e un alt fel de a spune că sunt nebun.

— Nu! Nu asta am vrut să zic. Nu eşti nebun, Stryke. Dar, cum lumea se duce de râpă, e normal să vrei să…

— Nu cred că ăsta e motivul. Cum ţi-am zis, visurile astea, sau ce-or fi ele, îmi par atât de reale, încât parcă aş fi treaz. Mă rog, aproape treaz.

— Şi o vezi de fiecare dată pe femeia aceea de orc?

— Da. Dar nu numai că o văd… ne *împrietenim*, stăm de vorbă, aşa cum stau de vorbă cu cineva când sunt treaz. Însă nu tot ce spune are înţeles.

Coilla se încruntă.

— E cam neobişnuit pentru un vis. Şi n-ai cunoscut-o niciodată?

— Mi-aş fi amintit, crede-mă.

— Vorbeşti de parcă ar exista cu adevărat. Sunt doar visuri, Stryke.

— Oare? Aşa le zic eu, pentru că altfel nu ştiu cum să le numesc.

— Se petrec numai când dormi, nu? Ce altceva să fie atunci, decât visuri?

— Senzaţia pe care o trăiesc, sentimentul… Stryke scutură din cap, negăsindu-şi cuvintele. Nu ştiu cum să o descriu. Ar trebui s-o trăieşti şi tu.

— Hai să ne lămurim, hotărî Coilla, cu spiritul ei practic. Tu ce anume crezi că ţi se întâmplă, dacă astea nu sunt visuri?

— E ca şi când… poate când dorm las garda jos şi asta… lasă ceva să pătrundă în mine.

— Ascultă ce spui. Nu vorbeşti cu înţeles.

— Nu, aşa-i că nu? Dar ştiu că până la urmă ajung să nu mai vreau să dorm.

— Ai… visurile astea în fiecare noapte?

— Nu. Şi asta e şi mai rău. Parcă dau cu zarul de câte ori trebuie să dorm.

Coilla îşi cumpăni bine următoarea remarcă:

— Dacă nu sunt visuri, atunci mai e o posibilitate. Să fie un fel de atac magic?

— Adică mă atacă Jennesta?

Coilla încuviinţă din cap.

— M-am gândit la asta, sigur că m-am gândit. Crezi că ar putea face aşa ceva?

— Cine ştie?

— Dar de ce? Adică ce rost are?

— Ca să te facă să crezi că eşti nebun. Să planteze seminţele îndoielii de care vorbeşti şi să-ţi atace mintea.

— M-am gândit şi la asta, dar parcă nu-mi vine să cred. Cum ţi-am spus, în multe feluri, visurile sunt… plăcute. Chiar mi-au întărit voinţa o dată sau de două ori. Cum ar servi asta planurilor Jennestei?

— Nu zic că e sigur mâna ei, ci că s-ar putea. Cine ştie cum funcţionează mintea ei perversă?

— Poţi fi convinsă că-i perversă. Dar tot cred că ea ar trece la un atac direct.

Stryke studie expresia Coillei şi citi pe faţa ei încurajarea că poate să-i spună mai multe.

— Şi asta nu e tot.

— Hm?

— Visurile nu sunt singura ciudăţenie. Mai e ceva.

Jderiţa păru nedumerită şi temătoare.

— Ce vrei să spui?

Stryke inspiră adânc.

— Povestea aia cu Haskeer şi stelele. A zis că i-au cântat.

— Din cauza febrei.

— Eu n-aveam febră.

Coillei îi trebuiră câteva clipe să se dumirească. În cele din urmă, întrebă:

— Şi ţie?

— Şi mie.

— Multe-ai mai ţinut în tine, pe toţi zeii!

— Tot mai crezi că-s sănătos la minte?

— Dacă tu eşti nebun, atunci e şi Haskeer. Bagă de seamă… – Schimbară zâmbete ironice. – Ce înţelegi prin cântat? Nu găseşti un cuvânt mai bun decât al lui Haskeer?

— Nu prea. E ca şi cu visurile, greu de explicat. Dar cântat e un cuvânt bun ca oricare altul.

Stryke duse mâna la săculeţ. Devenise un gest inconştient, ca jucatul cu un talisman. Dacă ar fi fost întrebat de ce face aşa, ar fi răspuns că se teme să nu piardă stelele.

— Trebuie să-mi cer iertare de la Haskeer, spuse Coilla. M-am îndoit de el. Toţi ne-am îndoit.

— Acum îi judec altfel faptele, recunoscu Stryke. Dar nu-i spune. Nu spune nimănui ce-am vorbit.

— De ce nu?

— Nu i-ar încuraja prea mult, nu? Să aibă un şef bântuit de visuri stranii şi cântat de stele.

— Dar mie mi-ai spus. De ce?

— Mi-am zis că o să mă asculţi până la capăt. Şi că, dacă mă crezi nebun, mi-ai zice-o.

— Îţi repet, nu cred că eşti nebun. Ţi se întâmplă ceva, asta-i sigur, dar mie nu-mi face impresia că ţi-ai pierdut minţile.

— Sper că ai dreptate, oftă Stryke. Deci ţii totul pentru tine? Ca să fie ordine în ceată?

— Dacă aşa vrei, da. Dar cred că te-ar înţelege. Cel puţin ofiţerii. Chiar şi Haskeer. La naiba, *mai ales* Haskeer. Ăsta nu-i un lucru pe care să-l ţii secret la nesfârşit.

— Dacă începe să-mi afecteze hotărârile de căpitan, îl voi dezvălui.

— Şi pe urmă?

— Vedem noi.

Coilla nu insistă.

— Dacă vrei să mai vorbim, ştii că te ascult, se oferi ea.

— Mulţumesc, Coilla.

Stryke se simţea mai bine scăpat de povară, dar şi cam ruşinat că mărturisise ceva ce el considera o slăbiciune. Deşi îl bucura faptul că ea nu aşa privea lucrurile.

Ceilalţi jderi îşi strângeau bunurile şi rulau păturile. Câţiva se uitară în direcţia lui Stryke, aşteptând ordine.

Căpitanul îi dădu urciorul Coillei.

— Încălzeşte-te cu vin. Va trebui să plecăm din nou.

Jderiţa trase o duşcă şi i-l dădu înapoi. Când se ridicară în picioare, îl întrebă:

— Ce şanse crezi că avem la Ruffets View?

— Destul de mari. Cel puţin aşa cred acum.

— Păi, majoritatea bănuielilor tale s-au adeverit până acum. Cât de slabe sunt şansele, tu tot le ghiceşti. Poate că Jup nu se înşală când zice că devii prezicător.

Coilla vorbise plină de speranţă. Ştiau amândoi că orcii nu avuseseră niciodată puteri magice. Dar le aminti de taine mai complicate, de mistere pe care niciunul nu le considera distractive.

— Hai să plecăm de-aici, spuse Stryke.

Călăriră până la lăsarea serii, cu urechile ciulite, ca să surprindă orice mişcare duşmănoasă.

Coilla se pomeni în coada cetei, chiar în faţa observatorilor, lângă Alfray. După ce schimbară câteva cuvinte, el privi înainte şi înapoi şi-i mărturisi:

— Mă îngrijorează Stryke.

Coilla fu luată pe neaşteptate, ţinând seama de discuţia avută cu căpitanul, dar nu se arătă şocată, ci doar întrebă „de ce”.

— Probabil ai observat cât e de închis în sine.

— E cam distant câteodată, recunoscu ea.

Alfray o privi sceptic.

— După mine, nu-i numai asta.

— E foarte încordat, ştii bine. Şi nu e deloc un conducător prost, nu?

— Ar fi vreo doi nemulţumiţi de el. Alfray se uită fix la jderiţa. Ştii că nu fac parte dintre ei. Am văzut mulţi conducători la viaţa mea, adăugă el, şi am servit sub o grămadă. Stryke e cel mai bun.

Coilla înclină aprobator din cap, deşi ea nu avea nici pe departe experienţa lui. Şi în clipa aceea îşi dădu seama cât de bătrân e Alfray. Cel puţin faţă de restul jderilor. Ştiuse lucrul ăsta dintotdeauna şi se miră cât de şocant era să-l conştientizeze, cât de greu cântărea faţă de constatarea ei. Primejdia care îi păştea îi apropia pe toţi, ajutându-i să se cunoască între ei cu adevărat pentru prima oară.

— Trebuie să-l sprijinim, spuse Alfray.

— Sigur că o să-l sprijinim, suntem ceată de războinici. Cea mai *grozavă* ceată de războinici. Până şi nemulţumiţii de care ai pomenit o să-l susţină pe Stryke.

Coilla nu rostise vorbele acelea numai pentru că-şi închipuia că asta vrea să audă Alfray. El zâmbi aprobator, satisfăcut.

Călăriră mai departe, preocupaţi de propriile gânduri şi cam ameţiţi din cauza lipsei de somn. Într-un sfârşit, Coilla spuse:

— Bătălia de care ai pomenit, cea de la Carascrag…

— Ce-i cu ea?

— M-a făcut să-mi dau seama cât de puţină istorie cunoaştem. S-a pierdut, ca toate celelalte. Dar tu ai văzut *atâtea*…

Tăcu, de teamă ca Alfray să n-o ia drept o aluzie la vârsta lui, în ultima vreme era cam sensibil când venea vorba de asta. Dar nu citi supărare pe chipul său.

— Da, am văzut, confirmă el. Am trăit în Maras-Dantia în vremuri mai bune, în copilărie şi mai târziu, când am mai crescut. Nu era ca pe vremea strămoşilor noştri, dar, oricum, mai bine decât acum. Mai puţini oameni, iar magia de-abia începea să se stingă.

— Dar rasele străvechi au luptat împotriva intruşilor.

— În cele din urmă. Necazul e că marele avantaj al pământului nostru e şi cea mai mare slăbiciune a lui. Suntem prea diversificaţi. Vechile bănuieli şi duşmănii au întârziat unirea raselor. Unii nici n-au văzut ameninţarea până când n-a fost aproape prea târziu. La naiba, poate până când *a fost* prea târziu.

— Şi de atunci ne-am tot dus de râpă.

— De aceea e atât de important să păstrăm vii tradiţiile. Alfray îşi duse mâna la inimă. Aici, dacă nu altfel. Primul loc în care ne respectăm tradiţiile e sufletul fiecăruia dintre noi.

— E un fel depăşit de a privi lucrurile.

— Poate. Dar gândeşte-te la camarazii pe care i-am pierdut. Slettal, Wrelbyd, Meklun, Darig şi acum Kestix. N-am fost în stare să ne luăm rămas bun de la ei cum se cuvine şi asta le face viaţa mai puţin măreaţă.

— N-am avut cum. Ştii că nu e întotdeauna posibil în luptă.

— Într-o vreme, ar fi fost posibil. Într-o vreme când tradiţiile erau încurajate.

Pe Coilla o uimea pasiunea lui Alfray.

— N-am ştiut că ţii atât de mult la ele.

— Tradiţia ne-a ţinut la un loc, iar acum o dăm la o parte, pe riscul nostru. E lucrul care ne deosebeşte de alţii, care ne păstrează… *aşa cum suntem*. Gândeşte-te cât de neglijată e Tetrada astăzi, chiar dispreţuită de cei mai tineri.

— Uneori şi eu mă întreb dacă religia ne-a fost de un folos atât de mare, să ştii.

— Să nu mă înţelegi greşit, Coilla, dar a fost o vreme când niciun orc cu bun simţ n-ar fi spus aşa ceva.

— Îi cinstesc pe zei, dar ce-au făcut ei ca să ne apere de necazuri în ultima vreme? Şi cum e cu Uni şi zeul lor unic? Ce altceva ne-au adus, în afară de nenorocire?

— La ce te aştepţi de la o zeitate falsă? În ce-i priveşte pe zeii noştri, poate că ne ignoră cu cât îi ignorăm şi noi mai mult.

Coilla nu mai avu ce să spună. Oricum, discuţia lor fu întreruptă de strigăte din capul şi coada cetei. Răcanii arătau spre apus.

Mult dincolo de ocean se desluşea o formă mai întunecată pe cerul mohorât, călătorind spre nord. Mătăhăloasă cum era, ascundea stelele pe măsură ce înainta şi flutura din aripile zimţate. O scurtă izbucnire portocalie din capul creaturii risipi orice urmă de îndoială.

— Crezi că ne vede? se întrebă Alfray.

— E foarte departe şi e întuneric, deci am fi greu de zărit. Altceva, mai important: e al Jennestei sau al lui Glozellan?

— Dacă e duşmănos, o să aflăm cât de curând. Urmăriră dragonul cu privirea până când se pierdu în zare.

9

Blaan stătea cu picioarele încrucişate şi cu limba atârnată în colţul gurii, în timp ce se scărpina în creştetul capului cu tăişul unui cuţit.

În apropiere, Lekmann se folosea de o ramură ca să amestece într-o oală înnegrită care atârna deasupra unui foc vesel. Aulay stătea întins pe pătură, cu spatele proptit de şa, încruntându-se cu un ochi la cerul zorilor.

Roua umezea încă iarba. Apa din golf curgea leneş pe lângă ei, ceaţa se ridica în răcoarea dimineţii. În apropiere se ghicea Pădurea Drogan, dar se aflau suficient de departe de ea ca să nu fie zăriţi de patrulele de centauri plecate în cercetare.

— Când dracu’ ne mişcăm? mârâi Aulay, scoţând aburi din gură.

Îşi freca locul în care încheietura se unea cu cilindrul metalic care-i ţinea loc de mână.

— Când am terminat, îi răspunse Lekmann. Suntem aproape, socotesc eu, şi nu putem să dăm năvală pur şi simplu. Trebuie să fim atenţi când îi atacăm pe orci.

— *Ştiu*, Micah. Vreau doar să aflu când.

— Curând. Acuma economiseşte-ţi respiraţia ca să sufli în haleală.

Amestecă în fiertură. Lichidul bolborosi şi emană un miros oribil.

— Mâncăm acuma, Micah? glăsui Blaan, cu ochii la oală.

— Ai grijă, cap pătrat a descoperit potolul, mormăi Aulay sarcastic.

Lekmann îl ignoră.

— Da, Jabeez. Adu-ţi castronul.

Începu să împartă mâncarea. Îi dădu o farfurie lui Aulay. Acesta şi-o aşeză pe genunchi şi începu să mănânce din ea

cu cuţitul.

— Poşircă, se plânse el, ca de obicei.

Blaan îşi înfulecă porţia cu degetele pe care şi le lingea printre îmbucături. Aulay se strâmbă scârbit:

— Bleah!

— Îţi place să fie lângă tine la bătaie, îi aminti Lekmann.

— Nu-nseamnă că trebuie să-l văd când mănâncă.

Se întoarse cu faţa la pădure.

Blaan pricepu în sfârşit că vorbesc despre el.

— Hei! protestă el cu gura plină şi bărbia lucind de grăsime.

— *Musafiri*! strigă Greever.

Aruncă farfuria la pământ. Ceilalţi făcură la fel. Se ridicară de îndată în picioare, cu armele pregătite.

Un pâlc de călăreţi venea pe drumul de la Drogan. Erau oameni, în număr de şapte.

— Cine crezi că sunt?

— Nu-s custozi, asta-i sigur, Greever. Numa’ dacă nu şi-au dat straiele la spălat.

Veşmintele călăreţilor nu se deosebeau prea mult de ale vânătorilor de recompense. Purtau pantaloni de piele, cizme şi veste de lână groasă, toate ponosite. Cei mai mulţi se fereau de frig cu piei. În vârful capului aveau coifuri şi acoperământ de zale. Erau slabi, bărboşi, îmbătrâniţi de vreme şi se apărau cu multe feluri de arme.

— Ar putea fi tâlhari, zise Lekmann când se apropiară străinii. Deşi n-am auzit să umble prin părţile-astea.

Aulay scuipă.

— Asta ne mai lipsea, nişte afurisiţi de pungaşi.

— Ce facem? vru să ştie Blaan.

— Îi luăm cu binişorul, îl lămuri Lekmann. Nu uitaţi că obţinem mai multe cu vorba dulce decât cu sabia. Pe lângă asta, şansele sunt de partea lor.

— Crezi? întrebă Aulay.

— Stai calm, Greever, şi lasă-mă pe mine să vorbesc. Dacă se ajunge la bătaie, urmaţi-mi exemplul, şi ţineţi

săbiile alea ascunse. Aţi priceput?

Se puseră de acord. Aulay acceptă planul în silă.

Călăreţii îi zăriseră deja şi încetiniră. Erau prudenţi, dar se apropiau fără gânduri viclene. Când ajunseră în dreptul celor trei, Lekmann rânji şi-i salută:

— Bun găsit!

Doi-trei oameni salutară dând din cap. Un tip voinic, cu barbă mare şi plete lungi, dezlânate, fu singurul care deschise gura:

— Bun găsit şi vouă.

Vorbea cu glas aspru şi cam brutal.

— Cărui prilej datorăm plăcerea?

— Niciunuia. Ne vedem de treburile noastre.

— Şi care-ar fi acelea? întrebă Lekmann, cu acelaşi rânjet larg.

— Vânăm proscrişi.

— Serios?

Aulay avea o căutătură fioroasă, dar nu spuse nimic. Blaan urmărea scena cu obişnuita sa privire lipsită de expresie.

— Da, zise căpetenia călăreţilor. Voi?

— Suntem fermieri. Mergem să cumpărăm nişte vite dincolo de Drogan.

Tâlharul îi măsură de sus până jos. La fel făcură şi câţiva dintre tovarăşii lui. Lekmann spera că nu ştiu prea multe despre agricultură.

— Nu sunteţi vârâţi în prostia aia cu Mani sau Uni, nu?

— Nu, prietene. Afurisite fie amândouă. Nu vrem decât să ducem un trai liniştit. La ferma noastră, adăugă el îndatoritor.

— Bine. Se uită lung la Aulay şi Blaan. Prietenii tăi sunt cam tăcuţi.

— Sunt oameni simpli, de la ţară, explică Lekmann.

Duse mâna la faţă ca să nu-l vadă Blaan, trase cu ochiul conspirativ şi adăugă în şoaptă:

— Zdrahonul e cam prost, dar nu-l băgaţi în seamă.

— După cât de zdravăn pare, poate să dărâme o uşă cu capul.

— Nu, e blând. Îşi drese glasul. Aşadar, vânaţi proscrişi. Nu cred că vă putem ajuta cu cine ştie ce.

— Numai dacă n-aţi văzut nişte orci prin părţile astea.

Aulay şi Blaan se crispară. Lekmann îşi controla reacţia.

— Orci? Nu. Dar dacă după ticăloşii ăştia umblaţi, noi n-avem nimic împotrivă. Făcu un gest larg spre focul de tabără. Vă invităm să mâncaţi cu noi. Avem apă proaspătă şi nişte vin.

Tâlharii schimbară priviri. Căpetenia luă o hotărâre, încurajată poate de numărul lor mare.

— Sunteţi foarte amabili. Acceptăm invitaţia.

Descălecară. Lekmann le oferi urcioare cu vin şi îi pofti să se servească din mâncare. Le luară pe primele, dar la mâncare nu se înghesuiră, după ce se uitară în oală. Aulay şi Blaan rămaseră pe loc. Niciunul dintre tâlhari nu le acordă prea multă atenţie.

— Mai spuneţi-ne câte ceva despre orcii pe care-i urmăriţi, spuse Lekmann, încercând să pară neinteresat.

— Sunt o adunătură disperată şi însetată de sânge, aşa zice toată lumea, vorbi căpetenia. Trase o duşcă din urcior. O ceată de războinici. Îşi zic jderi.

Lekmann se rugă din tot sufletul ca niciunul dintre tovarăşii lui să nu se dea de gol. Avu noroc.

— Urmăriţi o ceată întreagă?

— Noi suntem cam jumătate din trupa noastră. Ceilalţi îi caută pe-acolo. Arătă din cap spre golf. Cred că suntem chiar mai tari decât ei.

— Orcii ăştia-s renumiţi de înfricoşători când vine vorba de luptă.

— O exagerare, zic eu.

— Şi-aţi dat de ei?

— Încă nu. Noaptea trecută am crezut că i-am găsit, dar erau nişte gremlini care goneau pe cai de ziceai că le luase fundul foc.

— Pari convins că orcii ăştia-s pe-aici.

— Au fost văzuţi, şi nu o dată.

— Răsplată bogată?

— Foarte. Căpetenia îl privi de parcă i-ar fi trezit o vagă bănuială. De ce? Vreţi să încercaţi şi voi să-i prindeţi?

Lekmann reuşi să râdă.

— Cum, *noi*? Socoteşti că ni-s de-ăia care se iau la bătaie cu orcii?

Căpetenia îi studie pe toţi.

— Acuma, că tot vorbeşti aşa, nu. Râse şi el. Nu prea semănaţi cu nişte vânători de recompense, băieţi, nu?

Oamenii ceilalţi găsiră ideea atât de caraghioasă, încât se puseră şi ei pe hohotit. Arătară cu degetul spre cei trei şi-i luară în bătaie de joc compătimitori şi neciopliţi. Lekmann râse. Până şi Aulay făcu un efort să-şi dezvelească dinţii stricaţi într-un rânjet clar prefăcut. Pe urmă se porni şi Blaan, zguduindu-şi umerii şi tremurând din fălci până când începură să-i curgă lacrimi.

Zorile se lăsară peste cei şapte bărbaţi care râdeau unii de alţii cu gura până la urechi.

Apoi din vesta lui Blaan căzu ceva, ricoşa şi se opri la picioarele căpeteniei. Fără să se oprească din râs, Blaan îl urmări cu privirea.

Obiectul maro închis era un cap de orc scâlciat. Căpetenia se făcu neagră la faţă.

Lekmann îşi scoase iute sabia.

— Ce? întrebă căpetenia.

Lama îi străpunse rapid coastele. Bărbatul rămase fără aer, cu ochii holbaţi. Pe urmă căzu, înecându-se cu sânge. Câţiva dintre oamenii lui încă râdeau când îşi dădură seama ce se întâmplă.

Cu sabia întinsă, Lekmann se repezi direct la alt tâlhar. Blaan dădu năvală printre ceilalţi, croindu-i cu pumnii. Aulay ataşă iute o sabie la cilindrul din braţ, apoi înşfacă un pumnal cu mâna cealaltă. Tâlharii se străduiră să se apere scotocind nedumeriţi după arme.

După ce doborî încă unul, Lekmann trecu la al treilea. Acesta însă opuse rezistenţă. Îşi scosese deja sabia şi, în loc să fie ciopârţit, încinse o încăierare. Cei doi schimbară lovituri, tâlharul apărându-se furios, însă era limpede că Lekmann se pricepea să lupte mai bine.

După ce îi zdrobi primei victime şira spinării într-o îmbrăţişare de urs, Blaan îi azvârli cadavrul cât colo. Îl asalta imediat alt potrivnic şi-i trase un pumn în tâmplă. Parcă ar fi lovit furnica o stâncă. Se dădu înapoi clătinat şi-şi frecă încheieturile degetelor. Blaan trecu la atac cu mâinile enorme strânse şi-i trase una în piept de-i trosniră oasele. Cu faţa schimonosită de durere, bărbatul căzu ca o marionetă cu sforile tăiate. Blaan începu să-l calce în picioare.

Tulburaţi de hărmălaie, caii tâlharilor mai întâi ţopăiră panicaţi, apoi ţâşniră şi se împrăştiară de-a latul golfului.

Aulay îşi smulse sabia din burta victimei care se prăbuşi la pământ. Un alt tâlhar îi luă locul, mârâind de furie şi ridicând toporul. Poate că era o armă înfricoşătoare, dar Aulay ştiu să profite de avantajul distanţei. Se feri de izbitură, întinse sabia şi spintecă braţul tâlharului. Acesta scoase un urlet şi atacă din nou. Aulay se retrase repede, se lovi de oala cu mâncare şi-i trase un şut. Pe urmă îşi reveni, păcăli apărarea celuilalt şi-l străpunse în inimă.

Lekmann pară ultimele atacuri obosite ale duşmanului pe care-l obosise deja. În clipa următoare îi smulse sabia şi-i tăie gâtul. Tâlharul căzu în genunchi, se clătină şi se prăbuşi cu faţa în jos, într-un şuvoi de sânge.

Aulay şi Lekmann îşi studiară rodul muncii – cadavrele cu membrele împrăştiate în poziţiile groteşti în care numai moartea le poate aduce. Apoi se uitară la Blaan. Stătea în genunchi, cu capul ultimului tâlhar în strânsoarea braţului său. Îi rupse gatul dintr-o smucitură. Se ridică şi veni poticnindu-se către ei.

Aulay îi aruncă o căutătură cruntă, dar nu-i zise nimic.

— Ai *auzit*? Lekmann clocotea de indignare. Ai auzit ce-a zis nemernicul ăla? Se încruntă la cadavrul căpeteniei. Ce tupeu, să-i vâneze pe jderi! Sunt orcii *noştri*!

Aulay îşi ştergea sabia.

— Ţi-am zis eu c-ar fi trebuit să plecăm mai devreme.

— Nu începe, Greever. Acuma hai să terminăm treaba.

Începură să prade cadavrele. Ciordiră bani, fleacuri şi arme. Blaan găsi o coajă de pâine mucegăită într-un buzunar. Îşi îndesă bucăţi din ea în gură în timp ce scormonea prin straturile de haine. Aulay îşi găsi o pereche de cizme pe măsura lui, mai noi decât ale sale, şi le smulse din picioarele fostului proprietar.

Lekmann jefuia morţii tot bolborosind ceva despre putreziciunea morală din ziua de azi.

— Ia priviţi! exclamă Blaan, scuipând firimituri de pâine.

Ridică un pergament rulat.

— Ce zice?

Lekmann îşi aminti atunci că Blaan nu ştie să citească.

— Dă-l aici, îi ceru pocnind din degete.

Smulse pergamentul şi-l desfăşură. Dădu din buze încruntat câteva clipe, până pricepu rostul cuvintelor.

— E o copie a proclamaţiei date de Jennesta, în care zice că jderii-s proscrişi şi dă recompensă babană, bla, bla, bla.

Cocoloşi pergamentul şi-l azvârli cât colo.

— Se răspândeşte zvonul, fir-ar al dracului! mârâi Aulay.

— Da. Haideţi, ăştia n-au venit singuri, iar noi avem concurenţă. Nu ne permitem să mai zăbovim pe-aici.

Rostogoliră cadavrele în râu. Apa le purtă leneşă în valuri înroşite.

Cei trei bărbaţi nu observară însă că, în timp ce trudeau, erau urmăriţi de o siluetă nemişcată care stătea mai departe, pe drumul spre Drogan. Era înaltă şi suplă, cu plete castanii, şi purta o mantie albastră fâlfâindă. Călărea un bidiviu alb ca neaua.

Nu găsise decât haos.

La asta se şi aşteptase Jennesta după ce o omorâse pe sora ei cu vrăji şi-i zguduise tărâmul din temelii. Totuşi, sperase ca jderii să fie tot acolo. Acum îi era tot mai limpede că plecaseră.

Urmări din caleaşca marginea Mlaştinii Scarrock în timp ce ultimii ei pedestraşi se întorceau obosiţi după ce scotociseră ţinutul nyadd. O ceaţă subţire ca supa atârna deasupra mlaştinii şi duhnea a vegetaţie putrezită. Piscurile crestate de pe

Insulele Mallowtor, aflate mai la distanţă, se scăldau într-o pâclă groasă şi de-abia se desluşeau.

Jennesta nu se aştepta la noutăţi de la soldaţii întorşi din recunoaştere. Nu avură ce să-i raporteze altceva decât scurte ciocniri cu ce mai rămăsese din roiul de războinici al lui Adpar şi că văzuseră, ici-colo, merzi rătăciţi.

Dacă nu primea vreo veste bună în curând, furia ei avea să-şi scoată capul din nou.

Se întoarse către priveliştea din spatele ei, unde poposise armata. Un dragon aterizase între masele de soldaţi şi caleaşca ei. Generalul Mersadion, pe spatele calului, stătea de vorbă cu călăreţul dragonului. Într-un sfârşit, termină de vorbit şi se întoarse la ea în galop.

Salută scurt şi raportă:

— S-ar putea să avem veşti despre ei, doamnă.

— Zău?

Jennesta se uită lung la el. Jumătatea dreaptă a feţei se ascundea sub un bandaj cu tampon, legat bine, ca să nu cadă. I se făcuse o gaură pentru ochi. În unele locuri, la marginea bandajului, se vedea carnea opărită.

— Explică.

— Un grup care se potriveşte descrierii jderilor a fost văzut lângă Pădurea Drogan mergând spre sud, de-a lungul golfului.

Îi vorbea cu o răceală uşor de înţeles, dar plin de respect.

— Cât de sigură e informaţia?

— Au fost văzuţi noaptea, Maiestate, deci poate că ochiul privitorului s-a înşelat. Însă sunt şanse să fie adevărată şi se potriveşte cu rapoartele primite din regiunea aceea.

Jennesta întoarse capul spre dragon. Îşi deschidea aripile, gata să-şi ia zborul.

— Călăreţul e de încredere?

— După cât l-am ameninţat, cred că da. Oricum, dacă le-ar fi trecut prin cap să se răzvrătească, pur şi simplu nu s-ar fi întors. Aveţi şi supuşi credincioşi, doamnă.

— Ce impresionant, replică Jennesta pe un ton absolut sarcastic. Dar, dacă chiar au fost jderii, medita ea, încotro s-ar fi îndreptat?

— Sunt vreo două-trei aşezări în vârful golfului, doamnă, destul de mici. Cea mai mare e Ruffets View. E Mani, cred. Deci, Maiestatea Voastră va fi bine primită acolo.

— Mă doare în cot dacă sunt bine primită sau nu. N-au decât să se alieze cu mine, dacă au chef. Dacă se află că îi adăpostesc pe jderi, sunt duşmanii mei. Alianţele sunt făcute ca să fie încălcate, dacă aşa îmi cere interesul.

— Avem Mani printre soldaţii noştri, doamnă, îi aminti generalul.

— Atunci vor fi puşi la încercare, nu? Organizează prostimea, generale. Plecăm la Ruffets View.

Mult în urma oştirii se întindea un crâng amărât, deşi era onorat cu numele de pădure. În el se aciuise un grup ilegal, atent la patrule a căror singură misiune era să prindă dezertori. Număra peste douăzeci de membri, toţi orci.

Cel mai mare în rang dintre cei prezenţi, aşa cum o dovedeau tatuajele de pe obraji, era un caporal. Caporalul avea un plan.

— Şi dacă trebuie să dăm ocol armatei, tot ajungem primii la golf, dacă ne mişcăm repede şi fără prea multe poveri. Pe urmă o ţinem de-a lungul coastei mai tot drumul spre Ruffets View.

— Suntem *siguri* că jderii sunt acolo? întrebă un răcan agitat.

— Aşa se aude. Aşa a raportat un călăreţ de dragoni acum vreo două ceasuri. Am fost de faţă, l-am auzit cu urechile mele.

— Nu-i uşor lucru să dezertezi, spuse un alt glas şovăitor. E de-a dreptul periculos s-o laşi pe Jennesta.

— Mai periculos decât să rămâi cu ea? ripostă caporalul.

Se auzi un murmur aprobator.

— Aşa este! exclamă o voce. Ia gândiţi-vă ce i-a făcut generalului!

Alţii lungiră şirul de plângeri.

— Şi la execuţii!

— Porunci fără rost şi misiuni sinucigaşe!

— Bătăi cu biciul!

— Gata, gata! Caporalul le făcu semn să se potolească. Îi cunoaştem cruzimile cu toţii. Întrebarea e ce vom face. Rămânem aici şi ne dăm viaţa pentru cauza ei sau ne alăturăm lui Stryke?

— Dar ce ştim noi despre Stryke ăsta? strigă primul răcan. De unde ştim că va fi un conducător mai bun?

— Vorbeşte cu judecată. Pentru că e de-al nostru şi s-a dovedit mai deştept decât slugoii Jennestei. Dacă nu vrei să vii, treaba ta. După cum văd eu că stă treaba, viaţa noastră nu-i deloc viaţă de orc. Că murim aici, că murim acolo, tot aia e. Majoritatea ostaşilor dădeau aprobator din cap. Măcar aşa avem prilejul să lovim şi noi!

— În Jennesta *şi* în oameni! exclamă un orc.

— Întocmai! încuviinţă caporalul. Şi nu vom fi ultimii care se adună sub flamura lui Stryke. Ştiţi câţi alţii şoptesc că vor să plece la el? Ei, bine, a venit vremea să trecem la fapte!

— Crezi că-i adevărat că l-au trimis zeii să ne elibereze? se auzi un glas piţigăiat.

Caporalul îşi plimbă privirea peste chipurile răcanilor.

— Nu ştiu. Dar socotesc că e o mană cerească, indiferent cum a ajuns la noi. Haideţi să-l sprijinim!

Vorbele caporalului îi convinseră pe toţi. Hotărârea lor era luată.

— Îl urmăm pe Stryke! urlă caporalul.

— *Îl urmăm pe Stryke*! urlă şi mulţimea de răcani.

10

Întuneric beznă. Nimic nu auzi, nimic nu atingi, nimic nu miroşi. Neantul.

O lumină cât un vârf de ac. Crescu repede. Atât de repede, de parcă zbura afară dintr-un puţ cu viteză ameţitoare.

Îl copleşiră senzaţiile.

Strălucire, o briză plăcută pe piele, mirosul ierbii după ploaie, clipocitul apei.

Îşi dădu seama că se ţine de ceva. Privind în jos, văzu că are un baston în mâini. Şi călca pe scânduri de lemn solid. Nedumerit, înălţă capul.

Se afla aproape de capătul unui debarcader din lemn, care se prelungea într-o întindere nemărginită de apă curată. Soarele arunca pete de lumină pe valurile timide, scânteind puternic. Pe malul celălalt al apei se înşirau copaci cu frunziş des, iar în spatele lor se ridicau dealuri blânde şi, mai departe, munţi albaştri, cu crestele ascunse de nori pufoşi. Ciripit plăpând de păsărele înfrumuseţa ziua perfectă.

— Trezeşte-te, visătorule.

Se răsuci imediat.

Era acolo. Dreaptă, mândră, minunată, purtând o pălărie sclipitoare, cu pană neagră, proptindu-se în propriul baston, oferindu-i un zâmbet rece.

El vru să spună ceva.

Imediat, ea luă poziţie de luptă. Îndreptă bastonul spre el, ţinându-l în dreptul umărului, ca pe-o suliţă, cu braţele depărtate. Stătea cu trupul gata de atac.

Primi lovitura atât de brusc, că nici n-o prevăzu.

Numai din instinct ridică şi el bastonul, întins ca să blocheze următoarea lovitură deosebit de puternică.

Era uluit.

Ea se retrase, învârti bastonul ca să-l aducă în poziţie orizontală, şi atacă din nou. Pară şi el încă o dată cu mânerul, simţind forţa izbiturii în muşchii încordaţi ai braţelor. Aplecându-se, ea încercă o lovitură joasă, la talie, însă fu suficient de rapid să o devieze.

— Trezeşte-te! îl îmboldi ea jucând din picioare ca să nu fie atinsă.

Zâmbea larg şi îi sclipeau ochii.

Atunci pricepu el că atacul nu era neprovocat. Fata îi făcea onoarea, foarte mare în rândul orcilor, unui duel amical. Deşi, pentru orice altă rasă, ideea unui duel prietenesc sau prefăcut nu ar însemna nimic. La orci nu era neobişnuit ca întrecerile prieteneşti să se termine cu oase rupte sau chiar cu moarte, câteodată.

— Nu te mai opune şi începe să lupţi! strigă ea, confirmându-i bănuiala. Nu-i distractiv dacă tu numai te aperi!

Răspunzând doar în defensivă, riscase s-o jignească. Acum se lăsă prins de spiritul duelului.

Sări în faţă şi încercă să o lovească la picioare. Dacă ar fi reuşit, ea s-ar fi răsturnat. Dar sări sprintenă, eliberă mânerul bastonului şi-i întoarse imediat lovitura. Rată, dar numai pentru că Stryke avu noroc, nu pentru că ar fi făcut o manevră foarte dibace.

Se învârtiră unul în jurul celuilalt, cu genunchii îndoiţi, aplecându-se ca să nu fie o ţintă prea uşoară.

Ea încercă o lovitură înaltă la cap. El contră cu capătul bastonului, riscând să-l rupă. Bastonul fetei tremură la impact. El îi ţinti imediat mijlocul şi i-ar fi tăiat răsuflarea dacă ea nu ar fi parat.

Fata răspunse cu o ploaie de lovituri grele care îl obligară să-şi răsucească bastonul precum jonglerul măciucile ca să se ferească. O pauză de o secundă îi dădu lui prilejul să treacă iar în ofensivă, dar la atacul său energic ea răspunse parând cu nemaipomenită iuţeală şi îndemânare.

Se depărtară unul de celălalt.

Lui Stryke începu să-i placă. Ardea de focul luptei, ascuţindu-şi mintea şi iuţind pasul. Fata era un adversar uluitor, tot ce putea spera un orc de la un partener de luptă.

Începu iar atacul. El izbi. Ea se feri şi se răsuci. Bastoanele răsunară de lovituri şi contralovituri. El îşi croia cale liberă, ataca, se retrăgea. Ea se ferea cu agerimea iepurelui, pe urmă răspundea cu toată puterea. Se luptară de-a lungul şi de-a latul debarcaderului, pocnindu-şi bastoanele, şarjând, obligându-se să dea înapoi.

Atunci fata vru să-l izbească de sus în umăr. El se feri. Bastonul zdrobi unul dintre stâlpii verticali ai debarcaderului şi se rupse.

O prinse de încheietura mâinii şi începură amândoi să râdă.

Fata aruncă bastonul rupt care troncăni pe scânduri.

— Egalitate? propuse ea.

El încuviinţă din cap, azvârlindu-şi propria armă.

— Eşti un maestru în lupta cu armele, zise ea printre gâfâituri.

— Iar tu eşti un războinic tare priceput, îi întoarse el complimentul.

Se priviră cu respect înnoit. Se simţi atras în mod deosebit de muşchii ei umezi şi broboanele de transpiraţie de pe frunte.

Clipa fermecată se stinse.

— Ţi-ai atins scopul? întrebă ea. Sarcina de care îmi spuneai, care înseamnă atât de mult pentru tine?

— Nu. Multe piedici se ridică pe cărarea mea. Prea multe, cred eu.

— Le poţi ocoli.

Altfel vedea el lucrurile.

— Orcii înfruntă obstacolele.

— E-adevărat. Dar uneori pana e mai puternică decât sabia.

Pe faţa lui se citi clar nedumerirea.

Se auzi un plescăit discret. Un peşte portocaliu cu auriu, cu mustăţi negre, înota aproape de suprafaţa apei. Mirosi trestia care creştea sub debarcader.

Fata făcu semn din cap spre el.

— Uite o fiinţă care nu cunoaşte limitele lumii ei şi e fericită în ignoranţa ei.

Îngenunche şi-şi plimbă mâna prin apă. Peştele fugi.

— Fii ca un peşte, iar ceea ce îţi stă în drum nu va fi altceva decât apă.

— Nu ştiu să înot.

Ea râse cu glas tare, dar nu în bătaie de joc.

— Numai atât vreau să-ţi spun: gândeşte-te în ce măsură eşti mai bun decât un peşte.

Cât Stryke medita la vorbele ei, ea se ridică şi adăugă:

— De ce îmi laşi impresia de nepământesc de câte ori ne întâlnim?

— Ce vrei să spui?

— Parcă eşti pe altă lume. Eşti aici, dar nu eşti. Întâlnirile noastre îmi rămân în memorie mai mult ca visuri decât ca realitate.

Ar fi vrut să ştie exact la ce anume se referă fata şi să-i spună că şi el are aceeaşi impresie. Dar alunecă înapoi în neant.

Se trezi cu o tresărire.

Ţinea hăţurile în mână. Călărea cu ceata pe drumul spre Ruffets View.

Era pe la jumătatea unei dimineţi cu cer noros şi ploua mocnit.

Scutură din cap, apoi îşi frecă puntea nasului între arătător şi degetul mare.

— Te simţi bine, Stryke?

Coilla călărea lângă el. Părea îngrijorată.

— Da. Puţin cam…

— Alt vis?

Stryke dădu afirmativ din cap.

— Dar n-ai închis ochii niciun minut.

Îl cuprinse nedumerirea.

— Eşti sigură?

— Poate nici atât. Câteva secunde.

— Mi s-a părut… mult mai lung.

— Ce-ai visat? întrebă Coilla şovăitoare.

— Fata… era acolo. Stryke era încă ameţit. Mi-a spus nişte lucruri pe care le-am înţeles cât de cât… dar nu complet. Îi surprinse privirea. Nu te uita aşa la mine.

Coilla ridică braţele să-l potolească.

— Sunt doar puţin nelămurită, atâta tot. Ce-ai mai visat?

Stryke încruntă din sprânceană, şocat de amintiri.

— Mi-a spus că-i par… *ireal*.

Neavând altceva mai bun de zis, jderiţa replică:

— Păi, de ce să nu existe visuri în visuri?

Asta era prea complicat pentru Stryke.

— Şi ne-am întrecut într-o luptă prietenească, adăugă el.

Coilla ridică din sprâncene, conştientă că, în anumite ocazii, o astfel de luptă însemna un flirt.

— Ştiu la ce te gândeşti. Dar e vorba de cineva dintr-un vis!

— Poate că ai creat femeia perfectă, îndrăzni Coilla precaută. În mintea ta.

— Da, iar asta sigur dovedeşte că-s în toate minţile, ripostă Stryke ironic.

— Nu, nu, nu. Nu asta am vrut să spun. Într-un fel, e de înţeles. Nu ţi-ai găsit până acum nicio pereche. Puţini dintre noi şi-au găsit, cu traiul pe care îl duc. Dar nu-ţi poţi nega… dorinţele naturale la nesfârşit. Aşa că ţi se întâmplă în vis.

— Cum te poţi gândi la o unire cu cineva care nu există? Dacă nu cumva sunt pe jumătate nebun.

— Nu eşti, crede-mă. Poate că femeia asta din vis e ceea ce vrei, nu ceea ce poţi avea.

— Mie nu mi se pare aşa. Şi, totuşi… Nu ştia cum să explice. Să-ţi zic un lucru care zău că mă scoate din sărite. Niciodată nu reuşesc să aflu cum naiba o *cheamă*.

Se scurseră câteva ceasuri liniştite.

Mai pe după-masă, Stryke trebui să poruncească încă o oprire, ca să-şi refacă provizia de apă şi mâncare pentru ultima parte a călătoriei la Ruffets View. Fură trimise grupuri să vâneze şi să pescuiască. Alţii primiră sarcina să strângă lemne, rădăcini şi fructe.

Coilla nu primi nicio îndatorire. Stryke o trase bine la o parte de ceilalţi şi se aşezară amândoi lângă un desiş, în partea dinspre ocean a golfului.

— Ce este? întrebă jderiţa, crezând că Stryke vrea să-i vorbească iar despre visele lui.

— Am observat ceva mai devreme. Nu ştiu ce să cred.

Duse mâna în sacul de la centură şi scoase stelele, apoi le aşează una lângă alta în faţa lor, pe iarbă.

— Mă uitam la ele şi… Hai să văd dacă mai reuşesc o dată.

Luă steaua de culoarea nisipului, cu şapte spiţe, de la Homefield, apoi pe cea albastră cu patru spiţe, de la Scratch. Cu privirea foarte concentrată, apropie artefactele. Se jucă cu ele un minut-două.

— Nu ştiu dacă… Se auzi un declic înăbuşit. Aha! Uite!

Stelele se uniseră, ţinute la un loc de spiţe, deşi era greu de înţeles cum.

— Cum ai *făcut* asta? întrebă Coilla.

— Nu sunt sigur, ca să fiu sincer.

Îi dădu şi ei stelele împreunate.

Nici de aproape nu reuşi jderiţa să descopere mecanismul care unea cele două obiecte. Totuşi, ele se îmbucau perfect, încât părea să fi fost gândite ca unul singur.

— Nu se poate, murmură ea, răsucindu-le în palmă.

— Ştiu. Ai impresia că nici n-ar trebui să se poată, nu?

Jderiţa încuviinţă pierdută, absorbită de mister.

— Cine le-a creat trebuie să fi fost tare deştept.

Nici ea nu crezu ceea ce tocmai spusese. Nu mai întâlnise un artizan atât de priceput. Jucându-se cu ele, întrebă:

— Şi se despart la fel de uşor?

— Trebuie să le scuturi puţin şi să ai putere. Poate pentru că nu ştiu eu cum se desprind.

Stryke întinse mâna dreaptă şi Coilla îi puse stelele în palmă.

— Dar se potrivesc, nu? De parcă pentru asta au fost plămădite. Nu-i doar o întâmplare, aşa-i?

— Nu, nu cred. Jderiţa nu-şi putea lua ochii de la ele. Şi ai descoperit din întâmplare că se unesc?

— Cam aşa ceva. Cum ţi-am zis, mă uitam la ele şi, dintr-o dată… am *ştiut*. Mi s-a părut evident.

— Ai talente ascunse. Mie nu mi-ar fi trecut prin cap.

Coilla se uita întruna la instrumente. Unite cum erau, parcă sfidau logica.

— Dar oare ce înseamnă unirea lor?

Stryke scutură din umeri.

— Nu ştiu.

— Bineînţeles, ţi-ai dat seama că, dacă se potrivesc două…

— … se potrivesc şi celelalte. N-am avut timp să încerc.

— Ai acum.

Stryke întinse mâna, apoi se răzgândi. Îl oprise un foşnet din tufele de sub ei. Se ridicară amândoi în picioare.

Tufele se dădură la o parte şi din ele, la nici doi metri, apăru o siluetă.

— *Tu*! strigă Coilla, ducând imediat mâna la sabie.

— Ce dracu’! tună Stryke.

— Ţi-am promis că o să ne mai întâlnim, îi aminti Micah Lekmann.

— Perfect, clocoti jderiţa, recăpătându-şi echilibrul. Acum pot să-mi termin treaba.

Vânătorul de recompense îi ignoră ameninţarea şi privi stelele.

— Ce frumos din partea voastră să le pregătiţi pentru mine!

— Dacă le vrei, vino şi ia-le! replică Stryke cu glas de gheaţă.

— Ai auzit, Greever? strigă Lekmann.

Al doilea om ieşi din tufe şi veni lângă Stryke şi Coilla. O lamă zimţată îi proteja mâna artificială, iar în cea bună ţinea un cuţit.

— Ce-i asta? rânji Coilla. O adunare de ticăloşi?

Aulay îi aruncă foc din priviri.

— Vezi, Greever? zise Lekmann. Dezbină şi învinge.

Arătând spre Coilla cu vârful săbiei, Aulay vorbi răguşit:

— E vremea să plăteşti, bestie.

— Oricând eşti gata, Chiorule. Sau Ciungule? Sau Fără-ureche?

Aulay fierbea de furie.

— Ăla prost unde-i? întrebă Stryke.

— Celălalt prost, îl corectă Coilla.

Alte tufe se dădură la o parte şi Blaan îşi făcu apariţia dintre frunzele dese. Căra un ciomag zdravăn din lemn uscat, cu măciulie din ţepuşe.

Niciun alt jder nu se vedea prin preajmă.

— Nu vrem decât să vă luăm capul, vorbi Lekmann cât se poate de firesc, şi apoi să le luăm pe ele. Arătă spre stele. Aşa că haideţi să nu facem prea multă hărmălaie, ce ziceţi?

— Nici prin cap să nu-ţi treacă, îi zise Coilla.

Armele alunecară din tecile unsuroase. Stryke şi Coilla se aşezară spate în spate; jderiţa alese să stea cu faţa la Aulay. Stryke îi luă pe Lekmann şi Blaan.

Vânătorii de recompense atacară.

Stryke izbi sabia ameninţătoare a lui Lekmann. Armele zornăiră rapid, o dată, de două ori, de trei ori. Omul se retrase scurt, iar jderul prinse prilejul să se răsucească iute şi să-l pocnească pe Blaan în stomac. Matahala se îndoi de la mijloc şi mai că rămase fără suflare. Stryke îşi ciocni iar sabia de a lui Lekmann.

O încăierare furtunoasă, cu patru arme, se stârni în partea Coillei. Ca să fie pe potriva adversarului, se înarmase cu sabie şi cuţit. Acum se angajase într-o ploaie de lovituri şi contralovituri. Săbiile se arcuiră deasupra capetelor şi ameninţară măruntaiele. Împunsăturile fură evitate prin fandări laterale, izbiturile fură deviate. Lamele se ciocniră şi Coilla zvârli din bocanc precum măgarul din copită şi-l izbi pe om în fluierul piciorului. Acesta ţopăi înapoi, furia lui izbucnind într-o revenire rapidă, gata să taie gâtul jderiţei, însă ea îi devie atacul şi răspunse fără întârziere.

Blaan îl înghesuia din nou pe Stryke. Ferindu-se de sabia lui Lekmann, jderul se răsuci şi-i tăie calea zdrahonului cu sabia. Rată la mustaţă, dar reuşi să-l ţină puţin la distanţă. Pe urmă trecu iar la agresorul cu spadă.

Aulay înfrunta curajos lama fulgerătoare a Coillei şi-i străpunse apărarea. O lovitură de cuţit dată cu reverul mai-mai că atinse faţa jderiţei, care avu norocul să scape şi de atacul primit la piept, îşi reveni şi reacţiona cu o combinaţie care-l obligă pe adversar să bată în retragere. Cât acesta încă nu-şi recăpătase echilibrul, ea sări în faţă şi-i trase o lovitură de sabie care ar fi trebuit să-l spintece în două. Însă nu reuşi decât să-i taie mâna artificială, împrăştiind scântei albastre şi sporind furia omului.

Stryke fu nevoit să aleagă. Amândoi adversarii erau destul de aproape ca să-l rănească serios şi trebuia să hotărască pe care dintre ei să-l elimine mai întâi. Blaan hotărî în locul lui. Ciomagul lui coborî într-un arc şi i-ar fi zdrobit capul jderului, dacă acesta nu l-ar fi păcălit cu jocul de picioare. Lama lui ţâşni ca o viperă şi străpunse braţul lui Blaan, care scoase un urlet mai mult de furie decât de durere.

Coilla şi Aulay luptau pe picior de egalitate. Loveau cu toate puterile, cotropind adversarul ca să-i spargă apărarea, amândoi arşi de setea de sânge.

Profitând că Stryke e ocupat cu Blaan, Lekmann se lansă într-o suită de lovituri. Jderul se ţinu tare pe poziţie, respingând fiecare atac. Pe urmă dădu el năvală asupra lui şi-l împinse înapoi pas cu pas. Avea şanse mari să-l omoare, însă i le ruină Blaan. Cu sângele şiroindu-i din rană, răsucind ciomagul, matahala se vârî iar în luptă. Stryke îl izbi din lateral. Rată, dar tot reuşi să-l împingă în tufe.

Blaan se pregătea să se încaiere din nou, când se cutremură din tot trupul. Se îndepărtă de tufe cu paşi ţepeni şi cu ochi aprinşi. Încă un pas şi i se dezvălui soarta.

Avea un topor înfipt în spinare.

Luptătorii înţepeniră locului. Coilla şi Aulay, Stryke şi Lekmann bătură în retragere şi rămaseră cu gura căscată când Blaan încerca să se târască spre ei.

Haskeer ţâşni din tufişuri şi risipi vraja. Jup şi câţiva răcani îl urmară îndeaproape.

Lekmann şi Aulay se întoarseră şi-o luară la fugă, uluiţi de soarta lui Blaan. Tăişul toporului îi intrase adânc între omoplaţi şi pe spate i se scurgeau pârâiaşe rubinii, dar el tot mergea. Mânios, îl ţintea pe Haskeer. Reuşi să-şi ridice ciomagul. Năpustindu-se înainte, vru să-i crape capul sergentului orc.

Haskeer şi Stryke acţionară deodată. Unul îl străpunse pe Blaan cu sabia în piept, celălalt în coaste. Apoi îşi eliberară armele din trupul uriaşului şi se uitară cum se prăbuşeşte greoi, cu capul în faţă. Pământul se zgudui.

În tufe se produse agitaţie. Urcaţi pe cai, Aulay şi Lekmann o luară la goană pălind în stânga şi-n dreapta orcii care-i urmăreau pe jos. Stryke şi Haskeer se aruncară la o parte şi călăreţii trecură printre ei. Coilla aruncă un cuţit din fugă. Arma vâjâi pe lângă umărul lui Aulay. Vânătorii de recompense dădură pinteni cailor şi fugiră de mâncară pământul de-a lungul golfului.

— Mergem după ei? întrebă Coilla printre gâfâituri.

— Până când ajungem noi la cai, sunt deja duşi, socoti Stryke. Lasă-i să plece. Îi prindem noi altă dată.

— Poţi să pui rămăşag, replică jderiţa.

Stryke adună stelele, apoi se întoarse spre Haskeer.

— Bună treabă, sergent.

— Plăcerea mea. Oricum, îi eram dator.

Sergentul merse la cadavrul lui Blaan, se propti cu piciorul de spatele lui şi smulse toporul. Apoi se aplecă şi-i curăţă lama cu smocuri de iarbă.

Jup se apropie şi el şi cercetă îndelung muntele de om.

— Viermii o să aibă parte de-o masă pe cinste azi.

— În golful ăsta se îngrămădeşte tot mai multă lume, se plânse Coilla.

— Da, o aprobă Stryke, se pare că avem o groază de peţitori pe urmele noastre.

— Şi să nu cumva să crezi că o să ne meargă mai bine, îi preveni Jup.

11

Se însera când ceata ajunse la Ruffets View.

Ghiciră apropierea aşezării când zăriră o coastă de deal cu o pantă foarte înclinată. În suprafaţa de calcar fuseseră crestate desene: un dragon stilizat, un vultur cu aripile deschise şi o clădire obişnuită, cu pilaştri în faţă. Desenele erau proaspete, contururile luceau în lumina amurgului.

Aşezarea se întindea într-o vale mică, aproape de ţărm. Un afluent şerpuia pe lângă ea şi o platformă de lemn fusese construită pe malul de partea taberei. De ea erau legate câteva canoe şi pirogi.

Apropiindu-se cu precauţie, ceata ajunse la un deal de pe care se vedea aşezarea. Stryke puse doi răcani să grijească de cai, pe urmă îi conduse pe restul jderilor în vârful dealului.

De-a lungul anilor, Ruffets View ocupase mai toată valea. Era o aşezare apărată de ziduri. Suporturi de lemn înalte înconjurau comunitatea care se întindea. Ici-colo, scoteau capul peste ziduri câteva turnuri de pază, ca nişte colibe ridicate la rang de palat. Se vedeau mai multe porţi, toate deschise.

— Nu par să se creadă ameninţaţi, observă Coilla, arătând spre porţi.

— Dar aşezarea e clar gândită ca să fie apărată, zise Stryke. Nu-s chiar proşti.

— E-un loc al naibii de ciudat, hotărî Jup.

Ceea ce văzură înăuntrul perimetrului întărea părerea piticului. Un şir de cioburi compactate se alinia de-a lungul zidurilor, pe interior. Pe partea opusă erau nişte cocioabe şi locuinţe umile, majoritatea din lemn, câteva din piatră, ardezie şi chiar împletitură de nuiele. Altele păreau clădiri

de locuit, dar ceva mai răsărite decât construcţiile de pe marginea interioară.

În mijlocul aşezării se aflau priveliştile cele mai neobişnuite. Acolo erau trei luminişuri alăturate, foarte întinse. În cel din stânga trona a doua clădire ca înălţime din Ruffets View: o piramidă de piatră mai înaltă decât zidurile exterioare. În loc să aibă vârful ascuţit, o încorona un platou şi fortificaţii scunde. Stropii de ploaie căzuţi nu demult sclipeau pe marginile piramidei.

În spaţiul nivelat din dreapta ei se ridica o clădire neterminată. Partea de sus a scheletului de lemn se vedea printre schele. Dedesubt, faţada fusese zidită probabil din marmură gri cu alb. Se înălţau stâlpi. Era limpede că desenul pe care-l văzuseră mai devreme aducea vag cu ea. Îşi ziseră că e templul amintit de Katz.

Dar priveliştea din luminişul central, cel mai mare, le tăie jderilor respiraţia.

Zona era încercuită de bolovani uriaşi, albăstrii, majoritatea grupaţi câte doi. Cât o casă de înalţi, sprijineau câte doi un al treilea, aşezat orizontal. Îţi dădeau impresia unei suite de arcade înalte şi înguste.

— Cât le-o fi luat să le ridice? se minună Alfray.

— Oamenii sunt nebuni, declară Haskeer. Ce *risipă*!

Alţi bolovani, mai scunzi, dar tot masivi, zăceau în interiorul cercului, fără să urmeze un tipar anume. Coilla studie îndelung ceea ce se afla în mijloc.

— Uimitor, şopti ea.

— N-ai mai văzut din astea? o întrebă Alfray.

Jderiţa scutură din cap.

— Nici eu, zise Jup.

— Eu am mai văzut una sau două, recunoscu Alfray, dar nu aşa de mari.

În centrul cercului se aflau alţi bolovani albăstrii, zece la număr, aşezaţi în formă de pentagramă.

Din mijlocul lor ţâşnea un izvor fierbinte de magie.

Era tăcut şi scânteia ca un curcubeu vertical, dar părea făcut din aburi şi din cauza asta se ondula şi dansa. Marginile unduioase sclipeau într-o paletă de culori schimbătoare, puţin mai închise. Aerul din preajmă se tulbura ca într-o zi toridă.

Jderii rămaseră fără cuvinte în faţa spectacolului nemaivăzut. În cele din urmă, Jup spuse:

— Probabil că magia e foarte puternică aici, dacă ţâşneşte atât de multă şi umple pământul.

— Dar trebuie refăcută neîntrerupt, îi aminti Alfray. Aparţine pământului, îl *hrăneşte*, nu trebuie să se scurgă din el.

În aşezare se foia o mulţime de oameni, toţi cu un scop anume. Se buluceau pe străzi, conduceau cai, mânau căruţe, făceau comisioane. Mai mulţi roiau în jurul templului, lucrând lemnul şi piatra, făcând un zgomot de-abia auzit.

Coilla se întoarse către Stryke.

— Ce facem?

Căpitanul era fascinat de incredibilul flux magic, dar reuşi să-şi desprindă privirea de la el.

— Păi, cei de-aici sunt Mani. Ar trebui să fie mai primitori cu rasele străvechi.

— Vorbeşti de oameni, îi reaminti Haskeer. Nu te poţi baza pe faptele lor.

— Haskeer are dreptate, fu de acord Alfray. Dacă se hotărăsc să ne primească cu duşmănie?

— Avem două posibilităţi, socoti Stryke. Fie sunt prietenoşi, şi atunci ne putem târgui cu ei pentru stea, fie sunt duşmănoşi, şi atunci nu avem cum să înfrângem atâta amar de oameni. Aşa că putem la fel de bine să fim deschişi şi să intrăm în aşezare cu steagul alb.

Coilla încuviinţă din cap.

— Sunt de acord. La urma urmei, Katz a intrat acolo. Aşa că cel puţin piţuşii sunt bine-veniţi.

— Dar nu uita ce-a spus Katz, interveni Jup. Construiesc templul ca să protejeze steaua. Dacă se dau atâta peste cap pentru asta, nu cred că vor să se despartă de ea prea uşor.

— Aşa-i, zise Alfray. N-o să-i păcălim cu câţiva saci de cristal.

— Uite încă o idee, propuse Coilla. Dacă ţin atât de mult la steaua lor, cât de înţelept e să ne plimbăm printre ei cu încă patru?

— Păi, n-o să strigăm în gura mare că le avem, o asigură Stryke.

— Nu, dar ce-i opreşte să ne percheziţioneze cu forţa?

— Poţi să laşi stelele cu doi jderi aici, Stryke, propuse Alfray.

— Nu-mi prea convine. Nu că n-aş avea încredere în orice membru al cetei. Numai că oricine ar rămâne cu ele ar putea fi atacat de o forţă mai numeroasă. Prefer să le iau cu mine.

Coilla îşi zise că nu acesta era motivul, ci pur şi simplu Stryke nu se putea despărţi de ele, dar îşi ţinu gura.

— Tu chiar vrei totul sau nimic, nu?

Stryke nu-i răspunse.

Vorbi Haskeer:

— Tot aşa s-a întâmplat şi la Trinity, nu? De ce nu putem să procedăm ca acolo?

— Nu, refuză Stryke. Acum e altceva. La Trinity erau pitici şi Jup s-a putut amesteca printre ei. Vede cineva pitici acolo, jos? Nu. Deci e clar că nu mai sunt alţi peşti ca noi printre care să ne învârtim fără griji.

Poate că jderilor li se păru ciudată comparaţia, dar îşi ţinură părerea pentru ei.

— Şi-atunci, care-i planul?

— Eu zic că, dacă porţile sunt deschise şi nu se văd patrule, cei de jos încearcă să trăiască în pace. Să coborâm la ei. Să-i spionăm puţin. Să vedem cum sunt oamenii.

— Şi să încercăm să le ciordim steaua, îl completă Jup pe căpitan.

— Dacă trebuie. Dacă nu vor s-o dea la schimb sau să asculte de glasul raţiunii.

— Raţiunea e de partea noastră? întrebă piticul maliţios.

— Vreau să mai chibzuiesc la asta, le spuse Stryke jderilor. Se uită la cer. Ori intrăm chiar acum, înainte de a se întuneca, ori aşteptăm până în zori. Eu zic să aşteptăm.

Ceilalţi văzură că şeful lor luase deja o hotărâre. O acceptară. Alfray însă îl avertiză pe Stryke:

— Ai zis chiar tu că e multă mişcare prin părţile astea. Nu e bine să zăbovim prea mult. S-ar putea să ne trezim că vin duşmanii să ne ia gâtul.

— Ştiu. O să punem pază dublă şi cine doarme o să doarmă iepureşte.

Pe alt deal, Kimball Hobrow era stăpânit de însufleţire şi plin de elan.

„… mărşăluind sub flamura Domnului nostru Atotputernic!” urlă el.

Răcnete explodară din multe glasuri la auzul vorbelor sale.

Hobrow stătea lângă Mercy, scăldat în licărele trimise de lumina tainică a torţelor care-l încadrau. În faţa celor doi se întindea o armată uriaşă, un ocean de feţe omeneşti şi de făclii ridicate. Custozii lui alcătuiau primele rânduri, mândri de poziţia lor.

— *Ceasul izbăvirii noastre e aproape!,* promise Hobrow mulţimii. *Ne trebuie doar voinţă, fraţii mei, să mergem înainte şi să-i nimicim pe păgâni! Să zdrobim oasele acelor Mani disidenţi şi ale păgânelor rase străvechi! Iar eu am această voinţă!*

Încă un val de urale se înălţă spre el. Lăncii şi steaguri împunseră aerul.

— *Eu am această voinţă şi Domnul creaţiei mi-a dat umeri laţi, ca s-o port pe ei!*

În toiul uralelor, Hobrow scrută mulţimea şi făcu un adevărat spectacol din asta. Avea de partea lui o gloată de

lepădături şi custozi, Uni din tărâmuri îndepărtate care au răspuns la chemarea lui, şi o mână de clanuri de pitici. Dar pe toţi îi însufleţea Duhul Sfânt. În afară de pitici, care veniseră pentru bani.

— *Avem mulţi duşmani*, avertiză Hobrow, *căci ciuma neagră a ticăloşiei e peste tot! Chiar în timp ce vă vorbesc, o asemenea nenorocire ne-a luat-o înainte în cruciada noastră spre Ruffets! O cunoaşteţi! E Târfa din scripturi, vipera din Regatul pământesc al Domnului! Dar, împreună, o vom pune la pământ!*

Gloata îşi slobozi încuviinţarea în huiduieli ca bubuitul de tunet.

— *Suntem mulţi şi vom fi şi mai mulţi! Mărşăluim înainte pentru viitorul raselor noastre!* Trebuia, cel puţin deocamdată, să-i includă şi pe ticăloşii de pitici. *Pentru copiii noştri!* Ridică braţul ca să îndrepte ochii gloatei spre privirea nenorocită a lui Mercy. *Pentru sufletele noastre nemuritoare!*

Hărmălaia care cuprinse armata scula şi morţii din somn.

Trei-patru sute de cadavre de oameni umpleau câmpul de luptă, pe lângă nenumăraţi cai şi animale de povară. Căruţe răsturnate, unele cuprinse de flăcări, zăceau ca nişte insuliţe în vârtejul măcelului.

Jennesta privea spectacolul neinteresată, în timp ce soldaţii ei se plimbau printre morţi la lumina torţelor, jefuind şi ucigându-i pe răniţi.

Mersadion, cu faţa bandajată, o invită să sărbătorească mica victorie.

Regina nu avea niciun chef.

— Blestemaţi să fie! Tâmpiţii ăia care-au năvălit peste noi n-au făcut decât să ne întârzie. Nimic nu e mai important decât ceata şi instrumentele.

Uitând de sine, folosise un cuvânt pe care nu-l mai rostise până atunci faţă de el. Generalul îşi formase o idee despre însemnătatea lui, dar se strădui să nu se arate.

— Cu ultimele puteri, unul din duşmani a spus, doamnă, că armata aceasta merge să se unească cu alta, mai mare, de Uni.

— Unde?

— N-am reuşit să aflăm, doamna mea. Dar credem că nu departe de aici.

— Atunci sporeşte siguranţa, întăreşte paza. Fă ce ai de făcut. Nu mă deranja cu prostiile astea. Se înfurie brusc. Du-ne odată la Ruffets View!

Îl concedie dintr-un gest. Mersadion se îndepărtă în noapte, hrănindu-şi propria furie crescândă.

Un pârâu curgea în apropiere. Jennesta smulse o torţă din suport şi se duse la mal, ca să mediteze în linişte.

Torţa, înfiptă în pământ lângă ea, arunca scântei pe apa întunecată. După o vreme, Jennesta observă că reflexiile torţei căpătau contur tot mai clar. Desenul de la suprafaţa apei se schimbă brusc, devenind mai strălucitor. Apa şi focul se uniră într-un vârtej.

Mai degrabă resemnată şi plictisită decât surprinsă, Jennesta privi cum se încheagă un chip. În urma morţii lui Adpar, nu era nevoie de un mediu pretenţios dacă Jennesta şi sora ei rămasă în viaţă voiau să stea de vorbă. Problema era că amândouă se putea contacta foarte uşor.

— Tu-mi lipseai, Sanara.

— *Nu te poţi ascunde de consecinţele faptelor tale.*

— Ce ştii tu despre faptele mele, măi, lingură-n toate?

— *Ştiu că ticăloşia ta a omorât-o pe sora noastră.*

Jennesta îşi zise că, dacă i s-ar ivi ocazia, şi-ar omorî şi a doua soră. Asta şi avea de gând.

— Ar trebui să te bucuri de ce-am făcut. Am împuţinat numărul tiranilor din lume. Astfel de lucruri sunt cele care te încântă, nu?

— Ipocrizia ta mă lasă fără suflare. Nu-ţi dai seama că mulţi te consideră pe tine tirana tiranilor?

Jennesta îşi luă o mină flatată.

— O, serios?

— Ştii foarte bine că eşti cel mai cumplit despot.

— Mai rea decât unica zeitate stupidă a Uni? Mai dură decât urmaşii zeului aceluia neiertător?

— Acum te asemuieşti cu zeii?

— Ştii ce vreau să spun. Oricum, unde sunt dovezile că blestematul ăla de zeu Uni există?

— Ai putea întreba acelaşi lucru despre zeii raselor străvechi.

— Acum cine se aşază pe sine deasupra zeilor? întrebă Jennesta ironică. Dar, ia zi, ai venit numai ca să mă ocărăşti? Am treabă, să ştii.

— Îi goneşti până şi pe cei care vor să te ajute.

Îi goneşti pe toţi.

— Sunt încă destul de puternică pentru a obţine ce trebuie.

— Poate. Şi bănuiesc că ar trebui să fiu mulţumită că, în timp, sprijinul tău îşi va pierde vlaga.

— Voi obţine ce doresc cu mult înainte de asta şi atunci nu voi mai avea nevoie de adepţi cu trup.

— Au intrat şi alţii în joc, jucători mai puternici. Iar printre ei s-ar putea să se numere şi cineva de care ar trebui să te temi.

— Cine? se răsti Jennesta. Cine ar îndrăzni? Uni, Mani, fanatici religioşi? Sau orcii ăia pe care-i caut? O ceată de fugari care nici măcar nu îndrăznesc să mi se opună? Sălbaticii ăia tâmpiţi?

— Îi dispreţuieşti, dar, până acum, au reuşit mai multe decât tine în întreprinderea asta.

— Ce vrei să spui?

— Am spus destule.

— Au mai mult decât un instrument acum, asta e, nu?

Jennesta nu se strădui deloc să-şi ascundă dispreţul din voce. Sanara nu răspunse.

— Tăcerea ta spune tot, surioară. Ar trebui să-ţi mulţumesc. Acum ştiu că, dacă-i prind pe jderi, voi fi mai bogată decât am crezut. Au făcut ei treaba în locul meu.

— Te joci cu moartea şi pedeapsa veşnică.

— Asta-i tot? Eu sunt stăpâna lor, Sanara, a amândurora, şi nu mi-e frică de niciuna.

— Vom vedea. Dar de ce să produci atâta suferinţă? Mai ai timp să te îndrepţi.

— Of, du-te şi cântă pe la alţii, plângăcioasă nenorocită!

— Să nu spui că nu te-am avertizat.

— Mi-ai luat vorba din gură, rosti Jennesta ameninţător, apoi îşi flutură mâna prin apă şi întrerupse legătura cu sora ei.

Recunoscu în sinea ei că a-i pregăti Sanarei aceeaşi soartă ca lui Adpar nu va fi la fel de simplu. Protecţia Sanarei era mult mai greu de străpuns. Dar se hotărî să-şi treacă această sarcină cât mai sus pe lista cu treburi urgente.

Stryke şi ceata lui erau încă pe deal când se crăpă de ziuă.

Soarele care răsărea trimitea săgeţi spre clădirile de dedesubt. Păsările ciripeau.

Cei care dormiseră cu rândul începeau să se trezească. Stryke nu lipise geană de geană. Nici Coilla nu prea dormise.

— Nu se odihnesc niciodată? se minună ea, arătând cu capul spre aşezarea oamenilor.

Aceştia se foiau cu treburi, chiar la ora aceea. Duceau materiale cu căruciorul la templu şi ridicau schelele.

— Sunt foarte harnici, îi zise Stryke. Au lucrat la construcţie toată noaptea.

Şi în afara porţilor se vedeau oameni. Unii pe jos, alţii călăreau de-a lungul zidurilor. Jup vorbi printre căscaturi:

— Deci se pare că au totuşi patrule.

— Ar fi proşti să n-aibă, mormăi Haskeer.

Alfray se întinse.

— Ai hotărât ce-o să facem, Stryke?

— Mergem la ei deschişi şi paşnici.

— Dacă aşa zici tu.

— Eşti cam nesigur.

— Toţi suntem, puţin, îi spuse Coilla căpitanului. Ne lăsăm la îndemâna norocului, dacă lucrurile nu merg bine.

— Ce altceva putem face? Aşa cum v-am zis…

Stryke se uită peste umăr în jos, pe deal, departe de aşezare, cu o expresie concentrată.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? îl întrebă Coilla.

— Stryke? interveni şi Alfray.

— Vine cineva.

Haskeer se holbă la el.

— Hă?

Atunci îi văzură. Un grup mare de călăreţi mergeau spre vale.

— Pe toţi zeii! exclamă Jup. Trebuie să fie vreo două sute.

Coilla îşi duse mâna streaşină la ochi.

— Şi sunt orci.

— În numele Celor Patru, chiar sunt orci, confirmă Alfray. Ce crezi că vor, Stryke?

— Dacă ne-a părăsit norocul, e altă oaste de-a Jennestei, trimisă în căutarea noastră.

— Ne-au văzut, îi anunţă Stryke.

Câţiva călăreţi scuturau din scuturi şi săbii.

— Nu par duşmănoşi, zise Jup.

— Dacă n-o fi o capcană, avertiză Haskeer.

— Ţi-am zis eu, Stryke! Ai văzut în viitor!

— Ce vrei să zici?

Stryke era cam stânjenit.

— Ai ştiut că vin înainte de a-i vedea noi. N-au făcut zgomot? Aşa că de unde-ai ştiut?

— Am avut o… presimţire. Căpitanul ştia că toţi ochii sunt îndreptaţi asupra lui. Ce s-a întâmplat, voi nu vă încredeţi niciodată în instinct?

Alfray arătă din cap spre călăreţi.

— Nu-i momentul pentru asta. Ce facem cu ei?

Stryke oftă.

— Cobor la ei. Tu şi Coilla veniţi cu mine, împreună cu patru răcani.

Se întoarse spre Jup şi Haskeer.

— Voi doi sunteţi la comandă până ne întoarcem.

Poate că vreunul dintre jderi îşi zise că-i o idee proastă, dar nu comentă nimeni.

Stryke, Coilla şi Alfray coborâră dealul, luându-i pe Orbon, Prooq, Vobe şi Finje în drum.

Ajunseră la poalele dealului odată cu orcii călăreţi. Aceştia arătau paşnici. Mulţi zâmbeau. Stryke crezu că le vede pe două dintre gărzile lui Katz de la Drogan.

Un caporal din primul rând părea că-i conduce pe orci. Îi salută:

— Eu sunt Krenad. Bun găsit! Tu eşti Stryke, nu?

— Şi ce dacă?

— Tu eşti cel cu care am venit să ne unim.

— Nu adun ostaşi.

Expresia caporalului îşi mai pierdu din încântare.

— Ascultă-l până la capăt, Stryke, şopti Coilla.

Căpitanul vorbi din nou, de data asta mai împăciuitor:

— De unde sunteţi?

— De peste tot, căpitane. Cei mai mulţi dintre noi au dezertat din oastea Jennestei. Restul ni s-a alăturat pe drum. Şi mai vin şi alţii, nu încape îndoială.

— De ce? De ce stăruie atâţia să mă urmeze?

— Eu aş fi zis că-i de la sine înţeles, domnule, răspunse caporalul nedumerit.

— De unde aţi ştiut unde suntem? interveni Alfray.

— De la Jennesta, într-un fel.

— Ce? se miră Coilla.

— Vine încoace cu armata ei. Una mare de tot. Şi nu toţi războinicii pe care îi conduce îi sunt necredincioşi, ca noi. Nici pe departe. Călătorind cu puţine poveri, am întrecut-o. V-a prins urma de-o vreme şi v-a zărit unul dintre călăreţii ei de dragoni.

— Păi, ştiam că se îndreaptă spre Drogan, recunoscu Alfray.

— Odată ce-aţi fost văzuţi coborând de-a lungul golfului, Jennesta s-a hotărât să ocolească pădurea, explică iute Krenad.

— Măcar centaurii au scăpat de ea, zise Coilla.

— O, ea pe voi vă vrea. Rău de tot. Şi asta nu-i tot.

Jderiţa ridică o sprânceană.

— Alte veşti proaste?

— După ea mai vine o armată, tot aici. Sunt Uni, aşa credem noi. Amândouă oştile trebuie să ajungă aici într-o zi, două.

— Rahat, aşa e, mormăi Coilla.

Se întoarse către Stryke.

— Nu-i poţi goni. Nu cu Jennesta şi naiba ştie cine e pe urmele noastre.

Căpitanul nu ştia sigur ce să facă.

— Suntem la capătul unei peninsule, dacă n-aţi observat, interveni Alfray. Dacă vom fi nevoiţi să scăpăm din închisoarea asta, nu ne strică puţin ajutor.

Stryke chibzui la vorbele caporalului.

— Hai, îl îndemnă Coilla. Logica militară singură îţi spune că aşa e bine.

— Bine, se înmuie el. Deocamdată. Dar, până când punem lucrurile la punct, sunteţi sub comanda mea, caporal, ai înţeles?

— Să trăiţi! Asta şi vrem.

— Când începem să ne batem? se auzi un glas din mulţimea de orci.

— Nu am de gând să ne luptăm! protestă Stryke. Apoi se adresă celor patru răcani jderi. Găsiţi-le un loc ostaşilor. Krenad, primeşti ordine de la ei ca şi cum ţi le-aş da eu. S-a înţeles?

Krenad încuviinţă din cap. Stryke se întoarse şi începu să urce dealul, urmat de Coilla şi Alfray.

— Fir-ar să fie, mormăi el. Cu aşa o oaste mare, Mani vor crede că am venit să-i atacăm.

Coilla scutură din cap.

— Nu neapărat. Nu dacă ne ducem la ei acum şi le explicăm situaţia. Le vorbim deschis, aşa cum ai spus.

— Poate că sosirea orcilor e mâna providenţei, remarcă Alfray.

Stryke îi aruncă o căutătură fioroasă.

Jderiţa zâmbi.

— Mi se pare că te-ai pomenit conducător, fie c-ai vrut, fie că nu, Stryke.

Căpitanul privi înapoi, la războinicii nerăbdători.

— Nu vreau să mi se întâmple beleaua asta.

— N-ai de ales. Acum trebuie să-i faci faţă.

12

Pe jos, cu steagul alb în mână, Stryke se îndrepta spre porţile aşezării. Coilla, Alfray şi Jup veneau în spatele lui. Haskeer fusese lăsat la conducerea forţelor din afară.

Douăsprezece gărzi Mani apărură la poartă când ajunse grupul lui Stryke. Purtau toate veste maro închis, pantaloni în carouri şi cizme de piele. Toate aveau săbii, iar două sau trei îşi trecuseră arcurile peste braţe.

— Bun găsit! salută Stryke. Venim cu gânduri paşnice.

Un ostaş cu bandă verde pe braţ era şeful.

— Veniţi în pace, şi tot în pace vă vom primi şi noi, răspunse el, parcă citind dintr-un protocol. Schimbă tonul ceremonios şi întrebă: *de ce* aţi venit?

— Să vorbim cu conducătorul vostru.

— Nu avem un singur conducător. Avem un consiliu alcătuit din bătrâni, militari şi preoţi. Hotărârile se iau în comun.

— Foarte bine. Atunci putem vorbi cu cineva din consiliu?

— Nu refuzăm audienţe fără motiv, dar spuneţi-mi cu ce treabă aţi venit.

— Nu vrem decât să fim apăraţi de zidurile voastre cât ne odihnim, înainte de a merge mai departe.

— Aveţi o armată mare cu voi şi sunteţi orci. Chiar aveţi nevoie de protecţie?

— Şi orcii trebuie să doarmă, iar acum vremurile sunt tulburi. Nu ameninţăm pe nimeni, îţi dau cuvântul meu. Suntem gata să ne predăm şi armele.

Asta înclină balanţa în favoarea jderilor.

— Cred că un orc nu face prea uşor o asemenea ofertă, spuse ofiţerul. Vă puteţi păstra armele. Dar vă previn că viclenia e întâmpinată cu forţă.

Arătă spre unul din turnurile de pază, apoi spre altul, de partea opusă a porţilor. În ele stăteau câţiva arcaşi cu arcurile întinse.

— Mişcările voastre vor fi urmărite. Arcaşii au ordin să tragă la orice semn de violenţă. Zâmbi uşor, parcă cerându-şi scuze. Înţelegeţi de ce e nevoie să ne luăm măsuri de precauţie.

— Desigur. Aşa cum am zis, vremurile sunt tulburi.

Ofiţerul înclină din cap, pe urmă îi conduse în aşezare.

— Am început bine, murmură Coilla.

Stryke nu apucă să-i răspundă, că le ieşi în faţă un alt comitet de primire: doi oameni, probabil bătrânii, şi un militar ţeapăn, ale cărui trei benzi verzi de pe braţ îi indicau rangul superior. Unul dintre bătrâni făcu un pas în faţă.

— Eu sunt consilierul Traylor. Acesta este consilierul Yandell. Salutări. Comandantul Rellston ne conduce armata.

Comandantul nu rosti o vorbă şi nu scoase nici măcar un zâmbet. Din câte îşi dădeau seama orcii când venea vorba de oameni, era în floarea vârstei, avea câteva fire cărunte pe cap şi o barbă deasă blondă. Ţinuta, maniera şi trăsăturile aspre îi dezvăluiau traiul de soldat. Îi scruta pe orci cu ochi severi.

Stryke îşi aminti unde se află şi răspunse:

— Salutări. Eu sunt Stryke. Ei sunt ofiţerii mei. Vă mulţumim că ne-aţi primit cu căldură.

Rellston pufni.

— Sunteţi jderii, nu?

Nu era chiar o întrebare. Stryke ştia că n-are rost să mintă.

— Da.

— Am auzit că aţi provocat necazuri în mai multe părţi.

— Nu căutăm necazuri şi, atunci când le-am provocat, le-am provocat printre Uni.

Nu era întru totul adevărat, dar nu se făcea să fie absolut sincer.

— Poate, replică Rellston sceptic. Daţi-mi voie să vă spun că noi nu încurajăm necazurile. Încercăm să trăim paşnic şi ne respectăm vecinii, dar, la apusul soarelui, vrem să fim lăsaţi în pace. Oricine se încaieră, mai ales dacă e de altă… rasă, are de-a face cu noi.

Stryke se bucură că nu-l luase pe Haskeer cu el. Numai zeii ştiau cum ar fi reacţionat la îngâmfarea şi aroganţa comandantului.

— Nu am venit cu gânduri rele, vă asigurăm.

Cu gândul la stea, îşi zise că minţea cel puţin pe jumătate.

— Ce vreţi de la noi?

— Nimic care să vă facă rău.

— Anume?

— Nu vrem decât să ne odihnim într-un loc sigur. Nu vă cerem nici măcar mâncare sau apă.

— Totuşi, acesta nu e un adăpost de caritate.

— Nu uitaţi că luptăm pentru aceeaşi cauză.

— E discutabil.

Stryke nu muşcă momeala. În orice caz, comandantul avea dreptate. Înainte să se mai spună ceva, li se alăturară încă doi oameni, o femeie şi un băieţel.

Femeia era înaltă şi slabă, cu păr negru lung, cu şuviţele lucioase prinse într-o cordeluţă cu pietre preţioase opalescente. Piele de culoarea piersicii, ochi albaştri-verzui. Se asortau cu haina lungă prinsă în curea şi modelul cizmelor din catifea fină. Avea un chip sincer şi părea prietenoasă. Din câte ştiau orcii şi piticii despre asemenea lucruri, trecea drept frumoasă printre semenii ei.

Traylor spuse:

— Ea este Krista Galby, înalta noastră Preoteasă.

Stryke se prezentă. Ea îi întinse mâna. Gestul mai că-l făcu să tresară, neobişnuit cum era cu manierele oamenilor. Dar i-o luă cu grijă, atent să nu-i strângă prea tare degetele suave şi frumoase, şi i-o scutură. Mâna era moale şi caldă,

cu totul altfel decât atingerea zdravănă, umedă şi lipicioasă a mâinii de orc. Ştiu să-şi mascheze bine dezgustul.

— Aceştia sunt câţiva dintre faimoşii jderi, o informă Traylor pe preoteasă.

— Nu mai spune! zise ea. Aţi umplut de sânge câteva nasuri în ultima vreme.

— Numai cele care s-au băgat în ciorba noastră, spuse Coilla.

Krista râse. Natural, deloc forţat.

— Bine spus! Deşi, desigur, nu sunt de acord cu comportamentul violent. Dacă nu e bine justificat, adăugă ea.

Coilla, Alfray şi Jup fură prezentaţi sub privirile dezaprobatoare ale lui Rellston. După aceea, Krista mângâie capul băiatului, ciufulindu-i părul de abanos şi făcându-l să zâmbească timid.

— El e fiul meu, Aidan.

N-aveai cum să te îndoieşti că era fiul ei, chiar dacă erai orc. Moştenise bunătatea mamei şi trăsăturile ei atrăgătoare. Stryke socoti că împlinise şapte-opt anotimpuri. În plus, observă că Krista Galby se bucura de autoritate în aşezare. Ceilalţi, până şi comandantul, în felul său urâcios, se purtau respectuos cu ea.

— Care e scopul vizitei voastre? întrebă ea.

Stryke nu apucă să-i răspundă, pentru că atunci vorbi pentru prima oară consilierul Yandell:

— Stryke şi ai lui doresc protecţia noastră. Se uită la Rellston. Comandantul are însă rezerve în privinţa asta.

— Are dreptate să fie prudent când e vorba de siguranţa noastră, răspunse cu tact preoteasa, şi îi suntem, ca întotdeauna, recunoscători pentru vigilenţa lui.

Stryke bănuia că e martor la un conflict hotărâtor între forţele spirituale şi cele temporale ale locului. Îşi zise că preoteasa se descurcă foarte bine.

— Dar eu nu văd niciun motiv să ne îndoim de bunele intenţii ale musafirilor noştri, continuă ea, şi e o regulă a

comunităţii noastre să primim cu căldură pe cei care vin la noi fără gânduri rele.

Cei doi bătrâni înclinară din cap aprobator.

— Le-aţi permite să stea aici oricât? întrebă Rellston.

— Le voi permite să beneficieze de obiceiul înrădăcinat, comandante, şi să se bucure de ospitalitatea noastră timp de o zi. Voi răspunde pentru ei. Îţi convine, căpitane?

— Nici nu ne trebuie mai mult, confirmă Stryke.

Bătrânii se scuzară, spunând că au multe de supravegheat, şi plecară.

Rellston zăbovi.

— Aveţi nevoie de escortă, doamnă? întrebă el fără ocolişuri.

— Nu, comandante, nu e necesar.

Bărbatul le aruncă jderilor o ultimă căutătură încruntată şi plecă şi el.

— Vă rog să-l iertaţi pe Rellston, rosti preoteasa. E un bun militar, dar îi lipseşte… să zicem că nu ştie să comunice cu celelalte rase. Nu toţi suntem aşa.

Coilla schimbă subiectul.

— E foarte multă activitate aici. Putem afla ce se întâmplă?

Înalta Preotească arătă spre izvorul magic, al cărui fum se ridica deasupra acoperişurilor.

— Tot ceea ce facem ţine de el.

— Când a început? vru să ştie Alfray.

— A fost o scurgere neînsemnată când s-a aşezat aici comunitatea noastră. Eu aveam vârsta lui Aidan pe atunci. E motivul pentru care întemeietorii ei au ales acest loc. Numai în ultima vreme s-a lărgit crăpătura cât o vedeţi acum.

— Probabil că atâta energie scăpată face rău pământului, remarcă Jup.

— Foarte rău. Dar nu am găsit nicio cale de-a o astupa. Aşa că am apelat la altă soluţie.

— Şi care ar fi aceea?

Preoteasa îi privi cântărind parcă răspunsul în minte.

— Vă voi arăta, se hotărî ea. Aidan, du-te înapoi la lecţii, îi spuse fiului său.

Era clar că băieţelul ar fi preferat să rămână, dar se supuse privirii ei insistente. Fugi pe străzile aglomerate ale aşezării.

Krista îi îndreptă pe jderi în direcţia opusă. Pe drum, Jup şopti:

— Numai o zi…

Stryke înclină scurt din cap. Ştia foarte bine că trebuie să se mişte repede ca să-şi atingă ţelul într-un timp atât de scurt.

Înalta Preotească îi conduse în inima aşezării. Pe drum, jderii fură obiectul curiozităţii, dar nu ostilităţii locuitorilor. Apoi o luară pe o cărare care ducea la templul pe jumătate construit.

Era o clădire impresionantă, chiar neterminată. Materialul pentru faţadă era marmură, cum bănuiseră jderii, iar stâlpii care încadrau intrarea, şase la număr, erau înalţi cât stejarii. Un şir de trepte late duceau la o uşă dublă, păzită de suliţaşi. Interiorul era luminat cu felinare şi torţe şi se ghicea materialul acela preţios, sticla colorată. Sute de bărbaţi şi femei intrau şi ieşeau din clădire şi urcau pe schelele care o învăluiau. Căruţe aliniate aşteptau să li se descarce marfa.

— Îmi pare rău, spuse Krista, dar nu permitem nimănui să intre, decât celor care participă la construcţie. Vizitatorii n-ar face decât să încetinească lucrul.

Stryke suspectă că nu acesta era motivul.

— E o realizare uimitoare, se minună Alfray, întinzând gâtul să vadă cupola neterminată a acoperişului.

— Suntem foarte mândri de ea, rosti preoteasa. Ştiţi ceva despre sistemul nostru de aici?

Jup vorbi în numele tuturor:

— Doar că sunteţi Mani şi, ca noi, sunteţi devotaţi adevăraţilor zei, şi respectaţi Natura.

— Aşa este. Dar aici, în Ruffets, am adăugat şi tradiţiile noastre celor vechi. Credinţa noastră este că Creaţia funcţionează ca o triadă. Privind lucrurile independent de religie, aşa ne conducem, hotărârile principale fiind luate de un consiliu care reprezintă Cetăţenii, Militarii şi Preoţii. Tot o triadă ne susţine şi viaţa spirituală: Armonia, Cunoaşterea şi Puterea. Arătă cu capul spre templu. Aceasta este Cunoaşterea. Haideţi să vă prezint Armonia şi Puterea.

Intrigaţi, jderii o urmară pe o stradă spre sud.

Ajunseră în luminişul din mijloc şi la cercul din bolovani albaştri. De aproape, mărimea lor te impresiona şi mai mult.

Însă izvorul magic era şi mai impresionant.

— Energia e foarte puternică aici, spuse Jup. Foarte puternică. Aproape că îi simt *gustul*.

Şi Stryke o simţea, parcă ar fi supt o bucată de metal. I se făcuse pielea de găină şi-i ţiuiau uşor urechile. Dar orcii nu erau sensibili la magie şi nici Alfray, nici Coilla nu comentară că ar simţi vreun efect, aşa că preferă să tacă.

— Aceasta este Armonia, le explică preoteasa. Bolovanii au o anumită… proprietate. Recunosc că nu prea ştim care, însă ştim că atrag şi orientează energia pământului – arătă spre piramidă – care apoi se duce acolo, la Putere, unde e depozitată.

— Şi voi aţi făcut asta? întrebă Jup.

O undă de tristeţe trecu peste chipul Kristei.

— Nu încă. Dar cred că nu mai avem mult. Energia pământului e o forţă misterioasă. Ştim atât de puţine despre ea.

— Poate că e un motiv în plus să o lăsaţi în pace.

— De acord, ştiu că noi, cei care am venit aici, suntem cauza problemei. Sau, mai degrabă, Uni şi faptul că se amestecă în liniile puterii.

— N-am vrut să vă jignesc.

— Nu mă simt jignită. Dar, credeţi-mă, noi măcar încercăm să vindecăm pământul şi să-i redăm puterea. Ne simţim răspunzători pentru ceea ce au făcut oamenii în general.

— Atunci asta e o treabă care trebuie sprijinită, chibzui Alfray.

— Noi credem că toate rasele pot trăi la un loc şi lucra armonios cu Natura. Ştiu că e un vis absurd în vremurile de acum.

— Cam aşa e, doamnă, aprobă piticul.

— Dar nu e un motiv să nu încercăm, interveni Coilla. Toţi avem un vis de împlinit.

Krista pricepu tâlcul vorbelor ei.

— Păi, sper ca voi să vă împliniţi visul, oricare ar fi acesta, rosti pe un ton sincer.

Pentru jderi, un om înţelegător era o raritate. Niciunul din ei nu ştia cum să reacţioneze.

— Ce-i viaţa fără visuri? se întrebă Coilla.

Krista îi zâmbi.

— Aşa gândim şi noi.

În afara aşezării, ceilalţi jderi şi orcii dezertori începură să-şi piardă răbdarea. Se mai potoliră când nişte gărzi Mani, însoţite de câţiva cetăţeni, veniră să le ţină de urât şi să le aducă mâncare şi bere. Dar ostaşii tot erau frustraţi că trebuie să aştepte.

Aşteptarea lor se apropia de sfârşit, dar ei nu ştiau.

Una dintre santinelele de pe vârful dealului vecin începu să strige şi să dea din mâini ca apucată. Ţipară şi celelalte. Erau puţin prea departe, iar vântul bătea prea supărător ca să se audă ce strigă.

Haskeer se întoarse către unul dintre răcanii din apropiere.

— Ce tot zbiară, Eldo?

— Habar n-am, domnule.

Cu palma la ureche, Haskeer ascultă din nou. Cum tot nu pricepu nimic, începu să strige înapoi. Santinelele renunţară şi o luară la goană în josul pantei.

Primul sosit de-abia îşi mai trăgea sufletul:

— Călăreţi. O groază… de ei. Vin… vale.

— Ce sunt? ţipă Haskeer.

— Cămăşi… negre. Cu sutele.

— Rahat! Oamenii lui Hobrow! *Krenad*! Vino-aici!

Caporalul alergă la el.

— Am crezut că ai zis că sunt în urma Jennestei!

— Aşa erau, sergent!

— Vrei să zici că vin Uni? se băgă în vorbă o gardă Mani.

— Da, îi răspunse Haskeer. Custozi de la Trinity.

— *Drace*! Trebuie să-i ducem pe toţi înăuntru şi să dăm alarma.

— Exact. Eldo, Vobe, Orbon! Treceţi-i pe toţi dincolo de porţi, fuga marş!

Cât răcanii împrăştiară porunca, ostaşul Mani spuse:

— Trebuie să intrăm fără cai! Dacă intrăm călare, răspândim panică!

— Ce?

— Oamenii mei vor crede că îi atacaţi! explică el nerăbdător.

— Am priceput.

Haskeer îşi duse palmele la gură.

— Mergeţi pe lângă cai! Nu-i călăriţi! Mergeţi pe lângă cai!

Urmă o goană nebună spre porţi.

Stryke şi Krista discutau cum e mai bine să aducă înăuntru ostaşii care-l aşteptau, când auziră hărmălaie în depărtare. Atunci sună un clopot. Unul câte unul, altele începură să bată în aşezare.

— Alarmă! exclamă preoteasa. Suntem atacaţi!

— Dar cine… începu Coilla.

Sosirea comandantului călare îi tăie vorba.

— Ce e, Rellston? strigă Krista. Ce se întâmplă?

— *Uni*! Se apropie în mare viteză! Se încruntă spre jderi. Mie îmi sună a trădare!

— Nu! protestă Stryke. De ce am complota cu Uni? Nu avem nimic de-a face cu atacul.

— Aşa zici tu.

— Foloseşte-mi mintea, comandante! interveni Krista. Dacă musafiri noştri ne-ar fi ostili, nu s-ar prezenta aici ca ostatici.

— Sunt îmbrăcaţi în negru oamenii ăştia? se interesă Alfray.

— Da, răspunse Rellston.

— Custozi. Adepţii lui Kimball Hobrow.

— Hobrow? repetă Krista.

— Îl cunoaşteţi? întrebă Coilla.

— Bineînţeles. Unul dintre cei mai de neînduplecaţi Uni. Şi adepţii lui sunt fanatici.

— Nouă ne spui? zise Jup.

— Haideţi! se răsti Stryke. La porţi!

— Stai! urlă Rellston. *Eu* răspund de siguranţă aici!

— Suntem războinici de meserie. Vă putem ajuta!

— N-avem timp de ceartă! le aminti Krista. Lasă-i pe orci să ne ajute, comandante. Eu trebuie să merg la templu.

Preoteasa fugi.

Cu o expresie dezgustată pe chip, Rellston îşi întoarse calul şi goni cu el la galop. Ceata alergă la porţi.

După câteva minute, descoperiseră că majoritatea orcilor pătrunseseră deja în aşezare, deşi unii mai întârziau. Se adunase o mulţime de Mani cu armele gata de luptă. Oamenii şi orcii se pregătiră să închidă porţile. Haskeer era în toiul agitaţiei, punând la punct apărarea.

Prooq ieşi din mulţime şi îi raportă lui Stryke:

— Domnule, oastea lui Hobrow! Patru, poate cinci sute. Chiar în spatele nostru.

Orcii încă intrau şuvoi pe porţile care începură să se închidă. Sosi Krenad.

— N-ai zis că Jennesta ajunge mai întâi? îl luă la rost Stryke.

— Ori e reţinută, ori asta e o oaste trimisă înainte de Uni.

— Mai *contează*? se plânse Coilla. Oricum ne atacă!

Stryke pricepu şi începu să împartă porunci. Printre ele, îi ceru lui Krenad să-şi desfăşoare oastea de dezertori.

Primii douăzeci-treizeci de custozi îşi făcură loc prin porţile pe jumătate închise. Apărătorii se împrăştiară. Unii sparseră mulţimea cu săbii şi lănci.

— Pe ei! urlă Stryke.

Se năpustiră asupra grămezii de custozi când porţile se închiseră, în sfârşit, în faţa unei mase de Uni. Apărătorii, majoritatea pedestraşi, avură multă bătaie de cap cu cei care reuşiseră să intre.

Haskeer adoptă o soluţie directă. Ridică un butoi şi-l azvârli peste următorul călăreţ care trecu pe lângă el. Îl lovi în plin, zdrobindu-l de pământ. Butoiul se sparse într-o explozie de aşchii şi scoabe. Vinul roşu îi stropi pe toţi cei din preajmă.

— Ce risipă, se enervă Jup.

Cu un cuţit între dinţi, se urcă pe un butoi frate cu celălalt. Se apropie un custode. Piticul sări pe el. Căzură amândoi la pământ, încleştaţi în luptă. Jup îi făcu felul cu cuţitul. Pe urmă se ridică şi căută altă victimă.

Coilla prinse frâiele unui cal fără stăpân şi se urcă iute în şa. Cu sabia scoasă, se îndreptă spre un Uni care hărţuia doi suliţaşi. Acesta se întoarse spre ea. Schimbară trei-patru pase până reuşi să-l rănească. Custodele căzu şi suliţaşii săriră să-i vină de hac. Coilla smulse repede hăţurile calului rămas fără stăpân şi-l ţinu până când Stryke se urcă pe el. Pe urmă trecură la atac separat.

Prima victimă, uşoară, a căpitanului fu un Uni pe care-l pocni în şale, eliberând încă un cal. Următoarea opuse mai multă rezistenţă. Se înfruntară pe caii care se răsuceau şi se cabrau. În cele din urmă, Stryke îşi îngropa sabia în pieptul duşmanului. De data asta, bidiviul acestuia ţâşni,

purtând cadavrul într-un pâlc de Mani care-l traseră jos fără ceremonie. Unul dintre ei sări în şa şi plecă la vânătoare.

Alfray se pomeni hăituit. Un custode năvăli asupra lui cu suliţa. O devie, îndreptându-se înapoi, spre perete. Deodată, doi orci apărură şi se năpustiră asupra călăreţului. Îl atacară, ferindu-se de suliţa jucăuşă, până când custodele îşi pierdu echilibrul. Căzu pe solul dur, cu sabia unui răcan la gât.

Jup doborî un custode dintr-o aruncătură de cuţit norocoasă. Haskeer îl trase pe altul din şa şi-l burduşi până-l lăsă fără suflare.

Tot mai mulţi Uni pieriră şi, în câteva minute, invadatorii erau morţi sau pe moarte.

Stryke îşi adună ofiţerii.

— Ăsta a fost atacul de deschidere, le spuse el. La întâmplare, probabil. Trebuie să ne ocupăm de siguranţa aşezării înainte de a se organiza restul custozilor.

Clopotele sunară a doua alarmă. Se auzi un tumult îndepărtat. Un răcan pe care nu-l ştiau fugi la ei să le dea vestea:

— Agitaţie la porţile din vest! N-au reuşit să le închidă la timp!

— Krenad! strigă Stryke. Jumătate din oamenii tăi vin cu mine! Tu rămâi cu ceilalţi şi păziţi porţile astea!

Mani alergau deja spre apus. Din direcţia aceea se ridica zarvă mare. Alte clopote sunară.

— Lucrurile o să scape de sub control dacă nu acţionăm rapid! urlă Alfray, suind pe un cal furat.

Haskeer şi Jup aveau şi ei armăsarii lor. Pedestraşii orci alergară spre ei *en masse.*

— Cu toate forţele, înainte! porunci Stryke, dând zdravăn pinteni calului.

Îşi conduse ostaşii la locul hărmălaiei.

13

Mica armată de orci zgudui străzile aşezării, adunând locuitorii din goana armăsarilor. Stryke şi ofiţerii lui călăreau. Cu excepţia câtorva, orcii alergau.

Goana lor spori confuzia, pentru că mulţi locuitori din Ruffets View nu ştiau din cine este formată această forţă necunoscută. Tot la câţiva metri, Mani care alergau alături de orci trebuiră să se pună chezaşi pentru ei.

Când ajunseră la porţile de la apus, le găsiră larg deschise.

O bătălie crâncenă se dădea la intrare, cu mult mai mulţi custozi decât la celelalte porţi. Majoritatea apărătorilor erau pedestraşi, deşi unii Mani împrăştiau călare noianul de cadavre. Comandantul Rellston era unul din ei. Sabia lui se vedea lovind în sus şi în jos deasupra mulţimii.

Tot mai mulţi duşmani se revărsau înăuntru. Oamenii încercau zadarnic să închidă porţile. Aşa cum stăteau lucrurile, năvălitorii, fiind aproape egali ca număr cu apărătorii, mai aveau puţin şi-i dominau.

— Care-i planul, şefu’? întrebă Jup.

— Ia jumătate din ostaşi şi luptaţi-vă cu Uni de-aici. Eu merg cu jumătatea mea la celelalte porţi.

Stryke ceru să i se aducă cei mai buni călăreţi orci şi le spuse:

— Luaţi caii noştri. Treaba noastră ne-o putem face şi pe jos. Ţinta voastră e cavaleria Uni? Aţi priceput?

Răcanii încălecară şi se pregătiră de atac.

— Coilla! Haskeer! strigă Stryke. Voi veniţi cu mine la porţi! Alfray, tu mergi cu Jup! Acum adunaţi soldaţii!

Un custode împărţea lovituri în stânga şi-n dreapta, încercând să închidă o poartă. O săgeată zbură deasupra

mulţimii şi-l doborî. Cei care-l văzură mort strigară de bucurie.

Cu un număr mult mai mare de orci, majoritatea neobişnuiţi cu noii comandanţi şi disciplina cetei, organizarea dură câteva minute preţioase. Până la urmă, Jup reuşi să-şi împartă cei cincizeci de răcani în cinci grupuri. El va conduce unul, Alfray, altul. Comandanţi experimentaţi le primiră pe celelalte trei.

Piticul îi mărturisi bătrânului războinic că îl îngrijora să lucreze cu ostaşi necunoscuţi.

— Dar sunt orci! Te poţi baza pe ei.

— Nu m-am îndoit de asta niciodată. Dar nu-i *cunosc*. Dacă sunt printre ei dintre cei care urăsc piticii?

Pe Alfray mai să-l umfle râsul.

— Nu-ţi fă griji. Sunt noi, dornici să-ţi facă pe plac. O să se dea pe brazdă.

Cei şaizeci de orci ai lui Stryke fură aranjaţi în triunghi cu vârful înainte. Toată vremea, Stryke le băgă în cap ideea că singurul lucru pe care trebuia să se concentreze erau porţile.

Când terminară organizarea, Stryke strigă:

— Nu atacaţi până nu-mi auziţi porunca!

Se împinse cu coatele în partea din faţă a formaţiei de luptă, cu sabia şi pumnalul scoase. Haskeer şi Coilla stăteau lângă el.

Căpitanul strigă ordinul şi începu o operaţiune în două etape.

Prima cerea ca Jup şi Alfray să obosească opoziţia.

Cele cinci grupuri ale lor pătrunseră în încăierare din cinci direcţii. De la bun început descoperiră că cheltuiau la fel de multă energie eliminându-i pe Mani din calea lor ca atunci când se băteau cu ţintele lor.

Grupul lui Alfray nu întâlni prea multă opoziţie la început. Asta pentru că pierduse câteva minute ca să ajungă la primul pâlc de Uni care luptau sălbatic. Şi, odată ajunşi la ei, Alfray văzu că, în spatele lor, chiar la porţi, pedestraşi

Uni năvăleau înăuntru. Inamicul era periculos de aproape de a echilibra sorţii bătăliei. Jderul trecu la împuţinarea lor.

Calul unui custode îşi făcu drum până la Alfray şi călăreţul alese să tabere pe el cu lovituri. Jderul nu prea avu ce face, decât să se apere cu scutul.

În vreme ce căuta o deschidere ca să contraatace, alţi Uni se alăturară celor dinăuntru, ciocnind săbiile ridicate ale ostaşilor din spatele lui.

Hotărârea şi abilitatea lui Alfray îl ajutară să spargă apărarea custodelui. Lama lui spintecă braţul întins al acestuia. Atât fu de ajuns. În clipa următoare, un orc de-al lui Alfray îl trecu pe om prin suliţă, doborându-l de pe cal. Al doilea călăreţ fu înfrânt de greutatea a şase răcani furioşi.

Nu se mai vedea niciun călăreţ în faţă, dar era plin de pedestraşi. Lui Alfray îi convenea. Echilibra situaţia.

Se pregătea să-şi aleagă o ţintă din mulţime, când fu ales chiar el. Îl asalta un individ bine clădit şi cu o privire deosebit de răutăcioasă, înarmat cu sabie şi bardă.

Alfray bloca prima izbitură cu barda. Pară sabia şi întoarse lovitura. Între timp, văzu că grupul lui se angaja în luptă corp la corp. Prin hărmălaie, îi auzea pe Uni lăudându-şi zeul şi rugându-se stăruitor la el.

Înfruntarea cu Uni nu-i ceru bătrânului jder prea multă fineţe. Era un concurs de lovituri bazate pe forţă şi rezistenţă. Dar Alfray îşi luase un scut şi asta îi dădea un avantaj. Tăiau şi ciopârţeau, izbeau în săbiile duşmane, încercând să-şi doboare potrivnicii prin lovituri zdravene.

Alfray îşi simţea bătrâneţea, lucru care nu-l bucura deloc, câtă vreme încăierarea era abia la început. Nici nu se gândi bine la asta, că se şi învioră, începu să dea în duşman mai hotărât, mai de sus. Uni începeau să bată în retragere. Alfray bloca cu scutul o lovitură dată de-a curmezişul, pe urmă se lansă el la atac şi-l păli pe agresor în coaste. Nu-i făcu o rană prea gravă, dar durerea îi tulbură acestuia concentrarea.

Uni încercă să-şi adune forţele şi reuşi să răspundă la atac destul de vioi, dar îl părăsea vlaga. Alfray descoperi că e mai uşor să se ferească de următoarele lui pase şi să aştepte prilejul să-i spargă apărarea. Şansa i se oferi când omul se lansă într-o lovitură prea amplă şi prea de sus. Jderul ţâşni şi izbi barda cu scutul, făcând-o inutilă. Apoi străpunse cu sabia inima custodelui.

În jurul lui, ciocnirile erau în toi. Când se retrase de lângă victimă, un răcan căzu cu capul sfărâmat. Nu era dintre jderi.

Alfray înfruntă un alt năvălitor.

O pasăre sau o santinelă din turn ar fi observat, poate, un tipar în haosul de dedesubt. Ar fi văzut grupul lui Alfray în mijlocul busculadei şi pe al lui Jup paralel cu el. Restul de trei grupuri s-ar fi văzut măcelărind gloata încăierată în mai mică măsură. Dar toţi îşi croiau drum neînduplecaţi spre inima putredă a încleştării.

Stryke îşi ţinu ostaşii pe loc, aşteptând prilejul potrivit.

Nici trupa lui Jup n-o ducea mai bine decât ceilalţi. Îşi văzu camarazii căzând. Fiecare pas înainte îl plăteau scump, fiecare duşman era doborât cu mult efort.

La unison cu doi de-ai lui, reuşi să evite suliţa năprasnică a unui custode călare şi să-l tragă din şa. Tovarăşii lui îl omorâră. Jup vru să prindă frâiele calului, dar animalul speriat ţâşni şi zdrobi sub copite şi Mani, şi Uni. Surprins de un om care căuta un cal, se ridică pe picioarele din spate şi pocni cu copitele în pieptul victimei nenorocite. Pe urmă se pierdu în învălmăşeală.

Nu era timp să se îngrijoreze de pierderea calului. Trupa lui Jup fu prinsă în ciocniri cu alţi călăreţi, iar pedestraşii Uni se avântară şi ei în bătălie.

Doi fanatici în uniforme negre, înarmaţi cu săbii, se apropiau de pitic. Camarazii lui nu-l puteau ajuta; trebuia să se descurce singur cu ameninţarea. Nu aşteptă sosirea primului duşman. Scoase un strigăt de luptă şi năvăli asupra lui, izbind sălbatic. Custodele trecu imediat la

apărare. Între timp, tovarăşul lui pândea pe la margini o cale de-a învinge ofensiva nedomolită a lui Jup.

Aproape că o găsi când piticul, ferindu-se de o izbitură, se împiedică, mai-mai să cadă. Al doilea Uni sări la el cu sabia la orizontală, ca să-l străpungă. Jup devie lama şi, graţie instinctului agil, îi tăie gâtul dintr-o mişcare.

Primul custode nu întârzie să caute răzbunare.

Încercă o lovitură la picioare, gândind să-l schilodească. Jup săltă într-o parte şi scăpă ca prin urechile acului. Pe urmă se repezi la custode rotind sabia în aer, lăsând-o să guste sânge. Bărbatul Uni se ţinu tare, Jup îl lăsă o clipă, dar i-ar fi fost mai bine dacă nu l-ar fi lăsat. Un joc de sabie ameţitor întoarse situaţia împotriva lui. Până la urmă, piticul lovi de-a curmezişul peste faţă, crestând fără milă. Custodele urlă şi capul îi căzu înainte. O izbitură scurtă în ceafă, dată de sus, îl trimise în braţele morţii.

Jup nu a avut timp nici să-şi tragă sufletul, că îl şi momi alt duşman.

Stryke alese cel mai potrivit moment să-şi introducă formaţia în luptă. Strigă o poruncă. Scuturile fură ridicate. Cu Haskeer în dreapta şi Coilla în stânga, îi lansă pe toţi ai lui în bătălie. Îi îmbrânciră şi-i dădură la o parte pe aliaţii Mani care le stăteau în drum. Măcelăriră orice Uni. Formaţia lui de orci avea misiunea cea mai grea. Trebuia să pătrundă în mijlocul inamicilor năvălitori, să le vină de hac şi să preia controlul porţilor. Stryke se întrebă dacă şaizeci de orci sunt destui pentru asta.

Porni să-şi îndeplinească ţelul ca un armăsar legat la ochi, spintecând orice uniformă neagră în drum. Haskeer şi Coilla luptau lângă el ciopârţind, spintecând, înjunghiind. Ca un monstru ţepos de neoprit, formaţia triunghiulară tăie în bariera de carne; lăsară în urmă birul morţii şi trupuri mutilate. Stryke nu putea spune cu sinceritate că victimele făceau parte numai din rândul duşmanilor.

Ajunseseră la jumătatea drumului şi avansau tot mai greu, când zăriră o scenă interesantă.

Comandantul Rellston.

Se bătea călare, dar nu mai rezista mult, învăluit cum era de un pâlc de Uni care mai aveau puţin şi-i veneau de hac.

Stryke luă iute o hotărâre pe care cu altă ocazie nu ar fi luat-o. Cunoştea însă valoarea unui comandant, fie el şi habotnic. Planul lui presupunea o mică schimbare de direcţie, mai spre centrul porţilor. Dădu o poruncă scurtă şi răstită.

Se bucura că are lângă el doi ofiţeri de încredere şi că-i poziţionase pe alţi jderi în puncte cheie din formaţie. Se putea baza pe ei să schimbe direcţia şi să fie sigur că îl urmează ceilalţi.

Ca o navă azvârlită pe un ocean de sânge şi carne schilodită, formaţia luă încet noul curs. Putea fi deja prea târziu pentru Rellston. Era asaltat de mai mulţi invadatori decât reuşea să înfrunte şi numai norocul îl salvase de la moarte.

Formaţia năvăli, împingând la o parte şi prieteni, şi duşmani. În cele din urmă, ajunse la comandant şi începu să-i ciopârţească agresorii. În clipa aceea, calul lui căzu cu capul zdrobit de o bardă. Rellston dispăru în bătălia haotică. Stryke, Haskeer şi Coilla începură să lovească în Uni, cu spatele acoperit de ceilalţi.

Comandantul stătea mai mult pe vine şi nu făcea decât să se apere cu scutul.

Doborând rapid posibilii ucigaşi, Stryke şi Coilla îi făcură loc lui Haskeer. Sergentul se întinse, îl apucă pe comandant de ceafă şi-l ridică în picioare. Mai mult târându-l, Rellston fu mutat în formaţia care-i oferea cât de cât apărare. Era mânjit cu sânge şi palid, dar înclină din cap a mulţumire când formaţia continuă să avanseze.

După şase paşi făcuţi cu mare greutate, asupra Coillei se năpusti una dintre cele mai mari nenorociri care se pot întâmpla cuiva dintr-o formaţie în atac.

O clipă de neatenţie o făcu să nu observe sabia care o rată la mustaţă. Se aplecă, se dădu înapoi şi-şi pierdu

echilibrul. Lumea se învârti cu ea şi se trezi separată de camarazi. Formaţia, imposibil de oprit, avansa. Destul de încet, dar tot nu reuşi să o ajungă din urmă.

Trei Uni se repeziră la ea, cu sânge proaspăt pe săbii.

Coilla nu pierdu vremea cu primul. Îi devie sabia şi-l potopi cu lovituri încrucişate. Ceilalţi doi o asaltară cu viteză ameninţătoare. Lovi oblic lama unuia şi izbi în scutul celuilalt.

Un duel năprasnic se termină cu un custode la pământ, scuipând sânge. Cel rămas încercă să se răzbune. Coilla se răsuci în faţa lui şi pară cu un zdrăngănit răsunător. La următorul schimb de lovituri, custodele se trezi cu abdomenul spintecat. Căzu în genunchi, cu mâinile pe burta din care-i curgeau măruntaiele.

Jderiţa privi în jur. Capătul formaţiei de-abia se mai vedea. Nu era departe, dar o despărţeau de ea rânduri-rânduri de luptători. Şi alţi Uni veneau spre ea. Prea mulţi.

Îi veni o idee nebunească, îşi zise „*ce mama naibii*!” şi o puse în aplicare.

Străbătând în fugă scurta distanţă dintre ea şi omul cu maţele scoase, se folosi de umărul lui căzut ca de-o trambulină. Omul urlă, abandonat în gura morţii. Înălţimea câştigată îi dădu suficient spaţiu să treacă peste capetele gloatei. Căzu peste formaţie, scăpând ca prin minune de vârful săbiilor şi al suliţelor ridicate, şi ateriza cu zgomot pe un scut. I se întinseră mâini ca s-o ajute să coboare. Cu răsuflarea tăiată, îşi croi drum până în faţă.

— Frumos din partea ta să apari, comentă Stryke ironic.

În scurtă vremea, primele rânduri din formaţie se întâlniră cu trupa lui Jup, care lupta din stânga lor. Se amestecară şi atacară împreună ultimul pâlc de Uni care se bătea să intre pe poartă. Primiră ajutor de la arcaşii aflaţi în turnul cel mai apropiat. Dar săgeţile zburau şi din afară înăuntru.

Îşi dădură seama de poziţia lor periculoasă când un răcan primi o săgeată în cap şi căzu fără viaţă.

Stryke alese douăzeci de ostaşi şi puse câte zece la fiecare poartă. Odată ce aceştia se alăturară ostaşilor Mani care se străduiau să le împingă, porţile începură să se mişte câte doi-trei centimetri. Cu un efort suprem, ultimii invadatori fură obligaţi să dea înapoi. Apoi auziră ecoul unei bubuituri. Un drug de lemn masiv fu imediat trecut prin suporturile de fier, ca să asigure porţile. De partea cealaltă se porniră să izbească pumni şi săbii.

Mai rămăseseră invadatori între ziduri, dar erau izolaţi şi puţini la număr. Îşi găsiră sfârşitul în foarte scurt timp.

Jup se lăsă pe poartă cu transpiraţia curgându-i pe faţă.

— Era gata s-o încasăm, rosti el printre gâfâituri.

Peste un ceas-două, Stryke şi Coilla urcau pe o cărare care ducea la zidul exterior al aşezării Ruffets View. Şi câţiva Mani stăteau pe el, mai la distanţă, scrutând priveliştea din spatele fortificaţiilor. Orcii o cercetară şi ei, încercând să socotească mărimea oştirii care-i împresura. Ocupa un teritoriu întins. Sute de oameni se căţăraseră în vârful dealurilor vecine, chiar şi pe acela pe care se aflaseră orcii înainte. Stryke şi Coilla căzură de acord că duşmanii erau între cincisprezece şi douăzeci de mii, cam cât populaţia aşezării, dacă nu mai mulţi.

Jos, în oraş, se desfăşura un ceremonial Mani. Se concentra pe izvorul fierbinte, care de-abia se vedea prin găurile din clădiri şi pe deasupra lor. Siluetele se conturau într-o strălucire stranie, se ţineau de mână şi li se umflau hainele. În spatele lor, templul se înălţa în razele luminii blânde.

Stryke nu era mulţumit.

— Apărarea porţilor a fost un dezastru, se plânse el. Am pierdut şaptesprezece orci. Numai zeii ştiu câţi Mani au murit. Plus răniţii. N-ar fi trebuit să se întâmple ce s-a întâmplat.

— Locuitorii nu sunt luptători, spuse Coilla. Armata lor nu cred că are mai mult de zece la sută din populaţie. Nu sunt

ca noi. Nu ştiu ce înseamnă războiul. Nu-i poţi învinovăţi.

— Nu-i învinovăţesc. Zic doar că pentru orice treabă ai nevoie de uneltele potrivite. Nu tai untul cu ciomagul.

— Au visul lor.

Coilla se întrebă dacă folosise cuvântul potrivit, ţinând seama că Stryke… Dar el nu reacţiona.

— Pentru ei, altceva nu contează, adăugă jderiţa.

— Ar trebui să înveţe că visele trebuie apărate. Stryke scrută din nou oastea duşmană. Dacă nu e deja prea târziu.

— Şi noi cum ieşim din rahatul ăsta?

— Am putea, pur şi simplu, s-o ştergem. Poate am reuşi.

— Fără stea? Îi lăsăm pe oamenii ăştia să lupte singuri?

— Chiar e asta problema noastră?

— Ne-au oferit ospitalitate, Stryke.

— Nu ne mai rămâne decât să-i amestecăm pe ai noştri printre ei şi să-i ajutăm să-şi pună la punct apărarea.

— Pune orci santinele prin aşezare, speculă Coilla. Împarte-ne în cinci sau şase unităţi şi comandăm fiecare cate una.

Stryke încuviinţă din cap.

— Va trebui să-l convingi pe Rellston, îi aminti jderiţa.

— S-ar putea să se încăpăţâneze, dar sper că nu-i atât de prost. Dacă are în el măcar câteva picături de sânge de ostaş, va înţelege că e necesar.

— Şi ar trebui să conteze că l-am salvat.

— Poate. Dar e om, nu?

— Mie îmi place de Krista, recunoscu Coilla. Şi n-ai să mă auzi spunând asta despre un om prea des. Am întâlnit şi specimene rele din rasa ei.

Aruncă o privire dincolo de zid.

— Ce porcărie! Nu plănuisem să ne blocăm într-un asediu.

— Aveam un *plan*? Uite, trebuie să ne facem aliaţi unde putem. Măcar suntem blocaţi în locul în care e steaua.

— De unde să ştim? N-am văzut-o.

Stryke făcu iarăşi gestul automat de a-şi duce mâna la săculeţ.

— Îl cred pe Katz. Iar templul acela se construieşte ca să adăpostească ceva.

— Dacă au mutat steaua în altă parte de când a fost el pe-aici?

— Nu vom şti niciodată dacă nu ne străduim să aflăm.

— Cum? Pătrundem în templu şi întrebăm?

— Vreau să-mi dai voie să intru în el şi să verific.

— E riscant.

— Ştiu. Dar când a contat foarte mult riscul în acţiunile noastre din ultima vreme?

— Bine, spuse Stryke precaut. Dar numai la momentul potrivit, şi numai cât să arunci o privire. Acum sigur nu e.

— Evident, ripostă Coilla sec.

Jderiţa îşi permise să se bosumfle pe comentariul inutil al lui Stryke şi tăcu.

După un timp, cei doi cercetară îndelung din nou armata duşmană.

În afara aşezării Ruffets View, în porţiunea cea mai lată a văii, Kimball Hobrow se plimba printre rândurile oştirii sale, cu Mercy alături. Oamenii îi primeau cu urări de bine şi cu rugăminţi la Domnul.

— Eşecul primului atac e o dezamăgire, îi mărturisi el fiicei sale, dar măcar le-am provocat pagube păgânilor. Domnul a fost bun. Ne-a adus aici înaintea Târfei.

— Şi jderii sunt înăuntru. I-a adus în faţa dreptăţii noastre, tati.

— A dreptăţii *Lui*, Mercy. După cum tot *a Lui* e voinţa ca noi să nimicim cuibul ăsta de viermi de pe pământul Lui bun. Când vom da foc acestui loc, va răsări prima rază de lumină prin care anunţăm tot acest tărâm că cei drepţi au trecut la fapte. Apoi îi lăsăm pe suboameni să fie cu băgare de seamă.

Fata bătu fericită din palme, încântată de plan ca un copil.

— La nevoie, vom construi maşini de asediu ca să pătrundem în aşezare.

Ajunseră la o trupă de custozi adunaţi în jurul unui loc de pedeapsă. Oamenii se dădură la o parte la vederea lor. Un bărbat era legat cu membrele desfăcute, cu faţa în sus, pe un cadru de biciuit. Pe spatele lui gol şiroiau dungi însângerate.

— De ce se face vinovat acest om? îl întrebă Hobrow pe custodele cu biciul.

— Laşitate, stăpâne. A fugit din bătălia cu localnicii aşezării.

— Atunci are noroc că rămâne în viaţă.

Hobrow ridică vocea ca să-l audă toţi.

— Ascultaţi-mă bine! Aceeaşi soartă îl aşteaptă pe oricine va înfrunta voinţa Domnului! Să înceapă pedeapsa.

Custodele reluă biciuirea. Mercy vru să mai rămână ca să vadă spectacolul. Tatăl ei nu voi să-i strice plăcerea.

14

Cu cât studia mai mult apărarea aşezării, cu atât îşi dădea seama mai bine cât de slab e protejată.

Se plimba pe străzile din Ruffets View împreună cu comandantul Rellston. Omul nu-şi schimbase deloc firea ursuză, dar măcar acum se purta frumos cu orcii care ajutau la întărirea apărării. Iar Stryke recunoscuse în sinea lui că îl admira, atât cât putea admira un om. Gândeau la fel în probleme de ordin militar.

Ceea ce îl şocă pe Stryke fu însă faptul că socoteala Coillei – doar zece la sută din populaţie alcătuia forţele armate – era, probabil, optimistă. Războinicii experimentaţi erau clar în minoritate acolo.

Ajunseră la un grup de douăzeci-treizeci de cetăţeni care se antrenau în perechi la lupta cu bastoanele. Îi instruia un ostaş. Nu-i trebui jderului mai mult de un minut să-şi dea seama că erau novici, în cel mai bun caz, şi nepricepuţi, în cel mai rău.

— Vezi cu cine lucrez? se plânse Rellston.

— Mi-a fost clar de când am intrat aici, cu excepţia oamenilor tăi. Cum de s-a ajuns aşa?

— N-a fost niciodată altfel. Moştenire de la ctitori. Aşezarea a fost întemeiată pe principiul armoniei şi până şi cei care aleg viaţa de soldat îl respectă. Dar vremurile s-au schimbat. A fost dintotdeauna greu, însă în ultimii ani primejdia a crescut. Forţele noastre militare nu s-au dezvoltat ca să facă faţă ameninţării. Iar noul templu absoarbe atâtea rezerve: forţă de muncă, bani. Acum mă tem că plătim pentru asta.

Fusese cel mai lung discurs auzit de Stryke din gura lui.

— Ţinutul e tot mai periculos pe zi ce trece, încuviinţă jderul. Dar acum trebuie să vedem ce putem face pentru a

avea şanse să trecem de primejdie. Am vrut să propun să-mi împart oastea în cinci sau şase părţi cu conducător separat. Aşa ne răspândim priceperea printre oamenii aşezării.

— Le-ar da locuitorilor un pic de curaj, da. Hm… Bine. Spune-mi dacă pot să ajut cu ceva.

— Poţi să mă ajuţi cu ceva acum.

— Cu ce anume?

— Spune-mi unde o găsesc pe înalta Preoteasă.

— Nu-i niciun secret. Du-te în spatele templului. O să vezi două case în drum chiar vizavi. Ea locuieşte în prima.

Stryke îi mulţumi comandantului şi se despărţiră.

Jderul îi urmă indicaţiile şi găsi uşor casa. Era întinsă şi rezistentă, din materiale durabile, dar se gândi că asta e datorită rangului ei. Nu fu nevoit să se apropie de uşă. Clădirea avea o grădiniţă cu pereţi scunzi într-o parte şi Krista Galby lucra în ea. Copilul ei se juca în apropiere. Femeia îl văzu pe Stryke venind şi îl salută.

— Bun găsit, salută la rândul lui. Deranjez?

— Nu. Krista se şterse de pământ pe mâini. Îngrijesc plantele pentru spirit, ca pentru orice altceva. E bine să ţii legătura cu pământul pe vremuri ca ale noastre. Ai vreo veste?

— Nu tocmai. Uni se organizează afară. Aşteaptă momentul atacului, presupun.

— Nu avem nicio şansă să plece?

— Nu-i probabil.

— Şi sunt aici din cauza voastră?

Întrebarea îl luă prin surprindere.

— Ăăă… Dacă aşa e, îmi pare rău. Nu aşa am plănuit, îţi jur.

— Te cred. Nu te învinuiesc pentru nimic, căpitane. Numai că… Preoteasa îşi privi băiatul. Urăsc războiul. Da, ştiu că uneori e necesar. Nu sunt atât de naivă încât să cred că nu ar trebui să ne apărăm. Dar războiul e de obicei o

prostie, absurd şi inutil. Sper să mă ierţi că-ţi jignesc meseria.

— Unii o numesc artă. Stryke zâmbi subţire. Nu mă supăr. Noi, orcii, suntem născuţi pentru război, dar nu ne mândrim cu suferinţa sau nedreptatea provocată altora, deşi mulţi nu cred asta.

— Eu cred. Ştii, eşti primul membru al rasei tale cu care stau de vorbă. Orcii respectă Tetrada, nu? Pe Cei Patru?

— Mulţi dintre ei.

— Iartă-mi curiozitatea. La urma urmei, sunt Înaltă Preoteasă a Adepţilor Căii Mani şi e normal să mă intereseze subiectul. Tu respecţi Tetrada?

Încă o întrebare care îl puse pe Stryke în încurcătură.

— Cred… cred că da. Aşa am fost crescut. Toţi am fost crescuţi aşa. În ultima vreme, nu m-am prea gândit la asta.

— Poate că ar trebui să te gândeşti mai des. Zeii ne alină în vremuri grele.

— Ai mei nu ne-au alinat mai deloc în ultimul timp.

Se simţi o umbră de amărăciune în glasul jderului, care şi pe el îl miră. Încercă să schimbe subiectul.

— Ce-a păţit tatăl lui Aidan?

— Trebuia să păţească ceva?

— Nu-l văd pe-aici.

— A murit. Într-unul din conflictele interminabile cu Uni. Pentru ceva atât de neînsemnat, încât ar fi distractiv, dacă el n-ar… Krista alungă amintirea.

— Îmi pare rău dacă ţi-am provocat suferinţă.

— Nu-i nimic. S-a scurs vremea de atunci. Ar fi trebuit să-mi treacă.

Stryke îşi aminti de ce venise la ea şi-l trecu un fior de remuşcare.

— Cu toţii pierdem ceva, cândva, spuse el.

Împotriva voinţei lui, jderul se cutremură din tot trupul. Krista băgă de seamă.

— Ţi-e frig?

— Nu. Doar că…

— Ai avut senzaţia, vorba ceea, că păşeşte cineva peste viitorul tău mormânt?

— Cam aşa ceva.

— Ţi s-a mai întâmplat de când eşti aici, la Ruffets?

— De ce-mi pui întrebările astea? Pur şi simplu m-a trecut un fior.

— Mie mi se întâmplă foarte des. E din cauza energiei care scapă din pământ. Îmi face pielea de găină sau mi se scurge transpiraţia pe piele.

O descriere exactă a senzaţiei lui Stryke.

— Dar nu se întâmplă tuturor, continuă Krista, numai celor sensibili. Energia curge prin mine, o simt tot timpul. Majoritatea oamenilor, majoritatea raselor străvechi nu cred că simt asta.

— Vrei să zici că sunt… *sensibil*?

— Imposibil. Orcii nu au afinităţi cu magia, nu? N-au puteri magice. Din cauză că voi nu absorbiţi energia, credem noi, aşa cum fac multe alte rase. Dacă nu cumva…

— Dacă nu cumva ce?

— Ţi se ascut vreodată simţurile? Vezi în viitor, poate? Ai vise prevestitoare?

Krista avea o intuiţie extraordinară şi asta îl stânjenea pe Stryke.

— Ai, nu? stărui ea. Te trădează faţa, deşi e greu să-ţi citesc virtuţile pe ea.

Jderul îşi încruntă fruntea brăzdată.

— Unde baţi?

— Ai putea fi o curiozitate, ca mine. Sunt de mai multe feluri. În cazul meu, curiozitatea e că simt fluxul. Fluxul magiei.

— Nu înţeleg.

— Din când în când, în toate rasele se naşte un număr mic de indivizi speciali. Au o… *ciudăţenie* numai a lor. De obicei, ciudăţenia asta are de-a face cu energiile pământului. Câteodată e un har absolut necontrolat. Astfel de indivizi sunt cunoscuţi drept ciudăţenii. Mulţi înţelepţi au

cugetat la misterul lor. Unii îi consideră abateri rare de la normal. Mutaţii.

— Asta nu înseamnă monştri?

— Numai pentru mintea ignorantă, care ţine cu dinţii de conformitate. Ca Uni, mai ales banda lui Hobrow, care văd în asta o monstruozitate ce trebuie nimicită.

— Ai făcut mare lucru dintr-un simplu fior.

Krista zâmbi.

— Sunt şi alte semne. Ciudăţeniile, se zice, sunt mai inteligente decât alţii, de exemplu. Nu întotdeauna – au existat şi savanţi idioţi – dar de obicei.

— Şi ce motiv ţi-am dat să mă crezi mai deştept?

— Faptele tale.

— Sunt un soldat de rând.

— Cred că ai putea fi mult mai mult, căpitane. Ai deja un renume, să ştii. Până şi noi am auzit de tine şi că mulţi te-ar urma. Ciudăţeniile ajung deseori conducători. Sau mântuitori.

— Nu sunt niciuna, nici alta. Nu vreau adepţi.

— Mi se pare că i-ai atras deja. Ori asta, ori cetele s-au înmulţit considerabil.

— N-a fost alegerea mea. Nu i-am rugat să se ţină de mine.

— Poate că aşa vor zeii. Ar trebui să înveţi să te pleci în faţa voinţei lor, Stryke.

— Dar cu voinţa *mea* cum rămâne? N-am niciun cuvânt de spus?

— Voinţa noastră e la fel de importantă ca a zeilor, pentru că o folosim ca să le îndeplinim planul. Krista se gândi o clipă. Experienţele stranii prin care treci… – citi pe chipul lui Stryke că vrea să le nege – pe care zici că nu le-ai avut… au început nu demult?

— Poate că am avut unu-două… vise neobişnuite. Stryke se miră că le recunoaşte în faţa ei. Dar cred că te înşeli, adăugă el degrabă. Ţi-am zis, sunt soldat, nu mistic.

— Dacă au început nu demult, continuă Krista, ignorându-i protestele, şi n-ai mai simţit că eşti ciudat înainte, înseamnă că le-a declanşat ceva. Sau a încurajat ceea ce exista deja în tine din naştere. Bineînţeles, m-aş putea înşela, preciza ea zâmbind.

— Trebuie să plec, îi spuse Stryke.

— Sper că nu din cauza vorbelor mele. Pentru că, dacă am dreptate, curiozitatea ta nu ar trebui să fie considerată un lucru rău. E ori povară, ori binecuvântare; depinde de tine.

— Nu e din cauza vorbelor tale, o asigură Stryke. Trebuie să ajut la întărirea apărării.

— Ar trebui să mai vorbim despre asta. Neprimind răspuns, preoteasa întrebă: de ce ai venit?

— Fără motiv. Aşa, în trecere.

Jderul plecă înfiorat de remuşcare a doua oară. Dar măcar i-a dat destul timp Coillei să verifice templul fără ca preoteasa să meargă acolo.

Coilla ar fi trebuit să fi intrat şi ieşit deja din templu. Ea nici măcar nu intrase. Din cauza gărzilor.

Stryke fusese de acord că era prilejul cel mai potrivit. Pentru prima oară, nu se mai lucra la templu din cauza atacului şi nu se mai foiau muncitori în preajma lui. Jderul se dusese la Krista Galby ca s-o ţină de vorbă, nu cumva să apară în templu pe neaşteptate. Putea fi singura şansă a Coillei. Dacă n-ar fi fost afurisitele de gărzi…

Erau patru şi patrulau pe rând. O pereche rămânea la poartă, cealaltă făcea un tur, apoi se schimbau între ele. Coilla stătea de-un ceas ghemuită incomod în nişte tufe din partea cealaltă a templului, urmărind gărzile şi supraveghind trecătorii. Dacă nu găsea o cale de a intra, trebuia să renunţe la misiune.

Nici nu-şi termină bine gândul, că se şi ivi momentul prielnic. Veni schimbul gărzilor. Se adunară la baza scărilor şi soldaţii de gardă până atunci veniră să-şi salute

înlocuitorii. Uşile rămaseră neapărate. Dacă jderiţa se mişca foarte repede, ferită de umbre, ar putea ajunge în lateralul scărilor şi sări imediat în clădire. Dar ar fi fost de-ajuns ca unul dintre ostaşii care bârfeau să se întoarcă şi s-o vadă, pentru ca jocul să se încheie. Un risc mare, pe care trebuia să şi-l asume atunci sau niciodată.

Şi-l asumă. Aplecată cât mai jos, iute de picior ca iepurele, ţâşni din ascunzătoare şi traversă strada. Sări două-trei scări deodată. Ajunse la uşile care, din fericire, erau într-o zonă umbrită. O trecu un fior de groază la gândul că ar putea fi încuiate. Dar de ce să se încuie, doar erau păzite. Mânerul rotund de fier, cât pumnul ei de mare, se răsuci fără piedică. Împingând uşa numai atât cât să se strecoare înăuntru, o închise în urma ei.

Rămase nemişcată, în linişte perfectă, şi ciuli urechile, nu cumva să fie cineva înăuntru. Neobservând nimic periculos, îşi plimbă ochii de jur împrejur. Nu ardeau lumini sau felinare, însă pătrundea lumină prin acoperişul deschis, ferestrele mari şi o porţiune înaltă dintr-un zid neterminat. Cam întuneric, dar te descurcai.

Coilla desluşi mobilierul, inclusiv rândurile de bănci şi partea din faţă a altarului. Fuseseră construiţi câţiva pilaştri, mai înalţi şi mai subţiri decât cei de-afară, probabil ca să sprijine acoperişul. Unul singur, mai scund, însă gros cât roata de căruţă, se afla în dreptul altarului, lângă o fereastră bătută în scânduri. Jderiţa se duse acolo şi văzu un obiect aşezat pe vârful lui plat, astfel încât să poată fi admirat din bănci. Pentru că de jos nu-şi dădea seama ce era, se urcă pe altar ca să vadă mai bine.

Găsise steaua. Nu-i desluşea amănuntele, dar ghici că e roşie şi are cu siguranţă mai multe spiţe decât celelalte.

Atât trebuia să ştie jderiţa deocamdată. Coborî de pe altar şi lipăi spre uşă. O deschise şi o crăpă cu mare, mare grijă. Apoi împietri. Două santinele stăteau la doi metri de ea. Mai rău, la baza scărilor, celelalte două stăteau de vorbă cu Înalta Preoteasă şi comandantul Rellston. Implorând zeii

să nu fie văzută, închise uşa şi se furişă înapoi în templu fără zgomot.

Trebuia să gândească repede. Cercetă cu privirea clădirea masivă. Nu văzu decât o singură şansă de scăpare, deloc simplă.

Merse la altar şi se caţără din nou pe el. Chiar dacă stătea pe marginea lui, tot nu putea ajunge la pilastrul cu cap neted, dar îşi zise că ar putea sări pe el dacă îşi lua puţin avânt. Ar trebui să se agate cu mâinile de marginea stâlpului, iar şanţurile de pe suprafaţa lui să fie destul de adânci ca ea să aibă unde-şi sprijini picioarele. Două mari semne de întrebare.

Se mută în capătul îndepărtat al altarului, ochi bine ţinta, inspiră adânc şi ţâşni. În fugă, îi trecu prin cap că stâlpul nu e fixat şi poate cădea când se agaţă de el. Toate gărzile din aşezare ar năvăli înăuntru.

Norocul fu de partea ei. Se agăţă cu mâinile de marginea de sus. O dureau, dar rezistă. Căută sprijin cu bocancii pe canelură. Stâlpul nu căzu, cum se temuse. Pe urmă trebui să se caţere până reuşi să ajungă cu paşi nesiguri pe suprafaţa netedă, înghesuindu-se lângă stea. Căci era, într-adevăr, steaua căutată, nu încăpea îndoială. Aşa cum bănuise, avea culoare roşie şi nouă spiţe.

Preţ de-o clipă, jderiţa fu ispitită să o ia. Până la urmă, învinse raţiunea.

Nu scăpase încă. Pasul următor era să ajungă de pe stâlp pe fereastra mascată de scânduri, care, din fericire, avea pervaz lat. Trebuia să facă un salt la fel de lung ca precedentul, dar nu mai avea cum să-şi ia avânt. N-avea de ce să mai stea pe tânjală. Sări cu muşchii încordaţi. Ajunse pe pervaz, dar nu lipsi mult să cadă. Năucită, crezu că alunecă. Se salvă prinzând cu palmele cadrul ferestrei.

Îşi luă un cuţit şi începu să scoată cuiele dintr-o scândură. Noroc că fuseseră bătute dinăuntru. Trecu o veşnicie până le desfăcu. Se aştepta să le vadă pe gărzi sau pe Preoteasă intrând din clipă în clipă. Într-un sfârşit, dădu

scândura la o parte şi zări, uşurată, schelele de afară. Scoase scândura afară prin crăpătură, apoi se strecură şi ea. Nici asta nu se dovedi o treabă uşoară; de-abia avu loc să se furişeze.

Rămase aplecată pe schele, sperând să nu fie observată. Pe urmă trebui să fixeze scândura la loc, ca să nu pară că se dăduse o spargere. Când termină, scrută strada, nu văzu pe nimeni şi coborî degrabă.

În timp ce se topea printre umbre cu un oftat de uşurare, Coilla îşi jură că nu se va face niciodată spărgătoare.

Din goana caleştii, Jennesta arunca stolului resturi de carne crudă.

Mâncătoarele de hoituri tăbărau pe ele şi ţipau ascuţit, prinzând bucăţile din aer şi înghiţindu-le fără să le mestece.

— Nu-i aşa că-s minunate? se entuziasma ea.

Mersadion mormăi o banalitate şi scrută harpiile. Nu găsea nimic adorabil în pielea neagră, aripile încreţite, ca de liliac, şi fălcile cu colţi tăioşi ale monştrilor. Dar nu-şi permitea să o contrazică pe stăpâna lui.

Nu mai avea bandaje şi îl deprima rana vizibilă. Cicatricele băşicilor îi brăzdau toată partea dreaptă a feţei, schimonosindu-i obrazul. Semăna cu o lumânare topită pe jumătate.

Jennesta însă se mândrea cu opera ei şi stăruise ca generalul să călărească în partea stângă a caleştii, ca s-o admire.

— Ştii, medita ea cu glas tare, am fost puţin supărată ceva mai devreme când ne-am certat, din cauză că i-am lăsat pe Hobrow şi Uni să ajungă la Ruffets View înaintea noastră.

Mersadion ar fi hohotit la felul în care se exprimase pentru a-şi descrie comportamentul turbat. Dacă n-ar fi ţinut la viaţa lui.

— Dar încep să văd partea bună a lucrurilor, adăugă ea.

— Doamnă?

— Ai auzit vreodată expresia şobolani prinşi în capcană, generale? Faptul că mare parte din oastea duşmanilor noştri sunt blocaţi în capătul peninsulei aceleia e un avantaj pentru noi.

— Şi, pentru a proceda corect, Mani din Ruffets View ar trebui să se alieze cu noi împotriva lor.

— Numai dacă îmi convine. Acum n-am niciun chef să înghit prostiile altora.

Generalul se întrebă când avusese vreodată chef de asta.

— Încă un lucru bun, continuă Jennesta, e că am aflat de la tine că acolo s-ar găsi dezertorii dintre rândurile mele. Vom tăia de îndată capetele mai multor şerpi, Mersadion. Cum e oastea noastră faţă de cea pe care o vom înfrunta?

— E mai mare decât cea Uni, Maiestate. Dacă veţi dori să ne batem şi cu Mani, am putea să facem faţă forţelor lor combinate.

Mersadion spera din tot sufletul să nu se ajungă acolo.

Jennesta tăcu, visând la un măcel încântător. Poate chiar la bătălia finală, care să-i confirme măiestria. Mai presus de toate, se desfăta cu gândul că îi va prinde din urmă pe jderi.

Bucăţile de carne se terminaseră. Harpiile începură să ceară altele, stârnind un adevărat tărăboi.

— M-am plictisit de ele, hotărî Jennesta. Cheamă arcaşii.

Coilla se întâlni cu Stryke la unul din şirurile de barăci pe care le distribuise Rellston orcilor. Jup, Alfray şi Haskeer erau şi ei acolo. Stryke vru să-i povestească discuţia cu Krista, dar nu de faţă cu alţii, aşa că o lăsă pe altă dată.

Coilla nu pierdu vremea şi-i raportă imediat:

— Ai avut dreptate, e aici. Am trecut prin chinurile iadului ca să mă conving.

— Îmi povesteşti mai târziu. Cum arată?

— Roşie, cu nouă spiţe.

— E uşor de luat? întrebă Alfray.

— Păi, da, odată ce-ai intrat în templu. E aşezată pe un pilastru. Însă locul e păzit. Iar să o scoatem afară din

aşezare…

— Ce ne facem, Stryke? o întrerupse Haskeer.

— Nu ştiu. Trebuie să gândim un plan.

— Oamenii de aici nu vor rezista mult în faţa armatei Uni. Eu zic să înşfăcăm steaua şi să o tundem.

— Atacaţi şi de locuitorii din Ruffets, *şi* de armata de-afară? Unde ţi-e capul?

— În plus, zise Coilla, oamenii de aici nu merită să-i furăm. Nu ne-au făcut niciun rău.

Haskeer îi aruncă o căutătură urâtă, dar tăcu.

— Deocamdată, supravieţuirea noastră depinde dacă scăpăm din asediu, chibzui Stryke, şi vom avea nevoie de ajutor pentru asta. Dacă şi când vom putea pune mâna pe stea, o vom lua.

— Mi se pare corect, îl aprobă Alfray.

— Mai e şi altceva de discutat, şefu'? întrebă Jup. Ni se va simţi lipsa dacă mai întârziem.

— Încă un lucru, îi răspunse Stryke.

Căpitanul avea o expresie curioasă, jumătate temătoare, jumătate agitată, la prima impresie. Jderii erau intrigaţi.

Scoase stelele una câte una şi le aşează pe masă. Pe urmă le luă pe cele două pe care reuşise să le unească şi le puse lângă celelalte.

— Ce naiba? se miră piticul.

Întinse mana şi ridică perechea unită. Jderii se strânseră în jurul stelelor şi le cercetară, unul mai uluit decât celălalt.

— Coilla ştie deja despre asta, recunoscu Stryke. Am aşteptat momentul potrivit să vi le arăt şi vouă.

— Cum ai reuşit? vru să ştie Alfray.

— Nu-i uşor de explicat. Dar priviţi.

Căpitanul luă stelele împreunate, apoi o alese pe cea gri, cu două spiţe, de la Dragon. Concentrându-se, începu să se joace cu ele.

— Ce face? mormăi Haskeer.

— *Sst*! şuieră Coilla.

Preţ de-un minut, se uitară nedumeriţi cum Stryke tot învârteşte stelele în tăcere.

— Aşa! zise el într-un sfârşit, arătându-le rezultatul efortului său.

Toate trei stelele erau împreunate într-un artefact pe care nu se ghicea urmă de îmbinare. Trecură dintr-o mână într-alta.

— Eu nu pricep, mărturisi Jup. Nu văd cum de se unesc, totuşi…

Stryke încuviinţă din cap.

— E ciudat, nu?

— Cum ai *făcut*? repetă Alfray.

— La început, doar m-am jucat cu ele. Pe urmă a fost ca şi cum… am văzut că se pot îmbina. Oricare dintre voi şi-ar fi dat seama, probabil, dacă s-ar fi gândit destul.

Alfray se holba la obiectul nou format.

— Nu sunt aşa convins. N-am priceput care-i şmecheria.

— Nu-i nicio şmecherie. Probabil au fost menite să se îmbine.

— De ce? întrebă Haskeer, privind suspicios stelele.

— Nu ştiu, după cum nu ştii nici tu.

— E de la sine înţeles că toate se pot împreuna, rosti Jup. Ai încercat, Stryke?

— Da, când am avut timp. N-am reuşit să le unesc decât pe cele trei. A patra nu vrea în ruptul capului. Poate avem nevoie de a cincea ca să meargă.

— Dar ce înseamnă asta? Odată ce sunt împreunate, la ce *folosesc*?

Şi dacă Stryke cunoştea răspunsul, nu era menit să-l afle şi ceilalţi.

Sunară clopotele de alarmă.

— Rahat, înjură piticul. S-au întors.

15

Oraşul gemea de cai care galopau şi oameni fugind. Căruţele se înclinau pe la colţuri, plutoane de apărători alergau spre poziţiile defensive, civilii împărţeau arme din cărucioare.

Stryke şi ofiţerii lui, împreună cu câteva zeci de răcani, goniră spre punctul de adunare din umbra piramidei. Ceilalţi orci veniseră deja acolo sau erau pe drum. Răcnind ca să acopere zarva, Stryke îi împărţi în cinci grupe, fiecare cu aproximativ patruzeci de ostaşi. El, Alfray, Coilla, Haskeer şi Jup le conduceau pe primele cinci. Caporalul Krenad primise comanda celei de-a şasea.

Cu încuviinţarea lui Rellston, trupele primiră anumite zone pe care să le apere ajutaţi de Mani, dar independent de ei. Dar aveau voie să se mişte. Puteau merge să dea o mână de ajutor acolo unde apărarea trebuia întărită.

— Atenţie la turnurile de pază! le aminti Stryke. De acolo vi se dă semnalul când e nevoie de voi! Şi clopotele dau semnale!

Nu era un sistem perfect, dar era cel mai bun, ţinând seama de împrejurări.

— Nu vă părăsiţi poziţia dacă nu v-o cere comandantul! adăugă jderul căpitan.

Unul câte unul, comandanţii ridicară braţul pentru a arăta că sunt pregătiţi.

— Pe poziţii! răcni Stryke.

Trupa Coillei trecu pe lângă a lui.

— Noroc, îi şopti ea.

Cele şase trupe porniră spre poziţiile lor împrăştiate. A lui Stryke era la zidul de la apus. Asta îi convenea. Va sta cu faţa la corpul principal al armatei duşmane.

Ajunse acolo în câteva minute şi începu imediat să-i îmboldească pe răcani să urce pe numeroasele scări mobile spre poteca de sus. Pe urmă se caţără şi el pe o scară şi pierdu o clipă aranjându-şi ostaşii pe poziţii. Gangul era deja ocupat de sute de ostaşi Mani. Stryke îşi amestecă orcii cu mare grijă printre oameni. Zări un tânăr ofiţer Mani.

— Ce se petrece?

— Vedeţi şi dumneavoastră. Se tot grupează şi regrupează de două ceasuri. Iar acum, asta.

Arătă din cap.

Stryke văzu nu o armată, ci patru. Uni se împărţiseră în trupe de câteva mii fiecare şi se îndreptau spre aşezare. În spatele fiecărei trupe veneau căruţe acoperite. Cele de pe flancuri se abătură din drum, probabil ca să înconjure aşezarea.

— Ne vor lovi din mai multe părţi deodată, îi spuse ofiţerului.

— Şi au şi rezerve, arătă omul cu degetul.

Alte mii de ostaşi rămaseră în tabăra inamică, în capătul îndepărtat al văii.

— Procedează cu cap, remarcă Stryke. Îşi plimbă privirea de-a lungul parapetelor. Avem căruţe cu apă în apropiere?

— Nu sunt sigur.

— Cred că ar trebui să fii. Focul e unul din cele mai mari dezastre într-o asemenea situaţie.

Ofiţerul plecă să rezolve problema.

Dedesubt, armatele divizate se apropiau. Era formată fiecare din două treimi infanterie şi o treime cavalerie. Pedestraşii impuneau ritmul de înaintare, deci avansau încet. Dar era ceva în mişcarea lor greoaie care îi făcea să pară mai neînduplecaţi şi mai ameninţători.

Stryke străbătu gangul, verificând ca trupa lui să fie în ordine. Dădu peste doi răcani jderi şi se bucură că-i vede acolo.

— Noskaa. Finje.

Cei doi îi răspunseră la salut.

— Ce credeţi că vor încerca, domnule? îl întrebă Finje.

— Dacă nu pui la socoteală hăituiala de aseară, acesta e primul atac hotărât. Cred că o să procedeze ca la carte. Trupe solide la porţi şi scări pentru ziduri.

— Dar sunt fanatici religioşi, domnule, remarcă Noskaa. Nu se ştie cum vor acţiona.

— Observaţia ta e demnă de laudă, ostaş. Întotdeauna să te aştepţi la ceva neaşteptat. Dar, într-un asediu, părţile nu au prea multe soluţii. Noi suntem aici, ei, acolo. Treaba noastră e să menţinem situaţia aşa cum e.

— Da, domnule! strigară cei doi în cor.

— Nu scăpaţi din ochi turnurile de pază, le reaminti căpitanul, şi ajutaţi-i pe Mani de câte ori puteţi. Dacă nu încălcaţi vreun ordin de-al meu, adăugă.

Răcanii încuviinţară în tăcere.

Stryke îşi reluă inspecţia. Când o termină, nu mai avu ce face decât să privească înaintarea duşmanilor, alături de miile de aliaţi ai săi.

În următoarele două ceasuri, cele patru corpuri de armată Uni îşi luară poziţiile, cu faţa la cele patru puncte cardinale ale aşezării. Asta însemna că Stryke şi camarazii lui se uitau în jos la o masă de soldaţi. Cei de pe parapete şi de la sol îşi rânjeau dispreţuitor şi-şi aruncau jigniri.

Stryke patrula pe potecă, împărţind bătăi prieteneşti pe spate şi vorbe încurajatoare.

— Uşurel, băieţi… nu vă pierdeţi cu firea… ţineţi-vă tare… apăraţi-vă unul pe altul…

Pe urmă se făcu linişte de mormânt. Un şir de sunete piţigăiate se ridicară din armatele atacatoare, scoase de fluiere din trestie.

— Ăsta-i semnalul lor! urlă Stryke. Fiţi gata să-i respingeţi!

Atacatorii scoaseră un vuiet asurzitor şi se năpustiră din toate părţile asupra aşezării. Apărătorii dădură şi ei drumul ţipetelor de luptă şi începu asediul.

Prima prioritate era să-i oprească pe duşmani să se urce pe ziduri. Mulţi arcaşi duseră greul, lansând sute de săgeţi în infanteria năvălitoare. Scuturile se înălţară, deviindu-le. Dar multe îşi nimeriră ţinta. Soldaţii căzură străpunşi în ochi, în gât, în piept. Cei mai ghinionişti din primele rânduri fură acoperiţi de ploaia de săgeţi şi căzură sub copitele cailor din spate. Căzură şi cai, trântindu-şi călăreţii, şi ajunseră victimele suliţelor dese.

O trupă de arcaşi inamici, câteva sute, ridicară arcurile către cer şi-şi lansară propriul roi de săgeţi peste ziduri.

— Săgeţi! răcni Stryke.

Cine putu, se adăposti degrabă. Zeci de săgeţi asaltară zidul, omorând şi rănind, dar cele mai multe îşi ratară ţinta şi căzură în aşezare. Rezerviştii şi ajutoarele civile se pomeniră asaltaţi. Bărbaţi, femei şi cirezi de animale se prăbuşiră sub ploaia ucigătoare. Oamenii fugeau să se adăpostească, unii ţipau. Grupurile de vindecători ţâşniră spre cei răniţi.

Stryke auzi clopotele asurzitoare răsunând de pretutindeni. Ridică ochii spre cel mai apropiat turn de pază, dar niciuna dintre santinele nu încerca să dea vreun semnal. Aveau şi ei de furcă din cauza zecilor de arcaşi potrivnici care voiau să-i doboare. Jderul rămase pe loc.

Îşi dădu seama că se ghemuieşte lângă tânărul ofiţer Mani, care arăta îngrozit.

— Primul asediu? îl întrebă Stryke.

Alb la faţă, ofiţerul răspunse mişcând din cap, prea speriat ca să vorbească.

— Şi ei sunt la fel de înspăimântaţi ca noi, dacă asta te ajută cu ceva. Şi nu uita că viaţa oamenilor tăi depinde de tine.

Tânărul mişcă iar din cap, dar mai hotărât, i se păru jderului.

— Probabil că n-o să se întâmple altceva decât schimbul de săgeţi în minutele următoare, îi explică el. Încearcă să ne ţină culcaţi ca să se poată apropia şi urca pe ziduri.

Arcaşii Mani ştiau amănuntul. Se ridicau din când în când şi-şi lansau săgeţile, apoi iarăşi se fereau, ca să pună altele în arcuri.

— Putem să-i ţinem la distanţă? întrebă ofiţerul.

— Nu. Numai dacă ambele părţi au o rezervă nesfârşită de săgeţi. Şi, chiar dacă ar avea, ofiţerii lor le vor porunci să urce zidurile cât de curând.

Stryke privi în jos, la aşezare, şi văzu că se apropie o căruţă cu apă, trasă de boi. De fapt, era un butoi pe patru roţi, cu şiruri de găleţi de lemn atârnate de el. Săgeţile loveau când pe el, zdrăngănind, când pe lângă el. Două străpunseră spinările boilor care se lăsară în jos de durere.

Ţipete răsunară de pe parapete, pe lângă al lui Stryke.

— Aduc scările! strigă un glas.

Stryke înfruntă ploaia de săgeţi şi aruncă o privire dincolo de zid. Sute de ostaşi grupaţi câte doi alergau cu scări spre fortificaţii. Sub ochii lui, căzură cel puţin trei. Însă numărul lor şi atacul nestăvilit al arcaşilor însemna că mulţi vor reuşi să treacă de ziduri.

Se întoarse spre ofiţer şi-l ţintui cu privirea.

— Singura noastră şansă e să ne asigurăm că reuşesc să urce cât se poate de puţini. Şi o mână de arcaşi provoacă un dezastru, dacă sunt hotărâţi. Auzi strigătele de luptă ale agresorilor, menite să-ţi îngheţe sângele în vine. Iar oastea asta e foarte hotărâtă.

Pe parapete apărură vârfurile scărilor clătinându-se, în timp ce oamenii care le ţineau de jos se străduiau să proptească de pereţi. Arcaşii Mani, acum şi suliţaşii, îi luară la ţintă. Erau foarte vulnerabili şi căzură cu zecile.

Însă, inevitabil, jumătate din scări se izbiră de perete, vizibile deasupra parapetului. Apărătorii se apucară să le îndepărteze. Una trosni lângă ofiţer şi Stryke.

— Hai! îi strigă jderul tânărului.

Merseră iute la ea şi-o prinseră de suporturile verticale, apoi, cu toată puterea, o azvârliră cât colo. Nu era nimeni pe ea. Se uitară cum cade şi împrăştie ostaşii din preajmă.

Duşmanii urcau pe tot mai multe scări. Şiruri de Uni se înghesuiau pe ele cu săbiile scoase şi scuturile ridicate. Stryke şi ofiţerul se grăbiră să ajute la răsturnarea lor. Trei-patru duşmani se căţăraseră deja până la jumătatea primei scări la care ajunseră ei. Ajutaţi de doi răcani, reuşiră să o împingă de la perete. Se clătină scurt în poziţie verticală, apoi se prăbuşi în urletele duşmanilor, cu ei cu tot.

N-aveai timp să-ţi tragi sufletul. Tot mai multe scări se fixau de ziduri şi apărătorii care nu azvârleau proiectile sau săgeţi alergau de la una la alta. Stryke ştia că acelaşi lucru se petrece în toată aşezarea, dar spera să nu apară un punct slab, care să ofere duşmanilor şanse mai mari.

Aşa cum bănuise, primul Uni ajunse în vârful zidului şi vru să treacă dincolo. Jderul se duse la el şi-i crestă faţa. Bărbatul căzu cu un urlet, se lovi de tovarăşii lui de pe treptele de mai jos şi se prăbuşiră toţi grămadă.

Alt cap de Uni îşi făcu apariţia, apoi altul şi altul. În câteva secunde, peste douăzeci ajunseră în vârf şi păşiră în gang. Trebuiau eliminaţi. Stryke se izbi de unul, îi pară lovitura trimisă de-a curmezişul şi-i scoase măruntaiele. Bărbatul căzu în aşezare. O sabie şuieră peste capul jderului. Se răsuci şi-l doborî pe agresor, aruncându-l peste zid. Tânărul ofiţer se bătea şi el şi nu se lăsa.

Îi veni de hac adversarului şi trecu la următorul. Stryke îşi văzu de potrivnicul lui.

Poteca gemea de încăierări şi de cadavre de Uni. Mani şi orcii săreau strigând de la înălţime. O scară se ivi într-o porţiune de zid neapărată. Un apărător Mani, mai mult un băiat decât bărbat, se repezi la cel care sări de pe ea. Duşmanul îl întrecea în forţă. Ofiţerul văzu ce se întâmplă şi fugi să-l ajute. Un schimb sălbatic de lovituri îi dovedi că nici el nu era mai breaz. După trei-patru pase, bărbatul Uni străpunse pieptul ofiţerului. Tânărul Mani căzu. Invadatorul se întoarse iar spre băiat.

Stryke veni în fugă şi-l asalta pe cotropitor. Îi sparse apărarea cat ai zice peşte şi-i luă piuitul, îngenunchind

lângă ofiţer, îşi dădu seama imediat că e mort.

— Rahat! şuieră el.

Băiatul se uita la ei.

— Fă-ţi datoria! îi strigă jderul.

Băiatul se întoarse la luptă. Un răcan surprinse privirea lui Stryke şi-i răspunse din cap. Plecă să-i fie umbră puştiului.

Căpitanul jder îşi recupera sabia şi zdrobi primul cap de duşman care-i ieşi în cale.

Coilla lupta de partea cealaltă a aşezării, ajutând la apărarea zidului opus.

Ocupa o poziţie asemănătoare cu a lui Stryke. Scările se loveau de parapet. Cârligele de prindere zburau peste marginea zidului. Vreo zece Uni ajunseră pe potecă şi fură întâmpinaţi cu vârful săbiilor.

Coilla încheie lupta cu un duşman străpungându-i gâtul. Trecu imediat la următorul şi-i atacă scutul cu sălbăticie. Se opri când un răcan îl păli pe adversarul ei din spate.

În timp ce jderiţa se retrăgea, un vas de ceramică se ciocni de perete şi se sparse în gang. Uleiul din el se aprinse imediat şi flăcările cuprinseră scândurile. Alt vas ateriza în gang, chiar lângă ea.

— Pe dinţii diavolilor! strigă. *Aduceţi apă aici sus*!

Lupta continua, în ciuda focului. Câţiva Mani şi orci încercară să-l stingă cu pături în timp ce se fereau de săgeţi. Atunci sosiră pompierii aşezării şi formară un lanţ. Găleţi cu apa fură urcate pe scările interioare, golite şi apoi aruncate înapoi.

Coilla îi lăsă să-şi facă datoria şi, evitând flăcările, atacă un nou rând de invadatori. Îl doborî imediat pe unul care călărea zidul. Următorul, trecu de zid şi-i opuse rezistenţă, dar nu reuşi să facă faţă furiei şi iuţelii jderiţei şi primi o lovitură în inimă. Al treilea zbură urlând înapoi peste zid, cu pumnalul ei în piept.

Coilla nu ştia cât aveau să reziste.

La porţile de la apus, scena atacului din ziua precedentă, Haskeer era în mijlocul furtunii. Lupta se încinsese pretutindeni pe ziduri şi auzea zgomot de bătălie şi la celelalte porţi, dar aici nu se întâmpla nimic. Singurele semne de ostilitate erau izbiturile în uşa pe care o păzea, date mai degrabă cu barde şi pumni decât cu berbecul.

Sergentul nu scăpa din ochi turnurile de pază, sperând să primească un semnal care să-l ducă şi pe el în focul luptei. Până acum, nu primise niciunul.

— Ce noroc pe mine, să fiu a cincea roată la căruţă, Liftin, bolborosi el nervos.

— Da, nu-i cinstit, domnule sergent, îl aprobă răcanul.

— Ce dracu-i cu ticăloşii ăia de Uni? Nu-s în stare să dărâme o poartă şi să se bată zdravăn?

— Nişte tâmpiţi, pufni Liftin.

Un obiect pluti deasupra zidului şi se îndreptă spre ei – unul din bidoanele duşmanilor, cu fitilul arzând mocnit.

Haskeer se lumină la faţă.

— Aşa mai merge!

Urmăriră traiectoria bidonului în timp ce mulţimea se împrăştia. Căzu cam la cinci metri în faţa lor şi nu luă foc.

— Pe dracii dracilor! gemu Haskeer.

— Poate avem noroc data viitoare, nu, domnule sergent? îl compătimi Liftin.

Clopotul din turnul de pază începu să bată. Santinelele dădeau semnalul.

— În *sfârşit*, oftă Haskeer. Adună-ţi jumătate din ostaşi, Liftin, şi preia comanda aici. De mine e nevoie într-un punct fierbinte.

— Am înţeles, răspunse răcanul posac.

Alfray era pe alt zid. În afară de asta, trecea prin aceleaşi încercări ca Stryke şi Coilla. Invadatorii săreau peste metereze şi el cu ai lui se dădeau peste cap să-i omoare.

Caporalul îşi concentra atenţia pe un zdrahon cu perciuni care voia să-i separe capul de trup. Îşi urmărea scopul cu un topor cu două tăişuri, dar orcul avea alte gânduri. Şi o armă mai uşor de manevrat. Sabia lui fulgeră pe sub garda agresorului nu o dată, ci de două ori. Bărbatul se clătină şi se prăbuşi. Un răcan îi smulse toporul şi se repezi la alt Uni.

Pe Alfray îl dureau mâinile şi picioarele şi se simţea deja frânt. Dar îşi alungă oboseala şi izbi un nou pâlc de custozi. La unison cu doi răcani, îi împinse către zid. Unul căzu peste el. Ceilalţi doi fură doborâţi pe loc.

Caporalul se întoarse, îşi şterse fruntea cu dosul palmei şi văzu fum negru înălţându-se de pe zidul Coillei.

Jup fusese chemat să lupte cu focul în partea dinspre apă.

Acolo era o poartă mică, pe care trebuia să o apere trupa lui Krenad, dar lucrurile scăpaseră de sub control. Uni o loviseră cu o căruţă aprinsă. Poarta era pe jumătate deschisă şi pe jumătate aprinsă, iar duşmanii se strecurau pe rând înăuntru printr-o crăpătură.

Îngustimea intrării fu de ajutor celor dinăuntru. Însemna că invadatorii nu-şi puteau stabili un cap de pod, câtă vreme apărătorii îi nimiceau imediat ce intrau. Grămezi de cadavre, mai ales de Uni, înconjurau poarta. Dar invadatorii năvăleau cu atâta forţă, încât era greu să-i blochezi pe toţi.

Jup şi jumătate din trupa lui îşi sporiră şansele când reuşiră să astupe crăpătura. Piticul rezolvă problema trimiţând o formaţie de ostaşi cu scuturi aşezaţi în triunghi să oprească potopul de duşmani. Alţi treizeci primiră ordin să împingă afară căruţa şi să încuie poarta. Ceilalţi ostaşi ai lui Jup şi Krenad stinseră focul şi-i vânară pe Uni care intraseră deja.

Era cam riscant şi nesigur, dar invazia Uni fu oprită.

Lui Jup i-ar fi prins bine un răgaz. Nu avu parte de el. Clopotul din turnul de pază apropiat dădu alarma şi santinelele îi semnalizară înspăimântate următoarea lui destinaţie.

Stryke răspunsese şi la un strigăt de ajutor.

Până la urmă, incidentul, petrecut în partea de miazănoapte, fu uşor de înfruntat. Era nervos că fusese trimis după cai verzi pe pereţi, dar bucuros că luase cu el numai zece ostaşi. Nu îndrăzni să ia mai mulţi din confruntarea de pe zid.

Acum se întorcea înapoi cu toată viteza, alături de răcanul Talag, lângă el, şi de ceilalţi, în spatele lui. Când cotiră spre un grup de clădiri şi ajunseră pe porţiunea ce ducea la postul lor, zăriră agitaţie în faţă.

Un Uni singuratic călărea spre ei, vânat de o gloată furibundă. Probabil că intrase printr-una dintre porţile sparte şi scăpase cumva de apărătorii ei. Acum gonea de rupea pământul şi biciuia coastele bidiviului cu hăţurile.

Pe la jumătatea drumului dintre călăreţ şi trupa lui Stryke, cineva încercă să traverseze strada. Era un copil.

Căpitanul îl recunoscu pe Aidan Galby.

Orcii strigară la băiat, la fel şi mulţimea. Călăreţul nu se opri şi nici nu se abătu de la drum.

Îl lovi pe băiat şi-l rostogoli ca pe-o păpuşă zdrenţuită. Aidan se tăvăli de-a curmezişul drumului şi se opri cu faţa la pământ, în faţa unei clădiri.

Izbitura îl încetini pe călăreţ, dar nu-l opri din goană. Până să dea iar pinteni bidiviului, jumătate din trupa lui Stryke se repezi la el. Talag ajunse primul la el. El şi alţi doi smulseră calul de frâie. Însă Talag simţi gustul furiei bărbatului Uni, care izbi de sus cu sabia şi-i spintecă gâtlejul cu o lovitură sălbatică.

Stryke se năpusti în faţă şi-l apucă de pulpana mantalei, doborându-l. Apoi îl străpunse cu sabia în inimă. Îi dădu drumul şi se răsuci spre Talag. Îi ghici soarta dintr-o privire.

Se întoarse în fugă la băiat. Fără îndoială, fusese grav rănit. Leşinase şi respira greu. Stryke ştia că nu era înţelept să muţi un rănit, dar trebuia să-l ducă pe puşti la un vraci priceput. Încetişor, ridică trupul căzut cu faţa în jos.

Noskaa apăru în gangul de deasupra şi-l strigă.

— Preiei comanda până mă întorc! îi strigă înapoi căpitanul, apoi o luă la goană cu băiatul în braţe.

16

Stryke fugi prin învălmăşeală strângând băiatul la piept. Aşezarea răsuna de furia măcelului. De pe metereze cădeau întruna trupuri. Focurile înnegreau cerul. Părăsi marginea exterioară şi o luă spre centrul aşezării, pe străzi înguste, ocolind sau îmbrâncindu-i pe oamenii cuprinşi de agitaţie.

În cele din urmă, ajunse la casa Kristei. Se transformase în spital de război. Purtătorii de tărgi stăteau la coadă să-i aducă pe cei loviţi, iar răniţii care mergeau pe picioare se înghesuiau la intrare. Când văzură pe cine duce Stryke în braţe, se dădură imediat la o parte.

Jderul năvăli în clădire şi o găsi gemând de răniţi. Se improvizaseră paturi în toate camerele şi pe coridoare. Cei cu răni mai uşoare stăteau jos şi se aplecau pe jos cât erau îngrijiţi. Se ocupau de ei femeile ordinului Mani.

— Înalta Preoteasă! zise el brutal. Unde e?

Novicele şocate arătară cu degetul spre o cameră cu paturi pline. Stryke merse imediat înăuntru. Krista stătea în capătul celălalt şi îngrijea rana unui ostaş. Ridică privirea şi-l văzu. Faţa i se strâmbă, ochii i se căscară de şoc şi groază.

— Ce s-a întâmplat? ţipă ea, fugind să-şi ia copilul.

Stryke îi explică degrabă.

Ea îl culcă pe băiat pe o saltea de paie liberă şi-l strigă:

— Aidan! *Aidan*!

Se întoarse spre Stryke. Îi pierea culoarea din obraji.

— Ar fi trebuit să fie aici. Nu înţeleg. Era…

— Cred că a fost prins în învălmăşeală şi fugea spre tine când s-a întâmplat. Cât de grav e?

— Nu mă pricep destul ca să-mi dau seama. Dar nu arată bine.

Sosiră vindecătorii, conducându-se după agitaţie. Erau vraci Mani, cu cădelniţe cu tămâie şi cataplasme. Adunându-se în jurul bolnavului, începură să-l pipăie şi să se sfătuiască. Nu păreau prea optimişti. În ochii lui Stryke, nici prea pricepuţi. Dar îşi ţinu părerea pentru el.

Se uită la Krista. O copleşea disperarea tăcută.

Jderul se strecură afară neobservat. Odată ieşit din casă şi din înghesuiala de la uşă, începu să fugă.

Se duse la zidul unde Alfray ajuta apărarea. Porţiuni din el mocneau de la flăcările stinse nu demult şi haosul nu încetase. Dar scăzuse numărul atacatorilor. Stryke îşi zise că măcelul e pe terminate. Împingându-se prin mulţimea apărătorilor, îl găsi, în sfârşit, pe caporalul lui la un capăt al potecii. Îşi ştergea sabia de sânge. Era tot mânjit şi pe haine. La fel şi Stryke, după cum observă.

— Stryke? Ce s-a întâmplat?

— Copilul lui Krista Galby. A fost rănit.

— Cum aşa?

— L-a lovit un cal. Un Uni rătăcit în aşezare. E grav, din câte mi-am dat seama.

— Ce răni are?

— Era leşinat când l-am văzut ultima oară. Cred că a primit lovituri în piept şi-n coaste.

— Sângerează? Are răni? Piele zdrelită?

— Sunt sigur că nu. N-am văzut urme de sânge. Respira greu.

— Hm… Cum e îngrijit?

— Nu ştiu. Ei, au venit nişte vraci Mani când am plecat eu. Ştii tu soiul lor. Cântări şi tămâie.

— Trebuie să facă *mai mult* pentru el.

— Că fac sau nu, mie nu mi-au inspirat încredere, mărturisi Stryke. Tu te-ai mai ocupat de asemenea lovituri, nu-i aşa?

— De nenumărate ori. Din căzături şi încăierări. Cam jumătate supravieţuiesc. Dar nu pot să spun cât de grav e fără să-l văd.

— M-am socotit că au nevoie de un doctor priceput.

— Dar sigur că va fi cel mai bine îngrijit, dacă e fiul Înaltei Preotese, nu?

— Poate. Dar pe învălmăşeala asta? Mă îndoiesc. Nu vrei să vii să-l cauţi?

— Ce-o să spună că vine cineva din afară, orc, pe deasupra, să-şi vâre nasul în treaba lor?

— Cred că preoteasa se va bucura de orice ajutor. Şi că ai mai multă experienţă decât cei de-aici. Răniţii primesc îngrijire simplă; sigur ai observat şi tu.

Alfray căzu pe gânduri.

— Asta n-are nimic de-a face cu steaua, nu?

— Ce vrei să spui?

— Oare nu te gândeşti că, dacă îl ajutăm pe fiul ei, Înalta Preotească ne va fi destul de recunoscătoare ca să… îmi dau seama că nu la asta te-ai gândit. Iartă-mă. N-a fost frumos din partea mea.

— Să ştii că nu era vorba de asta. E doar un ţânc. Războiul ăsta nu e vina lui. E ca pruncii nevinovaţi de orci şi de alte rase care au suferit.

— Mulţi dintre ei de mâna oamenilor, replică Alfray cinic.

— Nu de a celor de aici. Vii?

— Da. Caporalul studie situaţia de pe zid. Văd că e linişte pe-aici. Cred că se pot lipsi de mine.

Dădu comanda unui ostaş capabil. Apoi luară doi cai pentru drumul de întoarcere.

Casa Kristei era tot aglomerată. Se aduceau parcă mai mulţi răniţi. Cei doi orci îşi făcură loc cu coatele, ignorând protestele de care Stryke nu avusese parte când venise cu copilul de om. Răzbiră până în camera din spate, păşind peste răniţi, dându-se la o parte din faţa celor care scoteau morţii înveliţi în cearşafuri.

Vindecătorii şi oamenii Mani sfinţi din jurul lui Aidan se făcuseră, din doi, patru. Murmurau vrăji şi ardeau ierburi. Krista însăşi stătea în genunchi lângă băiat, cu capul în mâini, disperată. La sosirea orcilor, toţi ochii se întoarseră

către ei. Se uitară lung şi dezaprobator la hainele pătate de sânge şi feţele lor aspre.

Stryke şi Alfray se apropiară de pat.

— Cum se simte? întrebă cel dintâi.

— Nicio schimbare, răspunse Krista.

— Îl cunoşti pe caporalul meu, Alfray. Are foarte multă experienţă cu asemenea lovituri pe câmpul de luptă. Te superi dacă pune câteva întrebări?

Ochii femeii luciră.

— Nu. Nu, sigur că nu.

Vindecătorii nu se arătară la fel de mulţumiţi, dar nu o contraziseră pe înalta Preoteasă.

— Care e părerea voastră? îi întrebă Alfray.

Doctorii schimbară priviri cu tâlc. La început, parcă şovăiră să-i răspundă. Apoi unul dintre ei, cel mai în vârstă şi mai mustăcios, vorbi în numele tuturor:

— Băiatul are răni pe dinăuntru. Îi sunt zdrobite măruntaiele.

Explică de parcă se adresa unui copil înapoiat.

— Şi cum îl îngrijiţi?

Vindecătorul bătrân păru jignit de întrebare.

— Îi punem comprese, ardem anumite ierburi, ca să le inhaleze proprietăţile, răspunse el, cam indignat. Şi ne rugăm zeilor, desigur.

— Ierburi şi rugăciuni? Astea merg până la un moment dat. Dar se cere şi ceva mai practic.

— Eşti vindecător? Ai studiat arta leacurilor?

— Da. Pe câmpul de luptă. Dacă mă întrebaţi de cărţi şi de vreme pierdută la picioarele unui bătrân, nu.

Bătrânul pufni batjocoritor.

— Bătrâneţea aduce înţelepciune.

— Cu tot respectul, ripostă Alfray, deşi pentru Stryke era clar că nu simte niciun fel de respect, aduce şi o privire îngustă asupra lucrurilor. Vorbesc pentru că am cunoştinţe. Cum zicem noi, orcii, nu mai sunt la prima tinereţe. Nici voi.

Vindecătorul păru insultat. Colegii lui erau, fără îndoială, scandalizaţi. Căutând sprijin în autoritatea Kristei, cel mai în vârstă i se adresă:

— Doamnă, *zău*, e prea de tot. Cum vă aşteptaţi de la noi să…

— Lasă-l pe Alfray să-l consulte pe băiat, Înaltă Preoteasă. Ce ai de pierdut?

Bătrânul vindecător nu se lăsă.

— Dar, doamnă…

Krista îi tăie avântul:

— E vorba de fiul meu. Dacă ceea ce are de spus caporalul Alfray îl ajută, vreau să-l aud. Dacă nu, puteţi să continuaţi voi îngrijirea. Vă rog să vă daţi la o parte.

Cu priviri ofensate îndreptate spre orci şi mormăind în barbă, cei patru vindecători făcură loc. Se mutară în capătul celălalt al camerei şi începură să-şi vorbească în şoaptă.

— Mai întâi trebuie să-l consult, spuse Alfray.

Preoteasa încuviinţă în tăcere. Caporalul se aplecă deasupra băiatului şi trase pătura care-l învelea. Băiatul avea încă pe el o cămaşă. Alfray scoase un cuţit.

Kristei i se tăie răsuflarea şi duse mâna la gură. Orcul îi zâmbi liniştitor.

— Vreau doar să văd în ce parte a fost lovit. Nu vă îngrijoraţi. Am crezut că a fost cercetat deja, adăugă el şi aruncă o privire la vindecătorii absorbiţi în sfatul lor tainic.

Alfray tăie cămaşa lui Aidan şi-i dezveli torsul. Cuţitul se întoarse în teacă. Orcul pipăi încet pieptul şi părţile laterale ale băiatului. Arătă spre pete negre şi albastre care începeau să coloreze pielea.

— Se formează nişte vânătăi. Semn bun. Nu sunt răni deschise şi nu curge sânge. Şi asta poate fi un semn bun. Apoi pipăi zona coastelor. – S-ar putea să aibă o ruptură aici. Respiră greu, dar regulat. Şi pulsul e regulat, deşi slab. Ridică pleoapele copilului. Ochii ne spun multe despre umorile corpului.

— Ai fiului meu ce-ţi spun?

— Că e grav rănit. Dar nu atât de grav încât să plătească cu viaţa.

— Îl poţi ajuta?

— Cu permisiunea dumneavoastră, pot încerca.

— O ai. Ce vei face?

— Mai întâi, trebuie bandajată cum trebuie zona loviturii, ca să eliminăm şocul pe care l-a suferit la impact. Dar înainte de toate, zona trebuie spălată, ca să nu apară vreo infecţie. Ajută şi balsamurile pe care le am eu.

— Pot face asta.

— L-ar ajuta mult. Când e în stare, aş vrea să bea şi o infuzie din plante. Cele pe care le folosesc eu în scopuri *practice*. Încă o aluzie la vindecătorii morocănoşi. Acestea, plus odihna, sunt sfaturile mele.

Alfray o impresiona pe Krista.

— Sfaturile tale sunt binevenite. Hai să-ncepem.

— Pot ajuta cu ceva? întrebă Stryke.

Alfray îi făcu semn că se descurcă singur.

— Lasă-ne.

Concediat fără comentarii, Stryke se strecură afară. Se întoarse pe stradă şi trase adânc aer în piept, ca să-şi limpezească puţin capul de duhoarea morţii şi suferinţei.

Oamenii alergau în toate părţile, împrăştiind zvonul că ultimul atac era pe cale să fie respins.

— Duşmanii se retrag! îi strigă un tânăr din fugă.

Deocamdată, îşi zise Stryke.

Nu-i mai atacă nimeni în următoarele ore. La lăsarea serii, apărătorii căzuseră într-un fel de apatie încordată, doborâţi de oboseală. Afară, armata se regrupa. Nimeni nu credea că va mai încerca un asalt.

Stryke, Alfray, Coilla, Jup şi Haskeer stăteau împreună pe un zid, urmărind-o cu privirea, alături de alţi mii de ochi.

Haskeer era în toiul unei cuvântări violente, aşa cum obişnuia el să ţină:

— Nici măcar nu-i lupta noastră, nu? Arătă cu degetul spre aşezarea de dedesubt. La urma urmei, tot oameni sunt, aşa-i? Ce-au făcut pentru noi, în afară de faptul că l-am pierdut pe Talag?

Regretul după camaradul pierdut îl împărtăşeau toţi.

— Unul dintre cei mai vechi din ceată, le aminti Alfray.

— Am avut noroc că n-am pierdut mai mulţi, spuse Coilla. Tare aş vrea să nu mai vezi celelalte rase aşa cum ne văd cele mai multe din ele pe noi.

— Te-ai schimbat, ripostă Haskeer. Ultima oară când am vorbit, nu-ţi păsa de oameni mai mult decât mie.

— Asta nu-i întru totul adevărat şi o ştii. În fine, am ajuns să-mi dau seama că viaţa e mai complicată. Poate că e formată din fiinţe rele şi fiinţe bune şi la dracu' cu rasele.

— Până la un punct, o atenţiona Alfray. Să nu ne pierdem identitatea. E prea importantă.

— Sunt unele rase cărora nu le pasă că-şi înlocuiesc identitatea cu alta, comentă Haskeer, uitându-se la Jup.

Era o aluzie clară la pitici şi viclenia lor.

— În numele zeilor, nu mă lua iar cu asta! se plânse Jup. Vrei să nu mă mai învinuieşti pentru tot ce face rasa mea? De parcă eu aş fi direct răspunzător.

— Da, Haskeer, termină, îl avertiză Stryke. Ne ajunge că avem deja o bătălie de purtat, nu ne mai trebuie încă una.

— Nu vom mai putea respinge încă un atac ca acesta, atâta lucru ştiu, bolborosi Haskeer. Nu cu oamenii de aici.

— Au entuziasm în ei, recunoscu Coilla. Asta nu-i puţin lucru.

— Entuziasmul în luptă e mai important.

— Eşti prea dur cu ei.

— Cum ţi-am zis, sunt oameni.

Schimbul de cuvinte luă sfârşit când se ivi o siluetă în vârful scării din interiorul aşezării. Era Krista Galby. Păşi pe potecă ridicându-şi poala hainei, ca să nu şi-o agate.

O salutară, Haskeer cu mai puţină căldură. Părea mai înveselită.

— Am venit să vă spun că Aidan se simte mai bine, le spuse ea. S-a trezit şi mă recunoaşte. Şi respiră mai uşor. Se întoarse către Alfray. Ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta. Nu ştiu dacă te voi putea răsplăti vreodată.

— Nu e necesar. Mă bucur că băiatul îşi revine. Dar tot mai are nevoie de îngrijire, încă o săptămână sau două. Voi trece pe la el mai târziu.

— Mulţumesc. Krista zâmbea. Zeii l-au ajutat pe fiul meu. Şi tu.

— Poate că Alfray merită singur laudele de data asta, zise Stryke ironic.

— Nu-ţi bate joc de zei, îl avertiză Alfray. Nu e înţelept. Eforturile mele nu ar fi dus la nimic dacă ei nu ar fi vrut.

Stryke arătă din cap spre armata invadatoare.

— Oare ei îi mulţumesc zeului *lor* sau îl blestemă?

— Eşti sceptic, căpitane? întrebă Krista.

— În ultima vreme, nu mai ştiu cum sunt, ca să fiu sincer. Întâmplări ca acestea prin care trecem noi îi ameţesc pe orci.

Nimeni nu ştiu ce replică să-i dea.

— Am spus că nu ştiu dacă vă voi putea răsplăti vreodată. Dar, dacă îmi stă în putere să vă îndeplinesc vreo dorinţă, vă rog să mi-o spuneţi.

— Ce-ar fi să ne dai steaua? îi scăpă lui Haskeer.

Ceilalţi îi aruncară priviri ucigătoare.

— Steaua? La început, Krista păru nedumerită. Apoi o ajută intuiţia. Vrei să spui instrumentul?

— Instr… ce? întrebă Jup nevinovat.

— Instrumentul. E o relicvă religioasă. Da, chiar arată ca o stea oarecare. La ea vă referiţi?

Jderii nu mai putură nega. Coilla interveni repede:

— A vrut să întrebe dacă o putem *vedea*.

— De unde ştiţi că avem un instrument? Nu facem un secret din asta, dar nici nu ne lăudăm cu el.

— Ne-a spus un negustor pe care l-am cunoscut pe drum. Katz. Un piţuş.

— A, da, mi-l aduc aminte.

— Ne-a trezit interesul pentru stea, continuă Coilla, sperând că nu înrăutăţea lucrurile. Ne-am promis că, dacă ajungem vreodată la Ruffets View, vom încerca să o vedem, încheie ea cam neconvingătoare.

— Din câte îmi aduc aminte, Katz nu prea s-a interesat de ea. De fapt, a abuzat de ospitalitatea noastră intrând în templu, deşi i-am interzis. A trebuit să-i cerem să plece.

— N-am ştiut.

— Instrumentul e foarte important pentru noi. Înseamnă mult pentru oamenii mei şi pentru zei. Vi-l arăt cu plăcere oricând doriţi. Dar, cu tot respectul, n-aş fi zis că o ceată de războinici e interesată de o relicvă religioasă.

— A, păi nu ne plac doar bătaia şi hărmălaia, spuse Jup. Suntem şi amatori de cultură. Ar trebui să ascultaţi poeziile lui Haskeer o dată.

— Nu mai spune! Aşadar, aveţi talente ascunse. Mi-ar plăcea să le ascult.

Haskeer se holbă la ea.

— Ce?

O clipă grea cât pământul, jderii avură impresia că voia să le audă pe loc.

— Deci, instrumentele şi poezia, continuă ea. Aşteptăm cu nerăbdare.

— Da. Ar fi… o plăcere, spuse Stryke, deloc convins.

— Avem multe treburi de făcut. Trebuie să plec. Îţi mulţumesc din nou, Alfray. Tuturor vă mulţumesc.

O urmăriră cum coboară şi străbate străzile.

— Eşti un *idiot*, Haskeer! izbucni Coilla.

— Dacă nu ceri, nu primeşti.

Jup îşi spuse şi el părerea:

— Eşti cretinul cretinilor, Haskeer.

— Du-te şi te spânzură. De ce-a trebuit să-i zici că scriu poezie, stârpitură?

— Of, tacă-ţi fleanca.

— Măcar ştim că se gândeşte să se despartă de stea, vorbi Alfray.

— Da, aprobă Coilla. Dar mulţumită lui cap pătrat ăsta – arătă spre Haskeer – ne-am dat arama pe faţă.

— Nemernicul ăla de Katz ar fi putut să ne spună că a fost alungat, se plânse Jup. Acuma ce ne facem?

— Dormiţi, dacă mai avem atâta minte, îi sfătui Stryke. Eu asta am de gând. Toţi ar trebui să faceţi la fel, cât mai aveţi ocazia.

— Şi să profităm de ea la maximum, adăugă Jup amărât. S-ar putea să fie ultima.

17

Ştia că stă lângă el. Scrutau oceanul împreună.

Un vânt jucăuş le flutura hainele şi le răcorea obrajii. Soarele se înălţase în vârful cerului şi ziua era toridă. Stoluri de păsări albe ca neaua zburau peste insule îndepărtate. Se adunară şi ele în vârful de la apus al peninsulei.

Nu simţea nevoia să vorbească, iar ea tot tăcerea o prefera. Lăsară pur şi simplu întinderea infinită de apă calmă să le cureţe şi să le aline spiritele.

Într-un sfârşit, deşi nu se saturaseră de admirat priveliştea – probabil nu s-ar fi săturat niciodată – se întoarseră. Părăsindu-şi punctul de observaţie de pe stâncile calcaroase, coborâră uşor pe păşunea unduioasă, în curând, iarba verde ca smaraldul, presărată ici-colo cu buchete de flori de culoarea aurului, le ajunse până la glezne.

— Nu-i aşa că-i un loc splendid? îl întrebă fata.

— N-am văzut altul mai frumos, răspunse el, şi am călătorit mult.

— Atunci probabil că ai vizitat multe ţinuturi tot aşa de fermecătoare. Tărâmul nostru nu e deloc lipsit de minunile naturii.

— Nu e tot aşa acolo de unde vin eu.

— Ai mai spus asta. Recunosc însă că nu ştiu pe unde-ar fi locul de care spui.

— În vremuri ca acestea, mărturisesc sunt şi eu.

— Nu te laşi de ghicitori, îl tachina ea, scuturând din pleoape.

Zâmbetul îi lumină trăsăturile bine conturate.

— Nu o fac intenţionat.

— Te cred, sincer. Dar ai puterea de a te elibera de misterul care te bântuie.

— Cum?

— Vino să-ţi duci viaţa aici.

Ca prima dată când aducea vorba despre asta, el simţi un fior de încântare şi un dor nestins. În parte datorită bogăţiei pământului, în parte datorită ei şi a rolului pe care sugera că l-ar juca în viaţa lui.

— Ispita e mare.

— Ce te opreşte?

— Cele două obstacole care îmi apar întotdeauna în cale.

— Şi anume?

— Misiunea pe care aş lăsa-o neîndeplinită în… ţinutul meu natal.

— Şi celălalt?

— E, poate, cel mai greu de învins. Nu înţeleg cum ajung şi cum plec din acest loc. Niciun fel de control.

— Învinge-l pe primul şi îl vei învinge şi pe al doilea. Ai puterea asta. Voinţa ta poate triumfa, dacă o laşi.

— Nu văd cum.

— Dar nu pentru că nu ai căuta soluţia, pun rămăşag. Nu uita de oceanul din spatele nostru. Dacă ar fi să-ţi umpli căuşul palmei cu apă din el şi să meditezi la asta, crezi că oceanul n-ar mai exista? Uneori nu vedem pădurea de copaci.

— Ca de obicei, vorbele tale îmi ating o coardă sensibilă, dar nu-mi dau seama care.

— Îţi vei da până la urmă. Respectă-ţi obligaţiile, ca un adevărat orc, şi se va deschide o cale din tărâmul tău spre al meu. Ai încredere în mine.

— Am. El râse. Nu ştiu de ce, dar te bucuri de încrederea mea.

Începu şi ea să râdă.

— Şi e chiar aşa de rău?

— Nu. Nici vorbă.

Tăcură amândoi.

Păşunile se întindeau acum pe un versant mai înclinat, iar el observă că se îndreaptă spre o vale înconjurată de

dealuri blânde, deşi unul avea panta mai abruptă.

În mijlocul vegetaţiei luxuriante se cuibărea o tabără. Zece-douăsprezece locuinţe rotunde din stuf şi încă vreo şase clădiri lunguieţe cu grajduri. Nu existau fortificaţii de apărare, şanţuri împotriva incendiilor sau bariere. Se vedeau orci, cai şi vite.

Nu-şi amintea să mai fi văzut tabăra, dar îi trezi o amintire care nu voia să iasă la suprafaţă.

În timp ce se apropiau de ea, Stryke întrebă:

— A avut locul acesta un zid exterior vreodată?

Fetei mai că-i veni să râdă.

— Nu. Nu a fost necesar niciodată. De ce întrebi?

— Am simţit… Nu ştiu. Are nume?

— Da. I se zice Galletons Outlook.

— Eşti sigură? Nu i s-a spus niciodată altfel?

— Normal că sunt sigură! Cum altfel să-i spună?

— Nu-mi aduc aminte.

Vorbind de nume, uită de mister pentru moment.

— E un lucru pe care sunt hotărât să-l aflu de data asta, îi spuse ferm fetei.

— Şi care să fie acela?

— Numele tău. Tu îl ştii pe-al meu. Eu nu l-am aflat niciodată pe al tău.

— Cum de am lăsat noi să se întâmple aşa ceva? Zâmbi. Mă cheamă Thirzarr.

Stryke îl repeta de mai multe ori în şoaptă, apoi spuse:

— Foarte frumos. Nu-l uiţi uşor, ţi se potriveşte.

— Ca al tău, Stryke. Mă bucur că îţi place.

Lui Stryke i se păru că a câştigat o mică bătălie, chiar dacă mai neînsemnată şi, preţ de-o clipă, îşi savura victoria. Dar când îşi aruncă ochii din nou la tabăra de pe fundul văii, aceeaşi amintire îi tulbură ascunzişurile minţii. Tot nu reuşi să se concentreze asupra ei.

Coborâseră panta şi mai aveau puţin până la tabără. Sentimentul pe care nu reuşea să-l denumească prindea puteri. În scurtă vreme, intrară în aşezarea modestă.

Nimeni nu le dădu atenţie, decât vreo doi orci care fluturară din mână către tovarăşa lui. Către Thirzarr, se corectă el.

Străbătură luminişul fără să-i oprească nimeni, ocolind colibe şi grajduri. Apoi, spre capătul de la apus al taberei, Thirzarr se opri şi arătă cu degetul. Stryke văzu că-i indică un bazin, perfect rotund, cu apă scânteietoare. Fata se duse într-acolo, iar el o urmă.

Se aşezară la marginea lui. Ea îşi trecu mâna prin apă, fermecată de atingerea ei fină. Stryke era preocupat de amintirea care nu voia să iasă la suprafaţă.

— Bazinul ăsta… rosti el.

— Nu-i aşa că-i superb? Datorită lui s-a ridicat aşezarea.

— Am impresia că l-am mai văzut. Şi nu doar bazinul, ci toată aşezarea.

— Ţi-ar fi şi mai cunoscut dacă ar fi să te stabileşti aici. Dacă ar fi să vii la mine.

Ar fi trebuit să fie un moment de încântare. Din păcate, Stryke simţi un gust amar. Pentru prima oară în tovărăşia ei, se tulbură. Fiecare amănunt pe care-l zărise, pe care îl vedea acum, îi răscolea mintea. Bazinul. Malul abrupt de acolo, care ar fi trebuit să fie împodobit cu desene.

Amintirea îl izbi ca vijelia.

Sări în picioare şi strigă:

— Cunosc acest loc!

Sări în picioare, trezit într-o clipă.

Trecură câteva clipe până se obişnui cu împrejurimile, îşi aminti treptat că se afla într-o baracă din Ruffets View, singur, aşteptând să atace din nou armata din spatele zidurilor.

Respiră adânc de câteva ori ca să alunge visul şi să revină cu picioarele pe pământ.

Dar ceea ce nu reuşi să alunge fu imaginea locului pe care îl vizitase, dacă „vizitase” era cuvântul potrivit.

Pentru că se afla chiar în locul respectiv.

Soarele se târa leneş deasupra orizontului, dar nu-l întâmpină nicio pasăre cu ciripitul ei.

Lumina palidă, rece, arunca umbre lunguieţe de pe dealurile răsăritene, dar nimic nu putea ascunde tabăra întinsă a lui Hobrow. Corturile şi trupele de pază fremătau de activitate. Doctorii îi îngrijeau încă pe răniţii din ziua anterioară, dar Uni se pregăteau de un nou atac, îmboldiţi de custozii în uniforme negre. Erau peste tot, îndemnând călăreţii şi pedestraşii să se alinieze în formaţie. Nu conta că unii purtau bandaje pline de sânge şi că jumătate din ei nu apucaseră să mănânce.

Hobrow însuşi nu avea poftă de mâncare. Stătea pe o pantă de lemn uşor înclinată, bine apărat de săgeţile păgânilor din Ruffets. Deşi briza aducea miresme îmbătătoare ale mâncărurilor gătite pe foc, singura foame pe care o simţea era să îndeplinească misiunea primită de la Domnul.

Lângă el, Mercy îngenunche, şoptind cu fervoare:

— Amin!

Hobrow îşi termină rugăciunea şi puse o mână pe umărul fetei.

— Vezi, draga mea? Vezi cât de slabă e apărarea lor? Cât de puţini apărători au? Astăzi, Domnul îi va arunca în mâinile noastre şi vor cădea în faţa săbiilor noastre ca vârful ierbii ameninţat de coasă.

O clipă, stătură unul lângă altul, ignorând agitaţia miilor de soldaţi. De acolo, aşezarea Mani părea o jucărie, casele aduceau cu nişte cuburi din ale căror coşuri se înălţau fuioare de fum, desenând linii de cărbune în lumina azurie a dimineţii.

— Trebuie să ştie că sunt condamnaţi, tată, spuse Mercy. Cum să reziste împotriva noastră?

— Îi orbeşte propria ticăloşie. Vezi cum îşi aruncă în aer aburii hidoşi cloaca aceea?

Nici nu avea cum să nu vadă. În mijlocul aşezării, templul pe jumătate construit sclipea pe sub schele, dar fata nu

observă clădirea. Lângă ea, ţâşnind deasupra micii comunităţi, forţa pământului scânteia veselă în toate culorile pe care şi le închipuia Mercy.

Foarte îndrăzneaţă, fata spuse:

— Cât de cinstită pare faţa răului! Aş fi crezut că atâta frumuseţe numai de la Domnul poate veni.

— De la Domnul Minciunilor, poate. Nu te lăsa amăgită, copila mea. Mani sunt corupţi în faţa Domnului şi a omului. Iar astăzi, Domnul îi va trimite în iad, aşa cum merită.

În mijlocul aşezării, haosul de-abia mai putea fi stăpânit.

Ultimele flăcări fură stinse, deşi mirosul de ars atârna greu în aer şi funinginea îi mânjea pe pompierii istoviţi. Trăseseră din greu toată noaptea ca să învingă văpăile stârnite necontenit de bidoanele aruncate de Uni. Bazinul din piaţa apropiată de porţile de miazănoapte scăzuse asaltat de găleţile pompierilor. Acum se umplea la loc încetul cu încetul, reflectând pe suprafaţa lui flăcările muribunde, negre şi stacojii. Bubuituri sălbatice răsunau din palisada în care scânduri de lemn astupau găurile. Le răspundea zăngănitul fierarilor care reparau arme. Copiii alergau cu braţele pline de săgeţi pentru santinelele de pe potecă.

Încă preocupat de ceea ce numea revelaţia din vis, Stryke traversă obosit piaţa ca să se întâlnească cu Rellston. Văzu o familie de oameni în picioare, ţinându-se de mână în jurul unui rug funerar. Copila cea mai mică urla pentru că focul îi ardea faţa arsă, plină de băşici, iar puştiul cel mai mare, care nu împlinise mai mult de zece anotimpuri, îşi strângea gura într-o linie subţire fermă, deşi urmele de lacrimi scurse pe obrajii murdari îi dezvăluiau suferinţa. O bătrână de lângă văduvă nu se mai oprea din tuşit din cauza fumului care se învolbura în jurul pieţei.

Stryke îl văzu pe Rellston, la fel de obosit ca el, sărind într-o parte când o căruţă apăru hurducăind de după un colţ. Ducea un morman uriaş de morţi la rug. Comandantul

se opri să discute cu un bărbat care avea un bandaj însângerat la umăr, apoi veni direct la căpitanul jderilor.

— Vrei să bei ceva cu mine, Stryke? îl întrebă el, neaşteptat de prietenos.

Stryke i se alătură.

— Unde mergem?

— La zidul care dă spre apă. Vreau să văd cum merg reparaţiile.

Omul merse mai departe, înghiontind mulţimea de pe stradă. Se uita întruna după orc, apoi întorcea capul, de parcă nu ştia ce să-i spună.

Stryke nu avea de gând să-l ajute.

Până la urmă, omul i se adresă cu glas stânjenit:

— Voi aţi făcut totul, să ştii. Tu şi ceata ta. Noi nu suntem obişnuiţi cu un război atât de mare. Dacă nu aţi fi fost voi, n-am fi rezistat până acum. Mulţumesc.

Stryke primi mulţumirile cu o înclinare a capului.

— Dar tot te întrebi dacă Uni v-ar fi atacat dacă noi n-am fi fost aici.

— După cât de îndârjiţi sunt, tot ne-ar fi atacat, mai devreme sau mai târziu. Hobrow ăla e un fanatic.

Soarele se înălţase de-un deget deasupra orizontului, un glob portocaliu răutăcios. Rellston miji ochii la astru printre fuioarele de fum.

— Cât crezi că mai e până la asediul următor?

— Imediat ce şi-au terminat rugăciunea, bănuiesc. Ce planuri ai?

Ajunseră la zid. Comandantul Mani se aplecă pe sub o pătură care atârna în loc de uşă, pe un cadru înnegrit. Uşa devenise o grămadă de cenuşă care se lipea de tălpi. Rellston scutură din umeri.

— Să facem ce-am făcut până acum. Şi să ne rugăm.

— Asta-i foarte bine, zise Stryke gânditor, dar trebuie să facem mai mult. În timp, asediatorii câştigă avantaj faţă de asediaţi.

Rellston păşi peste doi-trei ostaşi de sub comanda lui, adormiţi pe podea, şi luă o sticlă scoasă dintr-un dulap. Nu se mai obosi să caute pahare, trase o duşcă din lichidul tare şi-i dădu sticla orcului.

— Avem fântânile noastre. Câtă vreme nu suntem călcaţi în picioare, ne descurcăm.

— Da, dar nu aveţi provizii nesfârşite de hrană.

Orcul se trânti pe un scaun şi arătă din cap spre peretele palisadei, vizibil printr-o fereastră.

— Ei rezistă.

Comandantul Mani nu-şi putu ascunde disperarea.

— Zeii ştiu că nu ne mai permitem pierderi ca acelea de ieri! Iar duşmanii au destui oameni ca să ne atace noapte de noapte. Ce putem face?

— Încă nu ştiu. Dar trebuie să apară o soluţie. Între timp, pot să-ţi dau o sugestie?

— Dă-i drumul. Nu sunt obligat s-o aplic.

— Ai pregătit brigăzile cu găleţi pentru atacul următor?

— Normal.

— Atunci pune o echipă să adune ulei de bucătărie, alifie de topoare, orice ia foc. Pune-o într-un vas cu o cârpă drept fitil şi ne luăm revanşa.

Rellston rânji, arătându-şi dinţii albi pe faţa mânjită de funingine.

— Să luptăm cu foc împotriva focului, vrei să spui?

— Întocmai. După ce i-au făcut oraşului tău azi-noapte, nu cred că locuitorii lui se vor împotrivi din cauza vreunui obstacol moral. Când revin duşmanii, le aruncăm şi noi în cap oale aprinse.

— Necazul e, zise Rellston ştergându-şi rânjetul de pe mutră, că tot sunt mai mulţi ca noi. Şi nu au cu ei femei şi copii care le mănâncă proviziile.

Comandantul se ridică anevoie.

— Mai bine să mă îndrept spre poziţia mea. În curând ne trezim iar cu ei pe cap.

Stryke se caţără pe zidul care dădea spre tabăra principală a lui Hobrow. Îi zări pe Uni îngenuncheaţi. Se vedea şi Hobrow, în picioare pe o colină, cu braţele ridicate, însă jderul nu auzi ce spune din cauză că briza uşoară şi sărată îi purta cuvintele în depărtare. Ştia că nu aduc nimic bun pentru orci sau Mani.

Din punctul său de observaţie, căpitanul jder îşi zări ofiţerii prinşi într-o discuţie aprinsă. Haskeer dădea din mâni şi Coilla făcea gesturi împăciuitoare, dar când îl văzură pe Stryke, porniră năvală spre el. După toate câte se întâmplaseră, câţiva Mani tot se dădură mult la o parte din calea lor.

Stryke coborî şi le ieşi în întâmpinare. Începură să vorbească toţi deodată:

— Gura! se răsti el. Ultimul lucru de care am nevoie e să vă certaţi voi. Aruncă o privire spre o baracă dărăpănată. Aici. Trebuie să stăm de vorbă.

Cu Alfray stând la pândă printr-o crăpătură din uşă, ofiţerii jderi se înghesuiră în umbrele păzite de pânze de păianjeni.

— Mai întâi, vorbi Stryke încet, e clar că oraşul nu va rezista. Jumătate din locuitori habar n-au să lupte, iar Hobrow şi-a adunat toţi adepţii. Aveţi vreo idee?

Jderii se uitară unii la alţii.

— Luptăm, zise Coilla. Ce altceva să facem?

— Întocmai. Ce altceva?

Cuvintele lui Stryke răsunară grele în atmosfera murdară.

Jup întrebă încet:

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că i-am putea lăsa să se descurce singuri. Cât oamenii se vor lupta unii cu alţii, nu vor avea timp să vină după noi.

— Adică să găsim o cale de scăpare cât ei sunt ocupaţi? întrebă Haskeer. Mie îmi sună bine.

Coilla şuieră:

— Doar nu vorbeşti serios! N-am fi avut nicio şansă în faţa custozilor lui Hobrow dacă n-ar fi fost ei. Nu-i putem părăsi acum.

— Gândeşte-te la asta, o îndemnă Stryke. Ştiu că Mani sunt aliaţii noştri, deocamdată. Dar ce crezi că se va întâmpla dacă ultima stea ajunge pe mâna lui Hobrow?

Jup sări ca ars.

— Cui îi pasă de stea? se enervă el. Avem patru, nu-i aşa? Nu ţi-e destul? Sau trebuie să ne pierdem viaţa?

Stryke îl săgeta din ochi.

— Stai jos şi ţine-ţi gura. Nu ţi-e clar că steaua are putere? E legată de magia pământului. Dacă Hobrow pune laba pe ea, atunci pune mâna şi pe putere.

— Fie asta, zise Alfray de la postul lui de lângă uşă, fie o va distruge. Dar mai degrabă vom fi ucişi în afara aşezării, înfruntând întreaga oaste Uni. Şi eu niciodată n-am sprijinit trădarea oamenilor alături de care am luptat.

— Ascultaţi, zise Haskeer, în timp ce piticul îşi relua locul în cerc, sunt oameni, nu? Da, ne-au primit frumos, ne-au oferit mâncare şi adăpost, dar mai multă nevoie au ei de noi, decât noi de ei. Dacă ar fi fost invers, ar lua de la noi şi i-ar durea-n cot. Ştii că aşa ar face. Asta-i firea lor.

Coilla se gândi la implicaţiile din spatele cuvintelor lui Stryke.

— Adică te-ai hotărât că furăm steaua şi cu asta, basta?

Stryke răspunse cu o înclinare afirmativă a capului.

— Deocamdată, rămânem aici şi luptăm. Când prindem ocazia, luăm steaua şi ne facem nevăzuţi pe întuneric.

Unul câte unul, jderii încuviinţară, unii mai în silă decât alţii. Alfray era cel mai nefericit, deşi vedea şi el că Ruffets View nu avea şanse de supravieţuire.

Înăbuşindu-şi propria vină, Stryke vorbi:

— Coilla, tu ai fost în templu. Crezi că ai putea fura steaua?

— Dacă n-am de ales. N-ar trebui să fie mare lucru. La urma urmei, nu au timp să păzească templul câtă vreme

aşezarea lor e asediată, nu?

— Ascultaţi, rosti Alfray, părăsindu-şi postul şi privindu-l pe Stryke cu ochi scânteind a supărare. Dacă ne furişăm de aici, ce ai de gând să faci cu recruţii? Doar n-o să-i părăseşti, pur şi simplu, nu? Mi-ar veni foarte greu să cred Stryke cel pe care îl ştiu eu ar face aşa ceva.

— Nu, Alfray, nu voi proceda aşa. Sunt orc, iar orcii au grijă de ai lor. O să-i anunţăm şi pe ei, nu te teme.

— Nu mă tem, spuse bătrânul caporal. Eu însă nu părăsesc pe nimeni, atâta tot.

— Nici eu, Alfray. Nici eu. Aşa că ceea ce vreau să…

Clopotele începură să tragă alarma. Oamenii strigau de pe zidul îngrăditurii.

Orcii săriră ca arşi şi ţâşniră spre uşă. În aceeaşi clipă, un bidon aprins explodă pe acoperişul de trestie de deasupra lor. Paie şi lemne aprinse căzură potop la podea, umplând cabana de fum alb.

Stryke sări în faţă, trăgând-o pe Coilla din calea unui lemn aprins.

— Haideţi să ieşim de-aici.

Ploaia de foc nu mai contenea, ţinută sub control numai de arcaşii postaţi de Rellston pe ziduri şi de brigăzile cu găleţi dinăuntru. Adăpostindu-se pe sub streşini, jderii se grăbiră să-şi reia poziţiile. Când ferindu-se într-o parte, când aplecându-se, tocmai se pregăteau să se despartă, când o santinelă strigă dintr-un turn de pază.

— S-au oprit! Se retrag!

— Poate ca să nu-şi lovească propriii ostaşi, zise Stryke.

Apoi se cutremură, zguduit de o senzaţie necunoscută. Coilla nu observă nimic.

— Ai văzut? îl întrebă ea pe căpitan.

În toiul atmosferei încordate, la un pas de a începe bătălia, Înalta Preoteasă murmura incantaţii în jurul izvorului magic. În aceleaşi haine albastre, deşi cam pătate acum, ocolea încet fântâna cu lumină-curcubeu, de mână cu un lanţ de adepţi. În jurul ei, rufoase şi istovite, un grup de

femei de toate vârstele urmăreau ritualul. Chipurile li se colorară pe rând în roşu, verde şi galben când începură şi ele să murmure.

— Ce fac? întrebă Jup.

— Încearcă să întoarcă magia împotriva armatei Uni, îi răspunse Stryke fără să gândească.

Oare de unde ştia? se mirară jderii.

— Deh, avem nevoie de tot ajutorul primit, bodogăni piticul.

Stryke încercă să se detaşeze de sentimentele stranii care îl tulburau.

— N-am nimic împotrivă să fie cerut ajutorul zeilor, încercă el să-şi păstreze sarcasmul, dar sunt momente când sabia e o călăuză mai de nădejde.

Coilla îi puse mâna pe braţ.

— De ce nu le spunem că avem celelalte stele?

Stryke păru năucit.

— De ce le-am spune?

Jderiţa ridică din umeri, aproape stânjenită, dacă aşa ceva ar fi fost posibil la ea.

— Dacă sunt atât de puternice pe cât se spune, poate ne vin în ajutor.

— Crezi că cineva de aici ştie ce să facă cu ele?

Jup scoase o grimasă.

— Noi habar n-avem ce să facem cu ele.

Stryke se luptă să-şi ţină firea. Vibraţiile din trup nu-l lăsau să gândească. Jderii îl priveau nerăbdători, în vreme ce Krista şi femeile cu care se ţinea de mană invocau mai departe Treimea. Îşi dori să-i fi povestit Coillei ce-i spusese preoteasa despre posibilitatea ca el să fie o ciudăţenie.

Revenind conştient cu picioarele pe pământ când se îndreptă de spate, inspiră adânc şi zise:

— Cred că e mai bine să ţinem stelele pentru noi.

— Dar de ce?

Coilla strigă mai tare decât ar fi vrut. Câteva femei o săgetară din priviri.

— Nu ne-au adus decât necazuri până acum, adăugă ea pe un ton mai potolit.

— Nu vreau să risc să cadă în mâinile oamenilor Uni, răspunse Stryke.

Jderiţa se uită la el ciudat.

— Eşti sigur că, de fapt, nu vrei să le împărţi cu nimeni? După părerea mea, eşti foarte posesiv când vine vorba de ele.

— Da! spuse Haskeer. Nici măcar să le ating nu mă mai laşi.

Jup îi rânji obraznic celuilalt sergent.

— Nu, de când ai luat-o razna.

— Ia mai slăbeşte-mă, auzi? A fost din cauza oamenilor şi bolii lor nenorocite, pricepi?

Înainte să mai deschidă gura altcineva, glasul Kristei deveni atât de ascuţit, că de-abia se mai auzi. Pe Stryke, sunetul îl străpunse ca un cuţit. Preoteasa şi femeile ei se clătinau în faţă şi în spate, cu o expresie luminată de extaz.

— Cum pot suporta ţipătul ăla? şopti Jup.

Alfray vorbi, alungând vraja care-l învăluia pe Stryke.

— Crezi că o să aibă efect?

Bătrânul orc făcu un gest spre imnul nepământesc intonat de Krista.

— La dracu', sper că da, spuse Jup. Lupta-i luptă, pricep, dar m-am săturat până peste cap să ne hărţuiască toată lumea.

O senzaţie de optimism neobişnuit străbătu ceata.

Atunci clopotele sunară din nou alarma.

— Mai vine o armată! ţipă un glas.

— *Fir-ar al naibii*!

În liniştea care se lăsă dintr-o dată peste locul sfânt, vorbele lui Jup răsunară mai tare decât ar fi vrut el.

18

Repezindu-se la ziduri, orcii se înghesuiră pe potecă. Atât cât reuşiră să bată cu privirea, văzură soldaţi mărşăluind, cai zvârlind din copite, steaguri fluturând. Dar, din cauza fumului scos de focurile care ardeau încă în Ruffets şi a celor aproximativ cinci sute de focuri aprinse de duşmani în aer liber, nu vedeai la mai mult de câţiva metri. Totuşi, nu era nevoie să vadă bine ca să-şi dea seama că armata asediatorilor îşi dublase numărul.

Cu ochi mijiţi, cu hainele la gură, ca să nu se înece, jderii urmăriră valurile nesfârşite de oameni şi cai care se unduiau negre peste vârfurile dealurilor. Când avangarda nou-veniţilor ajunse la tabăra Uni, ariergarda nici măcar nu se ghicea. Un roi infinit acoperea ţinutul de la un capăt de orizont la celălalt.

Disperat, Stryke închise ochii.

Haskeer îşi recapătă primul vocea:

— Şi acuma chiar c-am dat de belea.

Subit, tabăra Uni fu cuprinsă de ţipete. Tuşind, Coilla remarcă:

— Nu prea-mi sună a reuniune veselă.

Jup începu să ţopăie, neobişnuit de voios.

— Sunt *Mani*! Priviţi, se văd orci, cu sutele! Mani au venit să oprească asediul!

— Ai dreptate! se bucură şi Coilla. Îi atacă pe Uni din spate.

— Uite şi pitici! arătă Jup cu degetul către primii semeni de-ai lui pe care îi vedea după atâta vreme. O mare de ei!

Haskeer rânji.

— Şi ce dacă? N-o să facă nicio ispravă dacă nu sunt plătiţi bine.

Jup îl apucă de gât.

— Zice *cine*, băşină de capră?

Stryke îi despărţi înainte ca Haskeer să poată riposta.

— N-avem timp de asta. Chiar nu vede nimeni a cui armată e?

Alungând scânteile focului împrăştiate de vânt, jderii scrutară valurile de căldură sclipitoare.

— Nu ştiu, se hotărî Coilla. Nu-mi pasă. Sunt mai mulţi decât noi şi asta-i tot ce contează.

Stryke se propti de palisadă.

— E mâna zeilor. Trebuie să coborâm şi să dăm o mână de ajutor.

Ruffets View fremăta de activitate. Rellston striga ordine când în stânga, când în dreapta, când în mijloc. Oamenii alergau să le îndeplinească şi, în scurt timp, se adunară toate forţele. Pedestraşii se împingeau prin mulţime ca să se alinieze pe străzile de lângă poarta de la miazănoapte. Între timp, călăreţii puneau şaua pe cai şi plecau roind din grajduri ca să se adune lângă bazinul din piaţă.

Comandantul aşezării avea o misiune grea: să trimită locuitori pe ziduri, în timp ce pe alţii îi lăsă să stingă focurile care încă făceau prăpăd în zonele mai sărace, cu case construite din lemn.

Stryke se înghionti prin mulţime. Bine-ar fi fost să nu le fi cerut orcilor recruţi să se adune la bazin. Era o hărmălaie teribilă acolo. Se feri când un cal se sperie din cauza tărăboiului şi se împinse cu umerii până la marginea apei murdare.

Nu se miră când constată că, până şi în piaţa aglomerată, oamenii lăsară loc liber în jurul caporalului Krenad. Două sute de războinici orci ajungeau pentru a impune respect oricăror fiinţe.

— Gata de bătaie, caporal?

Chipul dezertorului se destinse într-un zâmbet larg.

— Mult mai bine aşa, decât pitiţi între zidurile astea împuţite. Dacă e vorba de atac, eu sunt orcul cel mai

potrivit.

Trebuiră să ţipe ca să se audă. O linişte suspectă se lăsă peste adunare.

Încălecând un cal adus de Krenad, Stryke află din ce cauză. Înalta Preoteasă Krista Galby se plimba prin piaţă. În ciuda îmbulzelii, locuitorii tot găsiră o cale să-i facă loc.

Senină, Krista schimbă două vorbe cu comandantul Rellston, apoi se îndreptă spre jderi. Stryke îşi îndemnă calul în faţă ca să o întâmpine.

Preoteasa îi puse mâna pe picior şi îl privi în ochi.

— Odată ce a simţit cineva puterea pământului, ea va creşte în el, murmură ea. Mai devreme sau mai târziu, pământul nu se va lăsa tăgăduit.

Dintr-odată, preoteasa renunţă la tonul sobru. Cu sclipiri exaltate în ochi, îşi îndreptă ţinuta. Deşi nu ridică vocea, vorbele ei răsunară în piaţă:

— Să ştie fiecare dintre voi că luptă pentru ţinutul nostru. Aşa că ţinutul vă va întări, vă va aduce puterea pământului în inimi. Deschideţi-vă în faţa puterii pământului. Să ştiţi că vântul este respiraţia pământului şi că luptăm pentru bunăstarea ţinutului. Pentru că ţinutul nu v-a negat. Prea mult a vărsat lacrimi din cauza cotropitorilor. Acum, că puterea pământului pluteşte deasupra capetelor voastre – un nor de flăcări artificiale ţâşni strălucitor mai sus ca altădată, din întâmplare sau pentru că aşa trebuia – spiritul vostru se va înviora, în viaţa aceasta sau în cea viitoare, iar binecuvântările Căii Mani vor sta deasupra voastră şi în faţa voastră. Le veţi găsi în spatele vostru şi la dreapta şi la stânga voastră, ca să vă păzească şi să vă ferească, şi să vă apere ca pe fiinţele ţinutului.

Ridică mâna într-un gest graţios de binecuvântare. Apoi se pierdu în mulţime.

Porunca lui Rellston sparse tăcerea:

— Deschideţi porţile! Pas alergător!

Încadrat de Coilla, Jup, Alfray şi Haskeer, Stryke îşi strunea calul numai cu forţa muşchilor.

Piaţa se umplu încă o dată de zarvă. Sub acoperirea ei, Coilla spuse:

— Dacă ţi se întâmplă ceva, toate stelele se vor pierde deodată. Împarte-le cu noi Stryke.

— Nicio şansă.

Auzind refuzul automat, jderiţa ridică bărbia încăpăţânată.

— Trebuie să stea împreună, Coilla adăugă el, stăruitor. Nu ştiu de ce, dar aşa trebuie.

Primele coloane de oameni ajunseseră la poartă.

— Ori asta, ori eşti prea posesiv ca să le scapi din mână, zise Coilla.

Aflată în siguranţă în mijlocul armatei sale, Jennesta cerceta îndelung priveliştea din caleaşca de pe vârful dealului.

O bătălie crâncenă se dădea în faţa aşezării sordide, fumegânde. Prinşi între laturile abrupte ale văii, blocaţi de adepţii ei şi de oamenii ăia jalnici şi orcii renegaţi, fanaticii lui Hobrow înaintau cu îndârjire.

Jennesta râse.

— Sunt vrednici de milă, nu-i aşa, Mersadion?

— Da, doamna mea.

Fără să-şi dea seama, generalul duse mâna la obrazul băşicat şi plin de cicatrice.

— Dar sunt totuşi douăzeci de mii, adăugă el.

Ochii reginei sclipiră a rău.

— Şi asta înseamnă…

— … că… veţi avea parte de o victorie răsunătoare, doamna mea.

— Îmi plac victoriile răsunătoare. Şi ar trebui să-ţi placă şi ţie, generale. Pentru că, dacă nu obţii una, îţi iei adio de la viaţă. M-am exprimat clar?

Mersadion se înclină ca să-şi ascundă ura pe care-o simţea în suflet.

— Foarte clar, doamnă.

— Bine. Atunci pregăteşte un atac din trei părţi. Vreau ca oamenii tăi să fie gata pentru un asalt frontal. Ce? Aveai de gând să-mi pui la îndoială ordinele?

— Nu, doamnă. Niciodată.

— Perfect. Nu trebuie să ne lăsăm duşi de val, aşa-i că nu? Orcii să se urce pe creasta de acolo, ca să atace acoperiţi de copaci. Piticii să se suie în vârful dealului din stânga. Când oamenii simulează un atac, proştii ăia de Uni nu vor fi în stare să se răspândească lateral, ca să-i încercuiască. Dar unii vor fi atraşi în faţă şi *atunci* flancurile noastre le vor ataca pe ale lor. Vezi cât de simplu e?

Sigur că vedea.

— Genial, doamnă.

— Sigur că-i genial. Jennesta zâmbi la marea de suliţe sclipitoare şi săbii de dedesubt. Şi, dacă tot vorbim despre asta, vreau să dai drumul harpiilor să zboare imediat ce gloata aia de Uni a trecut la atac.

Ce-a mai rămas din ele, îşi zise generalul, plecând să transmită poruncile. De ce i-o fi plăcând reginei să aţâţe harpiile între ele nu-şi putea închipui. Deşi posibilitatea nebuniei nu putea fi trecută cu vederea.

Din fericire, Jennesta era încântată. Entuziasmată. Chiar copilăroasă, la gândul oceanului de sânge care urma să se verse. Trase de frâie şi porni cu caleaşca cu coase la roţi spre primele rânduri ale avangărzii. Odată ajunsă pe poziţie, îi ordonă lui Mersadion să dea semnalul de atac.

Pas cu pas, caii se năpustiră înainte, câştigând elan. Convinsă că arată superb, toată numai o scânteiere în soare, Jennesta se repezi asupra inamicului, târându-şi armata după ea ca pe-o mantie de giuvaiere.

Avea să fie o victorie uşoară.

Kimball Hobrow nu-şi credea ochilor. Cu câteva minute în urmă fusese în fruntea unei forţe de asediu care întrecea cu mult gloata de păgâni din aşezarea aia nenorocită. Nu putea pierde. Chiar îi compătimise pe proştii ăia de Mani,

întinşi în faţa lui ca popicele, aşteptând ca voia Domnului să-i dărâme ca dovadă a puterii Sale.

Iar acum înfrunta nu o armată, ci *două*. Armate în fata cărora oastea lui părea o adunătură venită la picnic.

— Ce facem, domnule? îl întrebă custodele lac de transpiraţie din faţa lui.

— Voia Domnului, răspunse Hobrow, afişând o expresie calmă, în ciuda primilor fiori de panică din piept.

— Este o încercare, tată? întrebă şi Mercy, ridicând spre el privirea inocentă.

— Da, fiica mea.

Hobrow îl săgeta din ochi pe custode când pământul începu să se zguduie sub caleaşca Jennestei.

— De ce? Crezi că Domnul ne-a părăsit? Atât de slabă e credinţa ta?

— N… Nu, domnule.

— Sigur că nu. Îi vom ucide pe aceşti necredincioşi. Numele Domnului va răsuna glorios de-a lungul vremurilor. El este cu noi, cum să pierdem?

Custodele nu-şi găsea cuvintele. Scutură din cap când Hobrow dădu binecuvântarea în aerul fierbinte.

— Du-te înapoi la locul tău, omule! Fă voia Domnului!

Hobrow şi-l scosese deja din minte. Le făcu semn la doi din cercul său de apropiaţi.

— Am o veste proastă pentru voi, îi anunţă. Ştiu că de-abia aşteptaţi să luaţi parte la masacrul sfânt, dar Domnul are alte planuri pentru voi.

Cei doi afişară mine cu adevărat îndurerate.

— Care sunt acelea, stăpâne? întrebară ei în cor.

— Păziţi-o pe fata mea ca pe ochii din cap, căci nu ne-a poruncit Domnul să-i păzim pe cei nevinovaţi?

Cei doi încuviinţară în tăcere, şocaţi de sarcina primită.

— Duceţi-o într-un loc sigur.

Hobrow se îndoi de spate. Trupul său ciolănos aduse cu o pasăre bizară când se aplecă să o sărute pe Mercy pe frunte. Ea plecă din cap supusă, dar el dispăruse deja.

O privire fu îndeajuns ca Hobrow să-şi dea seama că oastea de calici din Ruffets View nu aduna mai mult de câteva sute de fiinţe. O vedea deja pe Târfă venind spre el într-o volbură de aur şi oţel. Rândurile din faţă ale oştirii ei se ciocniră de suliţaşii Uni cu o forţă care cutremură pământul. Preţ de-o clipă, o zări pe regină urlând ca turbată când un armăsar se înţepase într-o armă mortală.

Zâmbind în sinea lui, Hobrow sări în şa şi galopă în încăierare. Cum putea fi atât de proastă?

Când a mai trecut o cavalerie de aşa un zid solid de suliţaşi? Domnul era cu el, fără îndoială. Avea să fie o victorie uşoară.

În timp ce puhoiul Jennestei izbea în primele rânduri de Uni, Stryke conduse unitatea de cavalerie orcă în spatele lor.

Deşi urcau dealul – nu era cea mai bună tactică într-un asalt – adversarii se nedumeriră. Soldaţii lui Hobrow trăseseră o singură serie de săgeţi care nu-şi prea nimeriră ţinta. Le era şi mai greu să socotească distanţa dacă ţintele urcau.

— Cred că arcaşii de frunte ai lui Hobrow sunt puşi la încercare, rosti Coilla, lăsându-se cât mai aproape de gâtul calului pe care alerga.

— Io nu mă plâng, replică Haskeer.

Jderii şarjară. Fumul se subţia pe măsură ce se îndepărtau de Ruffets, dar bătălia de deasupra ridica atâta praf, încât parcă se lăsase ceaţa. Iarba căpătase o nuanţă cenuşie, până şi soarele părea un glob palid spânzurat la jumătatea cerului. Totuşi, zgomotele bătăliei nu conteniră, iar pământul însuşi tremura sub tropotul copitelor.

Stryke privi în dreapta. Aşa cum stabilise cu Rellston, cavaleria lui se lansa spre flancul lui Hobrow de pe o pantă lină. Călăreţii Uni se aflau undeva deasupra, ascunşi de potopul nestatornic de luptători. Jderii ştiau deja că

duşmanii îşi vor păstra cavaleria drept front de luptă principal împotriva neaşteptatei oşti de Mani.

Plecaţi cu câteva minute mai înainte, pedestraşii lui Rellston începeau să se alinieze de-o parte şi de alta. Soldaţii din faţă se apărau cu săbii scurte, în vreme ce camarazii lor mânuiau lăncii lungi. Din spatele lor şuierau rânduri-rânduri de suliţe. Năvăliră în flancurile potrivnicilor. Unii reuşiră să se apere cu scuturile, dar alţii fură străpunşi, iar corul de răcnete îi făcu pe Stryke şi Coilla să rânjească de plăcere ca nebunii.

Încă cincizeci de metri mai aveau călăreţii orci până să zdrobească rândurile de Uni. Douăzeci… zece…

Exact deasupra capetelor lor se auziră hohote de râs demonice. Năuciţi, jderii ridicară ochii şi se dădură înapoi îngroziţi.

Douăsprezece creaturi înaripate apărură din norul de praf şi se lăsară peste ostaşii Uni, împietriţi. Arcaşii lui Hobrow nici nu ştiură ce-i lovi. Harpiile plonjau printre ei din spate, târau prin aer corpuri care se zbăteau turbate şi pe urmă le azvârleau peste camarazii lor. O ploaie de sânge sinistră cădea peste oameni şi pământ deopotrivă.

Numai o mână de arcaşi pricepu ce se întâmplă. Luaţi pe neaşteptate, zvârliră câteva săgeţi în sus, dar cele mai multe căzură aiurea şi făcură mai multe victime printre Uni decât printre harpiile care se ascundeau croncănind în spatele norului de praf.

Prea târziu ca să mai oprească năvala, Stryke se trezi că doboară de pe cal un băiat cu gura căscată de uimire. Băiatul căzu sub copitele nestăvilite şi ţipă, dar foarte scurt. Apoi jderul izbi şi spintecă, se aplecă şi pară.

Acum că orcii spărseseră apărarea Uni, soldaţii lui Rellston pătrunseră şi ei. Ostaşii lui Hobrow se adună în pâlcuri dese, luptând pentru viaţa lor. Din când în când, o harpie plonja după câte-o altă victimă, împrăştiindu-i membrele spintecate peste tovarăşii ei copleşiţi de groază.

Rezultatul era inevitabil.

— Parcă înţepi peşti într-un butoi! ţipă Haskeer în timp ce rotea sabia în vârtejuri însângerate.

— Da, gâfâi Jup, presărând şi el cărarea cu victime. Parcă suntem nişte ucigaşi.

Pe câmpul de luptă care se încinse deasupra părţii celei mai înguste a văii, Jennesta fierbea. Da, garda ei personală se năpustise asupra suliţaşilor şi-i respinse pe Uni cu ferocitate, dar caleaşca ei tot se răsturnase şi-i murise un cal.

— Fă ceva! răcni ea către Mersadion, în timp ce se ridica anevoie în picioare.

— Da, doamna mea.

Cu blestemul pe buze, generalul alergă după altă caleaşcă.

Îndată ce vizitiul încetini ca să audă poruncile comandantului său, Mersadion săltă în caleaşca şi-l zvârli în iarba culcată la pământ. Alte două căleşti veneau imediat în spatele lui. Fără să arunce măcar o privire la ele, generalul îl lăsă pe vizitiul căzut să fie sfârtecat de lamele fixate în butuci.

Ştia că, la rândul ei, Jennesta ar proceda la fel cu el. Regina sări peste solul brăzdat, biciuindu-şi caii să o ia la galop.

Mirosul de sânge îi ajunse în nări, îl simţea fremătându-i în tot corpul, trezindu-i setea din străfunduri. Mână direct către locul liber în care muriseră suliţaşii şi năvălii în focul bătăliei. Restul gărzii ei personale se grăbi să o ajungă din urmă.

Încetini brusc. Nu era bine să o ia prea mult în faţa oamenilor ei. Roti caleaşca şi o opri, apoi deschise ochii larg, a mirare.

O adiere rătăcită împrăştiase, doar pentru o clipă, praful. Limpede ca lumina zilei, regina văzu că, în fundul văii, o oaste din aşezare străpunsese ariergarda Uni.

O oaste în care luptau orci.

Poate nu însemna nimic. La urma urmei, şi ea avea orci, iar în Maras-Dantia era plin de ei.

Totuşi, poate însemna ceva. Poate că îi găsise pe dezertorii nemernici, până la urmă.

Solzii palizi ai Jennestei scânteiară când soarele îi lumină zâmbetul scurt.

În busculada din faţa porţii de la miazănoapte, grupuri de Uni luptau mai departe cu îndârjire, nevrând să moară fără să ia cu ei cât de mulţi Mani. Nu puteau fi mai mult de două-trei mii rămaşi în fundul văii, dar îşi vindeau scump pielea.

Vlăguit peste poate, Stryke se opri să-şi tragă sufletul. Lupta era cumplită, îi era cald şi transpirase, în ciuda aerului rece. Din fericire, harpiile dispăruseră; fie străpunse de săgeţi, fie zburaseră de unde veniseră. Îl tulburase apariţia lor. Din câte ştia, nu atacaseră soldaţii din Ruffets View. De unde ştiau să-i atace numai pe Uni? Că tot veni vorba, habar n-avea cum de apăruse fără veste cealaltă armată Mani.

Jderul îşi zise că nu era decât o reacţie de-a lui la fanatismul lui Hobrow. Vru să bea apă, apoi înjură când văzu că pierduse plosca în bătălie. Din fericire, stelele erau la locul lor. Coilla îşi struni calul lângă el.

— Pe toţi zeii! Sunt gata să ucid pentru un gât de bere, zise şi se şterse pe frunte de sânge şi transpiraţie.

— S-ar putea s-o faci, de nevoie. Trebuie să fie de băut în tabăra lor. Să sperăm că ajungem acolo înaintea ăstora care-i înfurie pe zei.

Stryke dădu pinteni calului, lăsându-şi capul pe spate din cauza avântului. Coilla se uită după el şi ţâşni la fel de sălbatic.

Apoi îl văzură pe Krenad. Atârna cu capul în jos, cu un picior prins în scara şeii, în timp ce calul lui gonea înspăimântat, ţopăind printre rânduri de luptători sparte.

Stryke îl păli pe agresorul lui Krenad cu sabia din lateral, iar Coilla fugi după caporal. Reuşi să ajungă în faţa armăsarului şi să-l oprească. Când îl ajută pe orc să se ridice, constată bucuroasă că mai găsi puterea să-i mulţumească, deşi tremura tot.

Strigătul lui Rellston îi atrase ca un magnet. Câteva sute de Uni se refugiaseră într-o adâncitură ascunsă după un desiş. De acolo ieşeau, atacau şi fugeau înapoi în adăpostul oferit de arbuştii spinoşi.

Krenad încălecă şi îi dădu lui Stryke o sticlă cu un lichid necunoscut. Avea gust stătut, dar îl învioră. Jderul îşi plimbă ochii primprejur şi-l văzu pe Alfray venind spre ei din ceaţă.

Brusc, bătrânul războinic se opri de parcă îi răsărise cineva în cale. Nu un duşman, ci o persoană cu care nu avea nimic. Stryke îi văzu expresia buimacă. Urmărindu-i privirea, i se păru că zăreşte o sclipire albă. Un armăsar alb şi un călăreţ cu plete castanii, subţire, dar viguros.

Serapheim?

Năluca se pierdu în ambuscadă.

— În regulă, rosti Stryke, nereuşind să-şi ascundă fiorul superstiţios. Vreau o băutură adevărată. Hai să vedem ce ascund ticăloşii ăia de Uni acolo jos.

Soarele coborâse, iar trupele lui Hobrow fuseseră obligate să se retragă.

Un tâmpit dăduse foc desişului cu câteva ceasuri în urmă şi-i gonise pe Uni, dar ameninţa să ardă pe oricine se încumeta să treacă pe acolo. Frunzele ardeau mocnit purtate de vânt şi aprindeau mici focuri în locuri neaşteptate. Câteodată, fumul era atât de gros, că ar fi sufocat şi un dragon. Bătălia se prelungise toată ziua, Uni pierduseră, dar ea continuase cu aceeaşi încrâncenare.

Jderii şi recruţii lui Krenad stăteau unii lângă alţii, mulţi în picioare, toţi pătaţi de sânge. Cei mai norocoşi erau mânjiţi de sângele altora.

Pe măsură ce amurgea, un vânt se porni să vâjâie prin vale în drum spre apă. Spulberă mantaua de fum suficient ca orcii să vadă de la cine primiseră ajutorul neprevăzut.

Jennesta.

— În numele zeilor! exclamă Haskeer exact când Stryke rosti numele reginei.

Jderilor nu le scăpă ironia sorţii. Şi nici Jennestei. Le arunca priviri ucigătoare de pe platforma unde-şi oprise caleaşca.

Cât de departe era, jderii tot ştiau că Jennesta turbează de mânie. O siluetă cât o jucărie, pe panta dealului, ridică braţul, ca aruncând o suliţă invizibilă.

Stryke şi ai lui se împrăştiară. Văzuseră destule vrăji de-ale ei ca să ştie că avea la dispoziţie sfere de energie distrugătoare.

N-ar fi trebuit să se sperie. Încă o pală de vânt neaşteptată trase la loc perdeaua de fum între ei şi regină.

— Nu vă îngrijoraţi, vorbi Coilla cu dispreţ. Nu-şi va risca preţioasa făptură în bătălie. Acum haideţi să-l găsim pe criminalul ăla de şef Uni şi să ne cărăm naibii de-aici.

19

Kimball Hobrow stătuse în spatele oamenilor lui ziua întreagă. Patrulase dintr-un loc într-altul şi-i îmboldise cu rugăciuni disperate. Se ţinuse de ei ca umbra tot drumul de înaintare şi la fiecare pas făcut în retragere. Acum se ascundea în spatele unei căruţe răsturnate, tot strigându-le îndemne răguşite.

Dintr-o dată, se pomeni că nu mai are pe cine să susţină. Cel din urmă custode se prăbuşi cu un oftat de oboseală. Ca un copil pe cale să adoarmă, omul îşi dădu ultima suflare când soarele se cuibări în spatele unei creste de deal.

Tabăra se adunase într-o parte a văii. Ar fi trebuit să fie în siguranţă, pitită cum era într-o adâncitură mărginită de copaci, un loc paşnic pentru un tată care face popas acolo împreună cu fiica lui. Dar el nu-şi văzuse fata de ceasuri întregi. Numai Domnul ştia unde e.

Pentru prima oară, Hobrow se întrebă dacă Domnului chiar îi pasă de el.

Conducătorul Uni se ghemui mai tare, ignorând aşchiile din lemnul căruţei, care îi intrau în palmă. Sabia şi-o pierduse de mult, o scăpase când o gloată de sălbatici se repezise la trupa lui de viteji. Acum nu mai avea cu ce să se apere.

Surprinse cu privirea doi suboameni care se furişau printre ruinele taberei sale. Purtau uniforma Târfei celei Scârboase. Când sus, când jos, smulse o pătură zdrenţuită din grămada din căruţă şi şi-o trase peste cap. Poate dacă se făcea mic de tot şi nu mişca, avea să scape nevăzut.

Încercând să-şi ţină respiraţia, Hobrow îşi auzi bătăile inimii ca ropotul de copite. Oare nu le aud şi ei? De-acum îi era limpede că-l jignise profund pe Domnul şi că Domnul îl

părăsise. Nu împlinise el voia Sa? Nu fusese destul de sârguincios?

Pesemne că nu.

Cele două creaturi atacară pe neaşteptate. Smulseră pătura şi-l apucară pe Hobrow, care clipi în ultimele raze de lumină ale zilei.

— Doamne, zdrobeşte-i pe aceşti păgâni care îndrăznesc să profaneze instru…

Unul din orci îl pocni peste cap. Hobrow rămase cu răsuflarea tăiată. Când realiză ce se petrece, îl auzi pe cel mai gras spunând:

— Oare nu găsim nimic de ciordeală?

Orcul mai înalt cotrobăi în grămada căzută din căruţă. Aruncă o carte sfântă în luminiş şi se şterse de vestă pe degete.

— Nimic. Numa’ o droaie de prostii.

Hobrow se ridică într-un cot.

— Nu poţi spune aşa ceva! exclamă înspăimântat.

Grăsanul îl pocni cu dosul palmei şi-i sparse buza.

— Tocma’ am zis, creier muced. Vorbeşti cam mult.

— Hai să-i tăiem limba! Am chef să trag un râs.

Hobrow se trase înapoi şi zvârli din picioare furios. Până să-şi dea seama orcii ce face, el se vârâse deja sub fundul de lemn al căruţei distruse.

Orcul mai înalt ridică resturile sparte şi se întinse după el. Hobrow se făcu mic sub scândurile rupte şi se trase ca să nu-l ajungă orcul.

Zadarnic. Nepăsător, grasul îl pocni cu mânerul toporului peste genunchi.

— Nu te mai juca de-a v-aţi ascunselea, pungă de puroi.

Hobrow urlă:

— Lăsaţi-mă să plec! Sunt servitorul Domnului. Nu-mi puteţi face rău. Vocea i se transformă în smiorcăit. Vă rog, nu-mi faceţi rău!

Grăsanul îl prinse de părul cândva pieptănat şi-l trase afară. Îl ridică în picioare pe bărbatul care se aduna de

frică şi-l scuturã ca pe-o zdreanţă.

— Ia uite, îi zise tovarăşului său când o pată se răspândi pe pantalonii lui Hobrow. S-a pişat pe el.

Hobrow închise ochii, simţind că rezultatul umilinţei finale începea să se răcească şi să i se lipească de coapse. Tâlharul de orc îl trase deoparte. Hobrow se lovi zdravăn de roata căruţei.

— Crezi că merită să-l ducem la Maiestatea Sa, Hackrash? întrebă grăsanul.

Orcul mai înalt se uită la slujitorul Domnului cu dispreţ.

— Nooo! Nu poate fi cineva important. N-are vână nici cât o meduză.

Scufundat în ruşine, Kimball Hobrow nici nu simţi cuţitul care-i străpunse inima.

Când se întunecă, soldaţii Jennestei se întoarseră în tabără. Urlete nepământeşti se înălţau deasupra câmpului de luptă învăluit de umbre. Mişcări furişe îi trădau pe Uni care voiau să scape fugind peste creastă. Stryke nu ştia că Mercy Hobrow se află printre ei. Avea cu totul alte griji pe cap.

— Am face bine să punem mâna pe stea şi s-o ştergem, hotărî el. Acolo sus e Jennesta. Nu vreau să fiu prin preajma ei mâine dimineaţă.

— De ce ne ajută? se miră Jup.

— Nu ne ajută. Pur şi simplu scapă de Uni. Pe noi ne vrea. Coilla? Eşti de-acord?

— Normal! Şovăi când Alfray îi bandajă tăietura de la umăr. Doar că… Ştii tu, nu mi se pare că-i cinstit să furăm de la aliaţi. Nu prea suntem înconjuraţi de prieteni, nu crezi?

— Ne sunt datori, declară ferm Haskeer. Gândeşte-te că ne luăm recompensa.

— O, de-a dreptul încântător! Deci acuma trebuie să jefuiesc templul aliaţilor noştri.

O trupă de călăreţi istoviţi trecu pe lângă ei agale în drum spre porţile aşezării.

— Ascultă, vorbi Stryke. Oamenii ăştia nu au nicio şansă. Când Jennesta o să intre aici mâine dimineaţă, vrei să pună mâna pe un lucru care poate să fie un izvor de putere?

Vorbele căpitanului hotărârâră situaţia. Ceata coborî spre Ruffets View, unii şchiopi, alţii vlăguiţi.

Alfray îl trase de mânecă pe Stryke.

— L-ai văzut pe… pe Serapheim ăla în luptă?

Căpitanul şovăi.

— Nu sunt sigur. Aşa mi s-a părut, dar…

— Dar spui numai prostii, îi termină Haskeer vorba. Ce să caute un făcător de poveşti într-o bătălie? Acuma hai să mergem acolo jos şi să vedem cât de recunoscători *vor* să ne fie oamenii ăia.

În spatele porţilor, uralele se înălţară ca un zid. Cineva le puse ulcioare în mâini. Alţii le oferiră bucăţi de carne şi pâine. Oamenii ţopăiau de bucurie, cântau, petreceau sau se rugau, fiecare cum avea chef.

În mijlocul unui cerc de torţe de lângă bazin, Krista Galby strălucea pură ca flacăra de lumânare. Lângă ea, cu braţul întins ţeapăn, ca o praştie, de bandajul verde, comandantul Rellston se proptea de peretele scund, mort de oboseală. În timp ce orcii îşi dădeau ifose, cei doi conducători Mani îi strigară.

— Primeşte, te rog, încă o dată, Stryke, toată recunoştinţa mea, rosti Krista. Nu ne-am fi putut apăra fără voi.

Rellston înclină băţos din cap.

— Permite-mi să-ţi mulţumesc şi eu. Bănuiesc că nu l-ai văzut pe porcul ăla de Hobrow, nu?

— Nu.

Stryke vru să plece, dar comandantul, hotărât să-şi dreagă purtarea neîncrezătoare de la început, porunci alte

stacane cu bere. Era prima oară când jderii refuzau băutura.

Îndată ce reuşiră să plece fără să supere pe nimeni, se îndreptară spre coloana de lumină orbitoare de pe deal. Ceata lui Krenad îi urmări cum se îndepărtează, azvârlind remarci despre orci care nu-s în stare să ţină la băutură. Haskeer nu fu singurul care ar fi vrut să le şteargă rânjetele cu palma.

Cum tot oraşul chefuia, zona din jurul templului era pustie. Jderii nu aşteptară invitaţie. Mergând la pas spre uşa templului, atacară pe nepusă masă. Era ultimul lucru care s-ar fi aşteptat gărzile. Căzură fără să opună rezistenţă.

— Leagă-i, porunci Stryke cu strângere de inimă, care însă nu-l împiedică să dea năvală în templu.

Jderii se opriră în prag. O lampă sfinţită lumina pilastrul. Steaua licărea necontenit.

Coilla oftă şi se pregăti să repete acrobaţiile din ziua precedentă.

— La dracu’ cu asta! mârâi Haskeer.

Se aruncă asupra stâlpului şi-l doborî. Acesta trosni pe podeaua de lemn de răsună tot templul. Cum toată lumea benchetuia, numai jderii auziră pocnitura.

Stryke urmări steaua cu multe spiţe rostogolindu-se pe podea, săltând puţin, ca acelea din visul lui. Dacă vis fusese. O ridică repede şi-o vârî în săculeţ, alături de surorile ei.

— Perfect, spuse el. Acum s-o tulim de-aici.

Ajunseră deja la grajduri când Coilla îl întrebă:

— N-ai de gând să vorbeşti cu Krenad şi cu recruţii?

Stryke aruncă şaua pe cal mai tare decât ar fi trebuit. Animalul protestă zvâcnind într-o parte.

— Şi-au luat soarta în mâini, la fel ca noi. Au vrut libertate. Acum sunt liberi. Ce fac e numai treaba lor.

Strânse tare de chinga şeii.

— Nu şi dacă Jennesta vine aici dimineaţă, îi reaminti Alfray. O să-i jupoaie de vii.

— Ce vrei să fac? Să ascund o armată întreagă de orci? Ascultaţi, nici mie nu-mi place situaţia asta, dar nu mi se pare că avem de ales.

— S-ar cuveni măcar să-i avertizăm, stărui caporalul.

Jup îl susţinu. Dar, Coilla vorbi fără ocolişuri:

— Tot mai eşti speriat că ai putea atrage adepţi?

— Şi ce dacă sunt? Stryke se răsuci ca să o străpungă din priviri. N-am zis niciodată că vreau să mă bat cu Jennesta! Nici cu altcineva. Nu vreau decât să scap întreg din locul ăsta. Îl las pe alt ticălos să fluture steagul.

Alfray îşi exprimă dezgustul:

— Deci îl laşi pe Krenad pe mâna blândei Jennesta? Nu eşti orcul pe care l-am crezut.

Stryke îşi lipi obrazul de al lui.

— Greşeşti. Exact asta vreau să spun. Sunt căpitanul unei cete de războinici, atât. Tu eşti cel care încearcă să mă transforme în altceva. Coilla, du-te şi caută-l pe Krenad. Nu, stai, mă duc eu. Cine ştie ce tărăboi sunteţi în stare să faceţi din asta!

Îl găsi pe şeful recruţilor cântând cântece deşucheate într-o cârciumă.

— Vino-aici, îl chemă el aspru.

Krenad era prea fericit – şi prea beat – ca să se ridice de pe butoiul pe care stătea călare.

— Ce s-o-mplântat? bolborosi el.

Stryke îl târî afară şi-l vârî cu capul într-un butoi cu apă până când ochii dezertorului îl priviră clar.

— Aşa. Acuma-i mai bine. Ascultă, Krenad. În caz că n-ai observat, căpetenia celeilalte armate care a venit aici azi e Jennesta.

— Nooo. Imposibil. A fost un om tâmpit cu o pălărie subţire.

Stryke îi băgă iar capul în apă până când Krenad începu să bulbucească turbat.

— Nu el, idiotule! Cealaltă armată *Mani*. Cea de pe deal. Cu harpiile. Îţi aminteşti?

Krenad se trezi dintr-odată.

— Da, domnule. Când ne retragem, domnule?

— *Noi* ne retragem acum. Voi vă retrageţi când vreţi.

— Adică ne despărţim şi ne întâlnim mai târziu?

— Nu. Uite ce e, caporal, să nu crezi că n-am apreciat efortul vostru în bătălie. Dar îţi explic pentru ultima oară: nu iau recruţi. N-am luat niciodată. Nici mâine, când ne-am îndepărtat cât am putut de târfa aia ucigaşă, nu iau recruţi. Fiecare orc pentru sine. Ai priceput?

Mai târziu, în aceeaşi noapte, pe dealurile îndepărtate, când stelele se pregăteau să se stingă, privirea pe care i-o aruncase Krenad îl bântuia încă pe căpitanul jderilor.

Când soarele răsărea sfios deasupra zidului palisadei, Krista Galby stătea înmărmurită în templu.

Una dintre gărzi, cu o durere de cap teribilă, murmura:

— … şi n-am putut face nimic.

Preoteasa rămase tăcută clipe lungi, cu ochii la pilastrul răsturnat. Într-un sfârşit, glăsui cu un oftat:

— Nu-mi închipui că i-a văzut cineva plecând în timpul petrecerii, dar bănuiesc că merită să întrebăm.

Tăcu, străduindu-se să-şi controleze expresia feţei. Vorbi ca în vis, mai mult cu sine decât cu bărbaţii de lângă ea:

— Trebuie să o găsim şi să o aducem înapoi. Am construit templul ca să o adăpostim. Este rostul vieţii mele, cum a fost şi al mamei mele înaintea mea, şi al tuturor preoteselor, de când s-a stabilit Ruffet aici. De fapt, dacă el nu ar fi găsit steaua în bazin, nici *nu* s-ar fi aşezat aici.

Tulburat de liniştea nefirească, soldatul cu durerea de cap întrebă:

— Să-i spun comandantului să adune o trupă?

Krista îl privi fix.

— Nu. Nu vrem să fie pedepsită ceata lui Stryke. Nu, după ce l-a salvat pe Aidan.

Îşi pierdu vocea, dar şi-o regăsi mai puternică:

— Adună toate gărzile templului care mai pot călări. Iar mie pregăteşte-mi iapa.

Bărbatul se îngrozi.

— Nu poţi pleca, Înaltă Preoteasă! Fără stea, avem nevoie de tine mai mult ca niciodată.

— Cine altcineva le poate explica de ce ne trebuie? Nu înţelegi? *Trebuie* să plec.

În mai puţin de jumătate de ceas, Krista era în piaţă, în faţa porţii de la miazănoapte. Desigur, o femeie rămasă văduvă cu o zi înainte jelise la fereastra ei. Mult după încheierea petrecerii, văzuse o ceată, cam treizeci de orci, plecând călare, cu copitele cailor învelite să nu tropăie. Garda de la poartă nu-şi amintea decât că a venit cineva şi i-a oferit o băutură, pe urmă l-a pocnit în moalele capului.

Krista îşi îmbrăţişa fiul cu dragoste. Deşi nu putea încă merge prea mult, bătrâna lui doică rugase un constructor de la templu să-l ducă în braţe la mama lui.

— Să fii cuminte, Aidan şi să o asculţi pe Merrilis. Vrem să ne recăpătăm puterile, nu-i aşa?

Băiatul se agăţă de braţul ei.

— Nu pleca, mamă. Rămâi cu mine. Se întâmplă lucruri rele afară.

— Dar şi lucruri bune. Şi am gărzile acestea de nădejde alături. Nu te îngrijora, dragul meu. Mă întorc cât ai zice peşte.

Krista se adresă doicii bătrâne şi tâmplarului voinic:

— Aveţi grijă de el cât lipsesc. Aidan, sufletul meu, poţi să rămâi aici şi să te uiţi cum intră regina călare. Aşa-i că ţi-ar plăcea?

Şeful gărzilor de la templu veni şi-i dădu frâiele unei iepe roşcate, o mândreţe de animal. Krista Galby îi trimise un sărut fiului său.

Pe urmă ieşi pe poartă urmată de gărzi, ca urmărită de un val negru de furtună.

Caleaşca Jennestei era împodobită cu flori.

Poruncise să se scoată lamele rotitoare. Nu se făcea să-şi sperie potenţialii supuşi tăindu-le picioarele. Acum saluta din cap şi zâmbea regeşte la oamenii de rând aliniaţi la marginea drumului spre porţile aşezării mizerabile. Cum se numeşte, că iar a uitat? A, da, Ruffets View sau aşa ceva, un nume siropos. Deşi nu găsea absolut nimic romantic în adunătura de cocioabe jegoase, atât de îndepărtate de reşedinţa ei. În spatele Jennestei venea o parte din oastea ei, numai ca să le amintească cine e.

Bărbaţii aclamau, fetele aruncau flori târzii, ale căror petale roşii sau galbene ca bronzul fură imediat zdrobite în noroi. Jennesta se uita pieziş la Mersadion, ţeapăn în şa lângă ea, cu obrazul aproape vindecat. Măcar vedea şi el că ţărănoii ăştia nespălaţi ştiau să cinstească o regină.

O rază de soare ţâşni spre pământ şi sărută norul vrăjit, aţâţându-i focul. Privirea Jennestei fu atrasă către cer. La vederea puterii neasemuite, ochii îi luciră vicleni. Slăbi hăţurile şi caii începură să meargă la pas.

Fornăitul animalelor o trezi la realitate. Aproape de poartă, o ceată de călăreţi îndrăzni să i se pună în cale. Fără o vorbă, o luară la galop nebun şi nici nu se uitară la ea.

Însă din spatele porţilor se auziră ovaţiile locuitorilor care o văzură venind pe regină. Jennesta se forţă să zâmbească şi pătrunse în aşezarea cu toată pompa şi fastul cuvenit.

Chiar în mijlocul pieţei era un bazin mocirlos, înconjurat de un zid scund. În faţa lui, un bărbat călărea un armăsar care lucea de atâta ţesălat. În ciuda ovaţiilor frenetice, el afişa, mai presus de toate, o căutătură fioroasă.

Rellston se trezi din visare cu o tresărire şi se înclină din talie. Jennesta îşi dădu seama că zâmbetul lui era tot atât

de forţat ca al ei. Însă Rellston îi cunoştea renumele.

— Bine aţi venit! rosti comandantul fără entuziasm. Şi vă mulţumesc pentru ajutorul sosit la timp.

Mersadion mişcă scurt din cap în direcţia reginei. Rellston pricepu aluzia.

— Maiestate, adăugă el.

— O nimica toată, răspunse Jennesta, cu glas de miere otrăvită. Aveţi o trupă de orci pe-aici? Aş vrea să le… *mulţumesc* personal.

— Am avut. Maiestate. Dar au plecat.

— Ce trist, şuieră regina. Nu cumva au spus unde se duc?

— Nu, Maiestate. Au plecat în toiul nopţii.

Mersadion îşi trase calul într-o parte, crezând că Jennesta va erupe ca un vulcan.

Nu se întâmplă nimic. Cu un efort supranatural, regina rosti printre dinţi:

— Şi unde e Înalta Preoteasă? De ce nu a venit să mă întâmpine?

Rellston se băţoşi mai tare în şa.

— M-a însărcinat să vă transmit recunoştinţa ei, Maiestate. Dar mă tem că a trebuit să plece… cu o treabă. O treabă *urgentă*.

Regina îşi plimbă maliţioasă privirea în jur. Dintr-odată din mulţime ieşi un bărbat vânjos cu un copil în cârcă. Deloc înfricoşat, spre deosebire de cretinii care se holbau la el ca viţelul la poarta nouă, băiatul era o fiinţă încântătoare, cu plete negre. Părea prea fudul ca să fie copilul cuiva neînsemnat.

— Şi cine e ştrengarul de pe umerii zdrahonului? întrebă ea acră.

Rellston răspunse în silă:

— E fiul înaltei Preotese, Maiestate.

— Nu mai spune! Serios!

Comandantului nu-i plăcu deloc pofta cu care îl privi Jennesta brusc pe băiat. I se întoarse stomacul pe dos când

o văzu cum îi zâmbeşte lasciv lui Aidan, ca o curtezană angajată.

Pitit în crângul din capul văii stătea un bărbat înalt, slab dar musculos, călare pe un cal.

De-o parte şi de alta a lui, cete de Uni se târau printre arbori fără să-l vadă. Nu-l vedeau nici cercetaşii trimişi la întâmplare de Mersadion ca să-i elimine pe posibilii inamici scăpaţi cu viaţă.

Pletele castanii ale bărbatului scânteiau în jocul razelor de soare. Absorbit de gânduri, urmărea gloata care aclama intrarea triumfală a Jennestei în Ruffets View.

Îşi răsuci calul alb ca neaua şi se făcu nevăzut în pădure.

20

Scârbit, Rellston urmărea cum Jennesta băleşte după băiat.

Se simţise obligat să-i ofere ospitalitate în hanul cel mai puţin oropsit din piaţă. Dar conversaţia nu prea curgea şi ea nu se atinsese de pocalul cu mied oferit de hangiu. Aidan însă era încântat să fie centrul atenţiei Maiestăţii Sale. Totuşi, pe măsură ce trecea după-amiaza, micul bolnav convalescent începu să caşte.

Jennesta se întoarse către el şi-l întrebă cu răceală în glas:

— Te plictisesc, nu-i aşa?

— *Nu,* Maiestate! Cred că eşti grozav de frumoasă.

Jennesta nu-şi mai încăpu în piele.

Aidan căscă din nou.

Ca să împiedice o izbucnire de-a reginei, Rellston interveni:

— Iertaţi-l, Maiestate. Nu şi-a revenit încă de la loviturile primite acum două zile. A fost rănit atât de grav, încât o vreme am crezut că nu va supravieţui.

Jennesta îi făcu semn să plece pocnind din degete a dispreţ şi nici nu catadicsi să întrebe cum de şi-a revenit atât de repede. Într-adevăr, constată Rellston, nici nu se mai interesă de băiat când acesta nu se mai uită la ea printre căscaturi.

Ofensat că era pus într-o situaţie ridicolă, comandantul observă:

— Se pare că soldaţii dumneavoastră n-au avut noroc să găsească obiectele de care aţi pomenit, doamnă. Nu doriţi să gustaţi din masa noastră sărăcăcioasă?

Jennesta se uită la el de parcă tocmai s-ar fi târât dintr-o hazna.

— Nu prea cred, răspunse ea înfumurată, apoi se ridică atât de repede, încât trânti scaunul pe podeaua hanului. Mă voi întoarce la armata mea. Un comandant bun se îngrijeşte de soldaţii lui.

Rellston se înclină ironic, dar ea nu-l văzu. Plecase deja.

Îndată ce caleaşca ei dispăru din vedere, comandantul dădu frâu liber nerăbdării şi frustrării. La nevoie, s-ar furişa din Ruffets. Ar face orice. Dar nu o putea lăsa pe Înalta Preoteasă apărată numai de o mână de oameni.

Mai târziu, în aceeaşi după-masă, o ceată de treizeci de călăreţi rufoşi încetiniră caii la pas.

În faţa lor cobora o pantă lină, dar animalele erau prea obosite ca s-o străbată mai repede.

Stryke privi apele murdare, leneşe, ale Golfului Calyparr din dreapta lui. O briză sălcie îi mângâie nările. La niciun kilometru de ei se întindea Oceanul Norantellia, dar încă nu-l vedeau, fiindcă se aflau în spatele unei ridicături scunde, acoperite de arbuşti pitici. Asta însemna că mai aveau câteva ceasuri bune până la Pădurea Drogan. Stryke înjură şi descăleca pentru ca armăsarul să se poată odihni şi porni pe jos în susul dealului, udat de ploaia rece şi deasă.

— Ce-i acolo? şopti Coilla, arătând spre nişte umbre iute mişcătoare din faţa lor.

— Uni, bănuiesc, răspunse Haskeer. A naibii vreme! Nu văd la doi paşi.

— Nu cred că au cai, zise şi Jup.

— Foarte bine! se bucură Haskeer. Aşa le trebuie ticăloşilor, să meargă prin ploaia pe care au coborât-o asupra noastră. I-aş omorî pe toţi, dacă ar fi după mine.

— N-avem timp de-aşa ceva, îl informă Stryke obosit.

Într-un sfârşit, ajunseră pe creastă şi încălecară din nou. La trap, înconjurară un loc în care stâncile ieşeau din pământ.

Stryke trase brusc de frâie. Vreo douăzeci de soldaţi de-ai lui Hobrow mergeau răzleţi de-a curmezişul drumului, dar jderii nu mai avură nervii să se încaiere cu ei. Cu săbiile scoase, se pitiră în spatele tufişurilor ude. Soldaţii îşi văzură de drum.

Înconjuraţi de duşmani din toate părţile, jderii merseră cât putură de repede. Cu cât înaintau, cu atât dădeau mai des peste custozi deznădăjduiţi. De vreo două ori, Jup, trimis în cercetare, le făcu semn să se ascundă de cete de orci despre care nu aveau cum să ştie dacă erau recruţi sau credincioşi Jennestei.

Până la urmă, când un amurg posac luă locul zilei, Stryke îşi opri calul. Se depărtaseră de urmăritori. La nord se întindea neagră liziera Pădurii Drogan. Din când în când, o lună palidă ieşea ruşinoasă de după nori.

De teamă să aprindă focul şi cum n-ar fi găsit ce să aprindă, jderii se aşezară să-şi tragă sufletul până la lăsarea nopţii. În curând, aerul serii tresărea de sforăituri. Mai răsuna şi câte-o palmă, când cel adormit dădea după insectele ţiuitoare, dar santinelele nu observară nicio creatură ameninţătoare.

Pentru că nu reuşi să aţipească, Stryke coborî în golf. O vreme stătu pe mal, aruncând pietre în apă. Din cauza zgomotului apei curgătoare, n-o auzi pe Coilla venind în spatele lui. Îşi dădu seama de prezenţa ei numai când jderiţa se trânti lângă el şi-şi îmbrăţişa genunchii.

— Şi acum ce urmează, Stryke? Mergem până la Pădurea Drogan şi-l rugăm pe Keppatawn să ne primească din nou?

— Poate. Nu ştiu.

— Nu văd unde altundeva am putea merge, cu Jennesta scotocind capătul ăsta de golf.

— Totuşi, sugeră Stryke, acela ar fi primul loc în care ne-ar căuta. Pe toţi zeii! Habar n-am ce să facem.

Coilla aruncă şi ea o piatră. Căzu cu un „pleosc” în apă.

— Ce e mai important pentru tine?

— Să rămân în viaţă, cred.

— Şi stelele? Nu te mai interesează?

— Cine ştie? Aş vrea să nu fi început niciodată aventura asta.

Stryke se propti de un bolovan pe care crescuse muşchi.

Două pietre loviră apa deodată. După un timp, Coilla se întoarse spre el.

— Ce-ai vorbit cu Krista cât am stat eu în templu?

— Nimic.

— Aţi stat unul cu altul jumătate de oră şi n-aţi vorbit nimic? Nu cred.

— Mi-a zis că s-ar putea să fiu o curiozitate, recunoscu el cu jumătate de gură.

— O *ce*?

— Un orc care simte magia.

Scoase stelele din săculeţ şi le aruncă dintr-o mână-ntr-alta sub privirile Coillei.

— Nu-i normal. Iartă-mă, uită ce-am spus. I-ai povestit de visurile tale?

— N-a fost nevoie. După părerea ei, sunt nişte semne… mă rog.

— Te-ai gândit că e de vină cristalul?

— Cristalul? Bineînţeles. O vreme asta am crezut. Acum sunt sigur că nu e.

Jderiţa schimbă subiectul.

— Ce ne facem? repetă ea.

— Habar n-am.

Stryke se juca cu stelele, trei îmbinate, două separate. Apoi se plictisi şi le împinse îmbufnat în iarbă.

O vreme, cei doi orci le studiară în lumina lunii. Niciunul nu ştia cum să le unească pe toate. Spiţele le împreunau într-un mod care sfida legile naturii. Masa aceea ca un păianjen avea ceva ciudat în ea, ceva ce amintea de infinitate.

Stryke începu iar să le răsucească. Imediat, steaua de la Ruffets View se lipi de celelalte cu un clinchet surd.

Coilla fu impresionată.

— Cum ai reuşit?

— N-am idee.

Stryke încercă să o potrivească şi pe cea de la Trinity, aşezarea lui Hobrow.

— Dă-mi-le mie, i le ceru, până la urmă, Coilla şi i le smulse din mână.

Dar nici ea nu avu noroc.

Într-un sfârşit, Stryke renunţă şi puse stelele la loc.

— Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem. Ceilalţi se vor îngrijora din cauza noastră.

Nu făcuseră nici zece paşi, când două siluete ieşiră dintr-o ascunzătoare şi le blocară calea. Micah Lekmann şi Greever Aulay.

— V-aţi făcut un obicei din asta, le spuse Coilla.

— Ce frumos, zise Lekmann, cu sabia în mână. Doi iubiţei la randevu.

— Tacă-ţi fleanca, Micah, se răţoi Aulay. De ce vorbeşti, când poţi să ucizi?

Şi el ameninţa rotind vârful săbiei, în vreme ce orcii îşi traseră spadele.

Pe malul Golfului Calyparr începură două dueluri.

Lekmann simula un atac şi trase o lovitură joasă, însă orcul sări peste lamă şi se răsuci să-l izbească în genunchi. Lekmann se feri într-o parte, gata să-şi piardă echilibrul. Reverul lui Stryke ţinti spinarea curbată, dar omul pară cu sabia. Alunecă pe lama orcului şi o împinse într-un vârtej scânteietor.

Între timp, Coilla sări în spate când Aulay scoase un obiect de sub haină. Apoi se uită, uluită, cum îşi desface cilindrul metalic de la încheietură prin răsucire şi fixează în locul lui un cuţit periculos. Se repezi la el, dar Aulay îi pară sabia cu pumnalul lung pe care îl scoase brusc din cealaltă mânecă.

— O să-ţi fac felul, târfă.

— Cu sau fără celălalt ochi? ripostă jderiţa, ratând la mustaţă să-i cresteze obrazul.

Aulay se năpusti la ea într-o explozie de furie. Talpa lui ateriza pe un petec de iarbă neregulat şi, în cădere, sabia lui izbi un bolovan ascuns şi se rupse lângă mâner.

Coilla izbi în braţul întins. Sângele ţâşni imediat. Nici materialul din care era croită haina nu reuşi să oprească şuvoiul.

Aulay răcni încă o dată. Ridicându-se anevoie în picioare şi retrăgându-se, îşi smulse cuţitul din ciot şi înfipse în locul lui un cârlig cu două capete, din acela pe care atârnă măcelarii carcasele de animale.

— Asta-i pentru Blaan! ţipă el şi spintecă aerul din faţa ei.

Coilla îl lăsă să rateze, apoi sări şi-l apucă de antebraţ. Luat prin surprindere, Aulay cedă când jderiţa îi răsuci cârligul în burtă şi-i scoase măruntaiele, apoi îl mai răsuci o dată.

— Şi asta-i pentru tine, pungă de puroi.

Faţa lui Aulay împietri într-o expresie de uluire absolută în vreme ce viaţa i se scurgea din trup.

Între timp, Stryke încerca să-l împingă pe Lekmann spre apă. Terenul neregulat mai degrabă îl încurca decât îl ajuta şi orcul era prea obosit ca să tot ţopăie. Odată ce nimeri o porţiune mai netedă, şarjă sălbatic. Cu sabia reflectând luna de gheaţă, făcu praf apărarea bărbatului îndesat.

Lekmann încetă să răspundă, de-abia respirând. Dar Stryke se săturase. Sări în faţă şi se pocni în coapsă cu mâna liberă. Zgomotul distrase atenţia adversarului doar o clipită, destul cât să-i vâre sabia în coaste.

Orcul îi puse piciorul în piept şi împinse. Lama ieşi din carne şi Lekmann căzu în apă cu un pleosc. Laţele negre şi unsuroase plutiră în jurul capului său întors cu nasul în valurile mici.

Când îl privi ultima oară, Lekmann plutea dus de curent, iar din trup îi curgeau şuvoaie mai întunecate decât apa.

Luându-se de umeri reciproc, cei doi orci porniră clătinat spre camarazii lor.

— M-am săturat de clipe liniştite, murmură Coilla.

Mai aveau puţin şi ajungeau în tabăra friguroasă şi umedă, când Stryke o împinse pe neaşteptate în tufişuri. Jderiţa nu auzi nimic din cauza vântului, dar începea să aibă încredere în presimţirile lui.

În câteva clipe, o ceată de călăreţi îşi opriră goana vijelioasă încercuindu-i din toate părţile pe orcii pe jumătate adormiţi. Santinelele nu avură ce face. Stryke îşi zise că orcii lui s-au cam lăsat pe tânjală, dar nu asta îl frământa acum.

Din ascunzătoare, el şi Coilla o auziră pe Krista Galby:

— Unde e? întrebă ea fără să piardă timpul.

— Unde-i ce? făcu Haskeer pe deşteptul.

— Scuteşte-ne de prostii! strigă şeful gărzii templului.

Descăleca, dar nu-şi mişcă sabia niciun deget de la gâtul lui Haskeer.

— Jarno, îl avertiză preoteasa, orcii aceştia au fost aliaţii noştri. Au luptat cot la cot cu noi. Bătrânul acela a salvat viaţa fiului meu.

Ridică braţele de-o parte şi de alta a corpului, apoi le lăsă jos, obosită.

— Nu vreau să vă fac rău. Dar aţi luat un obiect care ne aparţine. E important pentru noi, e temelia credinţei noastre.

Nimeni nu scoase o vorbă. Vântul îşi purta jelania nepământească prin luminiş. În tufişuri, Coilla şi Stryke se simţiră apăsaţi de vină.

— Avem *nevoie* de ea, adăugă preoteasa.

Liniştea stânjenitoare se prelungi. Rellston îşi pierdu răbdarea. Ajunsese din urmă pâlcul preotesei cu câteva ceasuri înainte, iar acum o sută de oameni se agitau în jurul jderilor. Încordarea apăsa pe umerii tuturor. Comandantul descăleca şi merse la Jup şi Haskeer, dominându-i.

Ferit de frunzele maronii îngheţate, Stryke îi şopti Coillei:

— Ştiam eu că n-ar fi trebuit să ne oprim.

Coilla mişcă din cap spre scena din faţa lor.

— De ce nu-l ţine în frâu pe Rellston prietena ta?

— Poate că nu reuşeşte. Dacă ar fi vrut să omoare pe cineva, ar fi făcut-o până acum. Hai să mergem să vorbim cu ea până când Rellston nu scapă de sub control.

Ieşiră din frunzişul încâlcit.

Când îi văzu, Krista le spuse cu voce de gheaţă:

— Mi-aţi făcut bine de două ori. Acum vă fac şi eu un bine. Daţi-mi instrumentul şi comandantul nu vă va pedepsi pentru furtul lui.

— Şi dacă am nevoie de ele? ripostă Stryke, pentru ca imediat să-i vină să-şi taie singur limba.

— De *ele*? repetă Krista. Ai mai multe?

— De asta aveam nevoie de al vostru, nu-ţi dai seama?

Ridică ochii spre ea, încercând să-i citească expresia feţei în lumina slabă a lunii.

— Nu, nu-mi dau seama.

Nu Krista vorbise, ci Rellston. Se apropie de Stryke şi îl sfredeli din priviri.

— Dacă ai şi altele, nu-ţi trebuie steaua noastră. Dă-ne-o înapoi acum. Lipi vârful săbiei de pieptul jderului. Am ştiut eu că n-ar fi trebuit să mă încred în tine, orc ratat.

— Potoleşte-te! insistă Krista. Se întinse şi îndepărtă uşor sabia de la pieptul lui Stryke. Sunt sigură că putem rezolva problema prieteneşte.

— Eu nu, mârâi Rellston, de-abia stăpânindu-şi furia.

În jurul lor, jderii auziră zgomot de săbii scoase şi descălecat. Orcii se pomeniră învăluiţi de orăşenii duşmănoşi.

Începură să-şi scoată şi ei armele.

— Nu fi mai prost decât trebuie, Stryke, rosti comandantul. N-aveţi cum să învingeţi. Suntem mai mulţi. Dă-ne obiectul. Dacă nu, te oblig.

— Serios? se înfurie Haskeer. Tu şi care armată?

— *Asta*, creier de bibilică, strigă un om din spatele lui.

Un răcan dădu un ţipăt când se trezi îmbrâncit de-un om. Îl îmbrânci şi el. Încăierările stăteau gata să înceapă.

— Terminaţi! strigă Krista. *Terminaţi*!

— Potoliţi-vă! ţipă Stryke, încercând să liniştească atmosfera.

Un zdrăngănit scurt de săbii îi acoperi vorbele. Strigă mai tare:

— Ne cunoaşteţi! Am luptat alături de voi. Chiar credeţi că nişte nepricepuţi ca voi ne pot doborî?

Rellston înjură şi se alese cu o privire cruntă de la preoteasă.

— Pe loc repaus, băieţi, porunci. Lăsaţi-i să plece, deocamdată.

— Jderi, pe loc repaus, ordonă şi Stryke.

Sabia îi atârna în mână, gata să atace în orice clipă în timp ce acoperea retragerea cetei sale.

Mai toţi se făcuseră nevăzuţi în noapte, când unul dintre oamenii lui Rellston strigă dintr-odată:

— Nu-i putem lăsa să scape! După ei!

În secunda următoare se dezlănţui haosul.

— Nu omorâţi pe nimeni decât dacă nu aveţi de ales! ţipă Stryke.

Caii jderilor erau în spatele soldaţilor Mani, n-aveau cum să ajungă la ei.

— Haideţi să plecăm de-aici! răcni iar căpitanul lor.

Se aruncă în tufe cu spatele, ferindu-se de crengile care atârnau din copaci şi încercând să nu calce pe ramuri putrede. Pământul îmbibat de apă le aducea un avantaj; stratul gros de noroi înăbuşea orice sunet. Cu simţurile cât se poate de încordate, îşi urmări ceata bazându-se pe instinct.

Era speriat. Dar o scoase la capăt. În curând trecu de perdeaua subţire de copaci.

Se pomeni pe o pajişte deschisă şi, în lumina scăzută care prevestea zorii, văzu urmele de paşi mai întunecate

mânjind iarba argintată de ploaie. Săltând după ele, ajunse în vârful unei movile şi-i văzu pe ultimii jderi căutând să se ascundă în spatele unui alt desiş.

O luă la fugă pe panta lină şi se furişă printre copaci.

— Ar trebui să fim în siguranţă aici o vreme, zise el printre gâfâituri.

— Serios? bombăni Haskeer din umbrele pătate, la distanţă de un braţ. Ia uită-te acolo.

„Acolo” era capătul celălalt al pădăricii. Iar dincolo de el se întindea Golful Calyparr, cenuşiu, neîndurător.

Stryke se răsuci în jurul său. Din toate părţile, în afară de una, apele se revărsau peste micul promontoriu pe care stăteau ei. Iar Mani traversau năvalnic pajiştea spre ei, cu Rellston în frunte.

— Şi-acuma ce facem? strigă Haskeer frustrat, înotăm?

— Cască gura aia mare a ta şi bea apa, mârâi Jup.

Uitând de soldaţii de la Ruffets View care veneau în goană spre ei, cei doi trecură la schimburi de priviri sfredelitoare.

Coilla cedă.

— Numai tu eşti de vină, tu şi stelele tale afurisite! ţipă ea la Stryke şi se năpusti cu cuţitul, crestându-i săculeţul de la centură.

Săculeţul se rupse. Stryke văzu, cu încetinitorul parcă, instrumentul separat, cel cu cinci spiţe, răsucindu-se prin aer. Încercând să ţină sacul cu o mână, se aruncă în faţă. Prea târziu. Împreunarea de patru stele se rostogoli şi ea afară. O atinse doar cu vârfurile degetelor şi o trimise de-a dura într-un luminiş îngust.

Când Mani dădură năvală în pădurice, Stryke văzu că steaua verde separată ţopăie, ricoşând de pe stratul dur de iarbă.

Nici el, nici ceilalţi orci nu observară silueta mustind de apă care se târa din golf la marginea pădăricii.

Când Stryke întinse mâna ca să prindă steaua separată, o lovi prea tare şi-o trimise în zbor exact lângă celelalte

patru, care se rostogoleau ca un bulgăr.

Mai mult ghici decât auzi clinchetul. Misterul se întregise.

În clipa aceea, realitatea dispăru în altă lume.

21

Întuneric.

Stryke simţi un frig atotstăpânitor şi o gheară în stomac, ca şi cum ar fi alunecat la nesfârşit. Urechile îi ţiuiau prea tare ca să audă vreun sunet. Întinse mâna să se agate de ceva, dar nu avu ce să apuce.

Nimic sub picioare.

Absolut nimic.

Ateriza brusc.

Căzu în faţă, cu mâinile pe o suprafaţă rece şi orbitoare. Şocul îl ajută să-şi revină.

Zăpadă.

Zăpadă, sub o pătură de nori atât de joasă, aproape la fel de albă ca suprafaţa de sub picioarele lui. Acum fusese noapte, acum era în plină zi. La miazăzi atârna foarte aproape de orizont un disc albicios, probabil soarele.

Panica ameninţa să-l copleşească.

Strigă, dar nu se auzi nici pe sine. Se îngrozi că surzise. Atunci veni spre el răgetul. Un vânt rece şfichiuia în jurul lui, cu gând să sfâşie hainele. Cu ochii mijiţi, desluşi siluetele ghemuite şi întunecate ale celorlalţi jderi.

Ridicându-se clătinat în picioare, se simţi împins de vijelie. Luă în palme stelele preţioase, pe care le scăpase a doua oară. Apoi se îndreptă anevoie spre Jup şi Coilla, care făceau eforturi să stea în picioare. Se ţineau unul de altul şi îl întrebară amândoi deodată „Unde suntem?” şi „Unde sunt ceilalţi”, pe lângă alte lucruri.

În curând apărură poticnindu-se şi jderii ceilalţi. Se adunară într-o depresiune lină din apropiere care îi ferea de furia vijeliei. Fuioare de zăpadă spulberată le zburau deasupra capetelor şi trebuiau să strige ca să se facă auziţi.

— Ce dracu’ se întâmplă? urlă Stryke.

— Bănuiesc că pe calota de gheaţă.

Lui Stryke îi clănţăneau dinţii de frig.

— *Ce*? Cum?

Coilla încerca zadarnic să se încălzească strângându-şi braţele în jurul trupului.

— Lasă gâlceava filosofică. Problema e cum facem să nu murim îngheţaţi.

Câţiva răcani reuşiseră să pună mâna pe nişte pachete şi dricale înainte de a fugi de Mani. Alţii, însă, precum Stryke şi Coilla, fuseseră prea ocupaţi să pareze atacul oamenilor. Nici dacă împărţeau păturile şi hainele de rezervă nu le ajungeau.

— Jup, reuşi Stryke să rostească printre buzele aproape amorţite de ger, te simţi în stare să cauţi un punct mai înalt? Să-ţi faci o idee pe unde ne aflăm?

— S-a făcut, şefu'!

Piticul porni împleticit prin frigul muşcător. Înghesuindu-se unii într-alţii ca să-şi ţină de cald, jderii încercară să-şi dea seama ce se întâmplase.

— Stelele alea date naibii sunt de vină! mormăi Coilla.

— Dacă ele au fost, atunci ne-au ajutat să nu fim tăiaţi în bucăţi, sublinie Alfray.

— Da, ca să murim îngheţaţi aici, interveni Haskeer amărât. Unde-o fi „aici".

— Trebuie să fie câmpia de gheaţă din nord. Soarele urma să apară la sud de noi, dar nu-mi dau seama dacă e dimineaţă sau seară.

Duse mâna cu degete ţepene şi învineţite la săculeţ, dar îşi aduse aminte că jderiţa i-l despicase, aşa că-şi îndesă stelele în vestă, sperând să nu cadă pe ele dacă se împiedică. Măcar îşi găsi mănuşile vârâte la curea.

— O să aflăm cât de curând, spuse Alfray. Dacă nu murim până atunci. Îl străbătu un gând lugubru. Dacă asta e răzbunarea Jennestei? Exact aşa îi stă ei în fire să se răzbune.

— Nu. Răspunsul ferm al Coillei tremură odată cu umerii ei scuturaţi de frig. Dacă ar putea face asta, atunci de ce nu ne-a adus pe toţi înapoi în tabăra ei, ca să pună mâna pe noi? Şi pe stele?

— N-are rost, hotărî Stryke. Nu avem pe ce să ne bazăm presupunerile. Îşi strânse mai tare vesta pe trup, un gest complet nepotrivit pentru locul acela. Cum stăm cu proviziile?

Cotrobăiră repede prin bunurile salvate şi găsiră câteva felii de carne uscată, coji de pâine şi două sticle de băutură. Prea puţin pentru douăzeci şi patru de fiinţe flămânde.

Încercând să-şi ascundă dezamăgirea, Stryke arătă spre unul din răcanii cu pătură.

— Du-te sus şi vezi ce s-a întâmplat cu Jup, Calthmon.

În silă, răcanul înainta cu greu prin nămeţi. Mai avea puţin şi-l dobora vântul, când ajunse la buza depresiunii. Nu trecu mult şi se întoarse urmat de Jup.

Piticul se lăsă pe vine, îşi frecă braţele şi-şi vârî mâinile la subsuoară.

— E plin de crevase, bâigui el printre clănţăniturile dinţilor. Unele au punţi de zăpadă peste ele care nu rezistă la greutatea unui orc. Dar cred că am văzut un drum până acolo jos. Arătă din cap spre partea care credea Stryke că e sud-estul. Noi suntem foarte sus.

În timp ce vorbea, aburii ieşiţi din gură i se cristalizară pe barbă.

— Mai e ceva pe-aici? îl întrebă Stryke.

— Eu n-am mai văzut nimic. Nici urmă de fum sau cai. Mi s-a părut că desluşesc mişcare la un moment dat. Nu ştiu ce-o fi fost, dar s-a ţinut bine la distanţă.

— Oricine are creier cât de cât s-ar speria de tine, îi zise Haskeer.

Jup nu catadicsi să răspundă înţepăturii. Faptul în sine îi arătă lui Stryke cât de tare îi afecta frigul.

— Bine, rosti el. Primul lucru pe listă e să scăpăm dracului de pe platforma asta de gheaţă şi să găsim un

adăpost.

Porniră câte doi şi câte trei, Jup deschizând cărarea.

În scurtă vreme văzură numai pete în faţa ochilor din cauza albului strălucitor. Şchiopătând, înotând prin troiene îngheţate înalte cât un stat de orc, înaintară spre est, călăuzindu-se după punctul sudic. Trecu o veşnicie până când ajunseră la o movilă de pe care să vadă cam pe unde sunt.

În spatele lor, la nord, domnea gheţarul ameninţător prin nemărginirea lui. Se întindea de la un capăt al orizontului la celălalt, un monument de prostie a oamenilor care distruseseră Maras-Dantia. Chiar de la distanţă, jderii avură impresia că se prăbuşeşte peste ei, gata să-i zdrobească în orice moment. Sub ochii lor, o porţiune din el căzu cu o bubuitură de tunet. Nori de zăpadă se învolburară prin aer, iar blocurile mai grele probabil că săriră la un kilometru depărtare.

Începură să coboare în grabă faţa sudică a movilei. Nu peste tot era zăpadă întărită. Un bloc uriaş de granit era prins în capcana gheţurilor. Călcară pe terenul solid, însă alunecos din cauza promoroacei îngheţate. Mai mergând, mai alunecând, blestemară tot drumul până la un platou care nu era la mai mult de cincizeci de metri deasupra tundrei îngheţate.

Se opriră să-şi tragă sufletul. Stânca îi ferea de colţii vântului de la miazănoapte. Pe lângă asta, ascundea vederii zidul uriaş de gheaţă. Măcar atât, şi tot era foarte bine.

Dedesubt, într-o cotitură dintre doi gheţari foarte întinşi, terenul era mai neted, mai presat, pesemne de greutatea gheţii care înainta. Era gri din cauza stratului de licheni şi crestat, pe ici, pe colo, de pâraie negre împletite între ele, care de la distanţă păreau fire de aţă. La orizont se desluşea neagră o linie subţire – o pădure? Greu de spus, când îţi bate soarele-n ochi.

— Dacă reuşim să ajungem acolo jos, zise Stryke, bătând din palme ca să-i pună sângele în mişcare, poate găsim un

adăpost. Căldură. Orice.

— *Dacă* e foarte bine spus, mormăi Haskeer. Sunt orc, nu o blestemată de capră neagră.

Însă coborâşul nu fu atât de uşor pe cât li se păru. De nenumărate ori ajunseră la o fundătură, o porţiune atât de abruptă, încât îşi ziseră că nu vor reuşi s-o coboare niciodată.

— Mi se pare mie, întrebă Coilla în timp ce studiau un nou obstacol, sau aveţi şi voi impresia că suntem urmăriţi?

— Aşa-i, rosti Jup şi se frecă la ceafă.

Întrebat şi el, Stryke confirmă senzaţia Coillei.

— Poate că e omul zăpezii, încercă jderiţa să-i mai înveselească.

— Nu există decât în poveşti, declară Alfray ferm. Noi, de leopardul zăpezilor trebuie să ne ferim. Are colţii cât pumnalul.

— Mulţam. Chiar voiam să aflu.

Se târâră mai departe în tăcere o vreme.

— Văd că Jup e un cercetaş tare priceput, ca de-obicei, bodogăni Haskeer când fură obligaţi să dea înapoi din nou.

Drumul se îngustase, aglomerat de orcii care tot schimbau direcţia. Cu toate acestea, Jup reuşi să se lipească cu spatele de stâncă, făcând loc altora să treacă, până când Haskeer ajunse în dreptul lui. Piticul îl apucă de ceafă.

— Crezi că te descurci mai bine, pungă de puroi?

Haskeer se scutură.

— Şi un orb pe un cal şchiop s-ar descurca mai bine.

— Ia pofteşte tu în locul meu.

Cu Haskeer în frunte, porniră iar la drum, dar tot li se păru că nu vor mai ajunge niciodată pe câmpia pustie. Un răcan alunecă şi scăpă de la moarte numai pentru că-l prinse de vestă un camarad. După aceea înaintară numai agăţaţi de hainele vecinilor.

Soarele se deplasa jos pe linia cerului, nu cobora de la zenit. Greu de spus dacă merseseră o zi întreagă sau numai jumătate de zi. Sigur era însă că se lăsa noaptea şi aducea

cu ea un pâlc de nori. Soarele dispăru după el, furând din lumina amurgului. Începu o ninsoare fină, înţepătoare.

— Asta ne mai lipsea, se plânse Jup.

În cele din urmă, coborâră movila. Haskeer sări ultimii câţiva metri şi ateriza cu zgomot, icnind. În curând se foiau toţi pe teren drept, la adăpostul gheţarului, cu speranţa deşartă că-i va feri de vânt.

— Aţi văzut? zise Jup. O lumină, acolo?

Arătă spre sud, către marginea limbii de gheaţă.

— Nu se mai vede nimic. Poate ţi s-a părut, rosti Haskeer.

Piticul ripostă:

— Nu mi s-a *părut*. Am văzut-o!

Stryke se vârî între cei doi înainte să se încaiere.

— Poate s-a reflectat lumina? Nu strică să verificăm. Nu ţin neapărat să înnoptăm afară, dacă nu-i necesar. Aşteptăm jumătate de oră. Vreau să ne oprim undeva înainte de lăsarea nopţii.

Pe neaşteptate, gheţarul trosni asurzitor. Un bloc de gheaţă cât o casă începu să plutească sub tălpile lor. Orcii o luară la fugă pe tundră, alunecând şi poticnindu-se. Într-un sfârşit, la o distanţă sigură de crăpătură, se opriră. Alfray, vlăguit, rămase puţin în urmă.

— Suntem în siguranţă, gâfâi Haskeer.

— Nici vorbă, îl contrazise Alfray. Priviţi!

Se uitară în direcţia arătată de el. O haită de creaturi mari cât leii venea în fugă spre ei. Cu blana lor albă, erau aproape invizibile în amurg.

— Adunarea! porunci Stryke şi o luă iute spre Alfray.

Văzându-l pe Stryke cum se năpusteşte, Alfray se întoarse. Priveliştea ar fi îngheţat sângele oricui în vine. Cinci fiare fură gata să-l apuce cu colţii ca paloşul, de culoarea fildeşului.

Stryke scoase un strigăt şi roti sabia. Leopardul din frunte tresări şi ratã saltul. Se duse de-a rostogolul, sprijinindu-se în gheare ca să salte în picioare.

Fără să-şi ia ochii de la monstru, Stryke urlă:

— Pe aici!

Nu avu timp de explicaţii, pentru că îi dădeau târcoale alţi doi leoparzi, căutând prilejul potrivit să atace. Celelalte animale se răsuciseră şi acum hăituiau ceata.

Stryke şi Alfray se dădură înapoi, dar una dintre fiare săltă în spatele lor. Cea mai mică se prefăcu că atacă. În aceeaşi clipă, masculul dominant trecu la atac. Distras, Stryke fu gata să-i cadă în ghearele desfăcute, dar îşi scoase sabia la timp. Din laba din spate a leopardului ţâşni sânge şi animalul se retrase răgind.

Deocamdată, leoparzii se învârteau în aşa fel încât să nu-i ajungă săbiile.

Între timp, Coilla îi îndemnă pe orci să se adune la un loc. Trei animale se apropiau încet, şerpuind, de cercul defensiv. Animalele aveau de înfruntat un zid de metal, dar blocară orice tentativă a jderilor de a-i salva pe Stryke şi Alfray.

Conducătorul haitei îl atacă din nou pe Alfray. Îşi înfipse ghearele în mâneca lui, trântindu-l. Dar Stryke reacţiona şi lovi cu sabia. Vârful armei zgârie coasta animalului şi o dâră stacojie coloră blana de culoarea smântânii. Leopardul se depărta dintr-un salt.

Stryke riscă o privire spre jderi. Erau prea departe ca să-i vină în ajutor lui şi lui Alfray.

— Eşti teafăr, bătrâne? îl întrebă gâfâind.

— Da. Dar destul cu bătrâneţea! Ţine-i la respect puţin, vrei?

Stryke nu avu timp să-l contrazică. Leoparzii zăpezilor atacau necontenit, într-un joc mortal.

Unul după altul, se prefăceau că se reped la ei. Ştia că nu se poate apăra de ei la nesfârşit, dar nu îndrăzni să-şi ia ochii de la ei ca să vadă ce face Alfray.

Blestemându-şi degetele ţepene de frig, caporalul se luptă să desprindă cataramele traistei cu leacuri. Până la urmă, disperat, reuşi să scoată o sticlă mare de piatră. Împrăştie conţinutul pe zăpadă şi se retrase în ultima clipă.

Flăcări verzui ţâşniră cu un „vup”, pârlindu-i sprâncenele. Felinele ţâşniră înapoi, orbite şi dezorientate.

— Ce-i aia? întrebă Stryke, de-abia respirând.

Alfray nu răspunse, ci scoase un sul de bandaj, îşi înveli sabia cu el şi o înfipse în vâltoarea flăcărilor. Mişcă scurt din încheietură şi mingea de foc zbură prin aer, aterizând pe spinarea leopardului mai tânăr. Bile de foc sfârâiră prin blană spre stratul de grăsime de dedesubt.

Pe urmă, fiara fu cuprinsă toată de foc. Scoase un răget nepământean şi ţâşni ca săgeata pe câmpia întunecată. Între timp, văpăile albastre stranii pâlpâiră şi se stinseră treptat într-o baltă lângă genunchii lui Alfray.

Prudentă, felina cealaltă mai întâi dădu târcoale, apoi se năpusti la caporalul aşezat pe vine. Stryke se ghemui, cu sabia pe verticală. Atunci când felina trecu pe deasupra lui, o înfipse în ea cu toată puterea. Metalul ascuţit spintecă burta leopardului. Maţele puturoase căzură în capul jderului. Ştergându-se iute la ochi cu mâneca, Stryke îl văzu pe şeful haitei căzând lângă el cu labele încâlcite.

Inspiră adânc şi tuşi când duhoarea îi ajunse în plămâni.

Alfray se ridică în picioare cu vântul în faţă şi reuşi să îngaime:

— Mulţumesc, Stryke.

— Poţi să repeţi vicleşugul?

Alfray scutură sticla şi auzi lichidul plescăind.

— O dată, poate de două ori.

— Atunci să mergem.

Fără să ştie că banda urma să fie salvată, Coilla strigă:

— Dă-mi sabia!

Smulse arma unui răcan, ieşi din cercul protector al cetei şi-o aruncă în cel mai apropiat leopard. Sabia îi spintecă spinarea şi fiara alergă pe picioarele din faţă, până când îşi dădu seama că labele din spate îi sunt paralizate. Coilla se apropie de ea din spate şi-i înfipse sabia în ceafă. Sângele ţâşni pe zăpadă.

Încă doi leoparzi. Apărat de Stryke, Alfray confecţiona încă o armă de foc. Omorâră un leopard, dar ultimele picături de lichid nu mai fură suficiente ca să se aprindă.

Fiara se panică. Sări de lângă trupul în flăcări al tovarăşului şi se pomeni deasupra lui Stryke. Nu mai avu timp să-şi plece capul robust, ridicat, dezvelindu-i gâtul.

Alunecă direct în sabia lui Stryke, care intră în ea până la plasele. Colţii monstruoşi ajunseră la un fir de păr de faţa lui Stryke. Cu o expresie uluită în ochii verzi, animalul căzu pe-o parte. Sângele îi ţâşni în spume din gâtlej.

Când se prăbuşi leopardul, sabia se răsuci în strânsoarea lui Stryke. Înjurând, jderul se dădu înapoi, bâjbâind după cuţit, dar nicio fiară nu mai era vie. Se aşeză lângă cel care murise cu sabia în el şi, vlăguit, spuse:

— Măcelăriţi fiarele astea afurisite şi luaţi-le blănurile. S-ar putea să avem nevoie de ele.

Amurgul de miazănoapte zăbovea. Ninsoarea se opri, lăsând stelele să scânteieze deasupra platformei de gheaţă. Când răsări luna, ceata se întoarse la adăpostul gheţarului care reflecta suficient lumina ca să le călăuzească paşii.

În fruntea cetei, Jup se opri brusc.

— Vedeţi? V-am zis eu că am văzut o lumină.

În faţa lor se înălţa un palat de gheaţă gigantic.

Când se apropiară de el, încetiniră pasul, copleşiţi de admiraţie.

Palatul era imens, cu turle zvelte sclipind în lumina lunii, de o albeaţă care ruşina gheţarul de sub el. Pilaştrii de sprijin încadrau faţada din mijloc în curbe elegante. În nişele întunecate se ascundeau statui, imposibil de desluşit sub mantia de zăpadă întărită.

Ai fi zis că e o iluzie splendidă, dacă n-ar fi fost luminile de la ferestrele din foişor. Greu de distins de stele, lumânările galbene pâlpâiau la răstimpuri în spatele cadrelor boltite.

— Dacă am fi ajuns aici pe timp de zi, nici nu l-am fi văzut, şopti Coilla, privind fermecată în sus.

— Acum, dacă am ajuns, haideţi să intrăm, propuse Jup. Viscolul ăsta îmi înţepeneşte mădularele.

Jderii porniră spre palat. Jup avansa în zigzag, dar nu-l păzea nimeni. Porţile uriaşe stăteau deschise. Cât nişte insecte faţă de ele, orcii se furişară în curte.

În mijlocul ei văzură o fântână îngheţată. Ridicăturile albe se dovediră copaci împietriţi de viscolul crâncen.

— Locul acesta trebuie să fi fost o minunăţie înainte de a veni platforma de gheaţă, remarcă jderiţa.

Haskeer se plimba aiurea prin curte.

— Da. Înainte ca oamenii să răsucească toate cu fundu-n sus. A găsit cineva intrarea?

N-o găsise nimeni. Jup şi ceilalţi cercetară împrejurimile, pipăiră pereţii, dar nici urmă de intrare. Haskeer urlă pe neaşteptate:

— Halo! E cineva aici?

Ecoul lui răsună şi o mică avalanşă alunecă de pe acoperiş. Însă nu primi niciun răspuns.

Atunci o pală de vânt le aruncă zăpada în ochi. Totul dispăru sub o mantie albă înăbuşitoare.

Jderii erau prinşi în capcana unei furtuni de zăpadă.

Jennesta înjură şi împinse butoiul cu sânge îngroşat. Nu-i folosea la nimic. Gândurile ei se învârteau ca o maşinărie şi nu se putea concentra.

Bănuia că Înalta Preoteasă din Ruffets View plecase în goana mare să-i găsească pe jderi, dar habar nu avea de ce. Nu exista alt motiv pentru care Krista Galby să fi lipsit de la întâlnirea cu ea.

Dar ce importanţă avea? Femeia aia n-are decât să transpire ca să-i găsească pe orci. Mai întâi, Jennesta avea nevoie de informaţii.

Of, dacă vana asta cu sânge n-ar face crustă aşa de repede… Nu vedea decât alb.

Pocni din degete şi o slugă umilă îi dădu un pocal cu apă de izvor. Oftând, regina se întoarse la truda ei.

La început, crezu că tot nu merge. Apoi auzi ceva. O voce. O voce de femeie, piţigăiată, zumzăind monoton.

Sanara vorbea cu ea însăşi.

Aplecându-se mai mult peste butoi, Jennesta văzu imaginea extinzându-se.

Sanara se ridică, blocând pe jumătate o fereastră. Acum Jennesta înţelese ce se întâmplase. Se concentrase pe sfere puţin prea înalte. Nu văzuse decât deşertul de gheaţă din spate. Numai zăpadă, toată vremea asta. Ceva – o tulburare în eter, pesemne – îi abătuse concentrarea. Acum îşi mută privirea mai jos, ca să vadă chipul surorii ei.

Gata să vorbească, Jennesta se răzgândi. Ignorând-o complet pe Sanara, cercetă priveliştea din spate, scrutând întunericul. Desluşi siluete în mişcare, siluete care avură asupra ei o influenţă stranie.

Prin vârtejul de fulgi, îi văzu pe jderi îngrămădiţi într-un cotlon dintr-o curte îngheţată. Unii păreau mânjiţi de sânge. Doar văzându-l, îi şi lăsă gura apă, dar îşi înăbuşi poftele. Nu se cuvenea să-şi piardă concentrarea chiar acum.

Jennesta îşi trimise esenţa să plutească în vâltoarea albă.

— Cum dracu’ au ajuns acolo? se întrebă. Pesemne că…

Se opri. Nu avea importanţă. Conta doar că ştia unde se află.

La niciun kilometru de cortul de mătase în care Jennesta se îndeletnicea cu necromanţia întrebuinţând sângele ostaşilor Uni omorâţi, Krista Galby şi trupele ei obosite intrară pe porţile din Ruffets View. Se lăsa noaptea şi ploaia ţesea nimburi în jurul torţelor care pâlpâiau.

Înalta Preoteasă aruncă o privire la izvorul magic sidefiu cu un sentiment de vină, dar va avea suficient timp să înnoiască invocaţiile a doua zi dimineaţă. Acum nu voia decât să-l vadă pe Aidan, să facă o baie caldă şi să se culce.

Îi ură noapte bună lui Rellston şi se îndreptă spre casă. Jarno, şeful gărzilor de la templu, o însoţea, dar o luă spre

casă când ajunseră la poarta ei. Krista intră în grădina protejată de ziduri.

Apoi se opri, cu o senzaţie de greaţă în stomac. La vremea asta, seara, ar fi trebuit să fie lumânări aprinse în casă, să se ridice fum din horn şi să miroasă a mâncare de la bucătărie, unde Merrilis pregătea cina. Ar fi trebuit să audă glasul ascuţit al lui Aidan, poate cântând sau certându-se cu doica lui exagerat de protectoare.

Totuşi, ea nu auzea nimic. Şi casa era în beznă.

„Când stau de vorbă cu Merrilis, am să-i trag o săpunealăˮ, îşi zise. „Cum vine asta, să lase focul să se stingă?ˮ

Silindu-se să dea piept cu ce-i mai rău, Krista Galby se îndreptă spre uşa casei. Nu se mai simţea deloc ca o Înaltă Preoteasă, ci ca o mamă înfricoşată.

Uşa se deschise brusc la atingerea ei. Casa părea pustie, acum că nu mai era spital şi bolnavii fuseseră mutaţi sau muriseră.

Trecu din cameră în cameră, scotocind casa, strigând:

— Aidan? Merrilis?

Numai ecoul îi răspunse. Căminul se răcise şi casa ei era goală.

Ce s-ar fi putut întâmpla? Şi dacă Merrilis ar fi plecat pentru câteva minute, Aidan ar fi trebuit să fie aici. Dacă a păţit ceva băiatul? Dacă i-a revenit boala? Dacă… murise? Îşi imaginăimediat trupul fără viaţă întins în templul vechi, care încă se mai folosea. Se vor aprinde lumânări în jurul cadavrului palid, lumina lor galbenă va străluci în părul lui de abanos.

Uitând de raţiune, fugi în stradă şi bătu cu pumnii în uşa vecinului. Casa era goală.

Cu lacrimi fierbinţi curgându-i pe obraji, Krista se târî mai departe, întrebând pe fiecare trecător în parte:

— Nu l-ai văzut pe fiul meu? Nu l-ai văzut pe Aidan?

Nu-l văzuse nimeni.

22

Orcii se cuibăriră toţi sub o grămadă de pături şi piei de leopard însângerate.

Ascunşi în cotlonul acela din curte, vântul îi găsea tot mai greu. De-o parte şi de alta creşteau nămeţi lângă ziduri şi zăpada zbura în vârtejuri în jurul lor. Nu vedeai nici la jumătate de metru.

Viscolul se domoli. Precaut, Stryke scoase nasul din adăpost. O spărtură dintre nori dezvăluia stele risipite în beznă.

— Jup, ia doi răcani şi găseşte o cale să intrăm în palat. Dacă trebuie să rămânem aici toată noaptea, murim de frig.

Haskeer rânji obosit.

— Da, fă-te folositor.

— Pentru asta, Haskeer, te duci şi tu cu el. Acuma ţineţi-vă gura şi treceţi la treabă până nu se pune iar ninsoarea.

Alegând doi răcani mai înalţi, Jup şi Haskeer porniră prin omătul care ajungea până la coapse. Ceilalţi jderi se ghemuiră la loc, amestecându-şi aburii respiraţiei sub blănuri. Ţinând seamă de toate păţaniile, ceata era destul de potolită şi se întreba cine sau ce înălţase palatul gigantic la mijloc de pustietate. Coilla trase concluzia că, dacă eşti capabil să gândeşti o asemenea frumuseţe răpitoare, sigur eşti bun la suflet. Bărbaţii o luară în râs.

Într-un sfârşit, auziră înjurături înăbuşite prin zăpada învolburată. Stryke scoase din nou capul din refugiu şi spuse:

— Perfect. S-au întors. Aţi găsit ceva?

Îi răspunse Haskeer:

— Da! Este o uşă în spate. N-am fi dat peste ea dacă n-am fi zărit o lumină înăuntru. I-am lăsat pe răcani să se lupte cu ea s-o deschidă. Orice-ar fi, e mai bun decât adăpostul ăsta.

Într-o învălmăşeală de coate şi picioare tropăind de frig, ceata se ridică în picioare. Cei mai norocoşi îşi traseră blănurile şi păturile pe umeri. Astfel înfofoliţi, jderii porniră într-o procesiune stranie, pe urmele lăsate de tovarăşi în zăpadă. Pretutindeni domnea o tăcere nenaturală.

Ţinându-se tot pe partea netedă de deasupra pantei abrupte a malului, ajunseră în locul în care gheţarul semeţ îmbrăţişa clădirea. Dar Jup coti şi văzu o crăpătură adâncă în gheaţă, iar de dedesubt pătrundea o lumină aurie plăcută.

— Eşti convins că suntem în siguranţă? întrebă Alfray, amintindu-şi groaza din suflet când fugise de avalanşă.

— Foarte sigur, răspunse Haskeer morocănos. Dacă crezi că te descurci mai bine, caută tu altă intrare.

Pe măsură ce coborau în crăpătură, jderii auzeau bocănituri şi sudălmi. Da, bineînţeles, când cotiră, dădură peste Gant şi Liftin; cei doi spărgeau cu săbiile stratul de gheaţă din faţa unei uşi arcuite. Orcii se apucară să-i ajute. În spaţiul îngust, făceau un zgomot înspăimântător. Ţurţuri şi bucăţi de zăpadă întărită începură să cadă peste ei.

— Opriţi-vă! strigă Stryke când un stilet de gheaţă trecu la un fir de păr de capul lui. E-o prostie. O să ne omoram unii pe alţii înainte de a intra. Îl chemă la el pe Alfray. Mai ai destul lichid ca să aprinzi un foc?

— Poate. Caporalul scormoni în traistă. E-un leac de la vraciul lui Keppatawn. Mi-a zis că nu-i bine să-l amestec cu apa.

— Acuma ştim de ce. Atenţie, toată lumea! Scoateţi de pe voi orice lucru care-i uscat şi se poate aprinde.

Jderii îşi răscoliră raniţele. Stryke le porunci la doi răcani să facă fâşii din cămăşi vechi şi bandajele lui Alfray. Adunară şi iasca din proviziile cetei şi făcură o grămadă întinsă de-a curmezişul uşii masive.

Alfray goli sticla şi Stryke topi zăpadă în palme. Când stropii căzură pe rugul improvizat, se ridicară nişte flăcări cât casa. Focul începu să ardă frumos. Orcii din faţă se

dădură înapoi ca să nu-i înece fumul gros. Cei din spate fugiră în locul lor, ca să profite de căldura preţioasă. Se porni un vălmăşag de ghionturi şi îmbrânceli.

O lespede de gheaţă începu să se aplece spre ei. Jderii fugiră după cotitura din crăpătură.

Lespedea trosni, căzu în faţa uşii, se sparse în bucăţi şi umplu aerul de săgeţi îngheţate. Într-un sfârşit, zgomotul se stinse. Orcii se târâră înapoi.

Şi se opriră în loc.

Canaturile masive erau extraordinare. Construite dintr-un material asemănător cu sticla mată, erau încrustate cu vinişoare aurii. Lumina galbenă şi caldă strălucea prin ele. Erau lucrate cu atâta măiestrie, încât fructele şi florile parcă ieşeau în relief, deşi când le atinse Stryke, văzu că sunt netede.

Sub mângâierea lui, canaturile elegante se deschiseră fără zgomot. Cuprinşi de respect, orcii călcară peste cenuşa îmbibată cu apă şi trecură pragul.

În mare linişte, îşi plimbară ochii în jur. Se aflau într-un coridor imens, cu tavan boltit atât de înalt, că de-abia îl zăreau. Desluşiră uşi întunecate şi scări în spirală, din marmură albă. Fiecare părticică era sculptată, dar umbrele dese ascundeau modelele. Aerul mirosea trist, a toamnă.

Jup înainta precaut, dar până şi paşii lui moi stârniră ecouri care se întoarseră la ei distorsionate.

— Nu-mi place locul ăsta, murmură Coilla.

Vorbele ei avură un ecou foarte puternic. Stryke se răsuci brusc, cu senzaţia că o siluetă invizibilă se târăşte spre el. Dar nu era nimeni în spatele lui. Când se răsuci la loc, ca să conducă ceata mai departe pe coridor, zări ceva la jumătatea scărilor şerpuitoare.

O femeie în straie albe.

Ţeapănă şi încordată, cu părul negru fluturându-i ca o mantie în jurul corpului, părea o jucărie în imensitatea încăperii.

— Cine… Stryke îşi drese glasul. Cine eşti?

Femeia nu-i răspunse la întrebare. Cu glas limpede, dar stins, rosti:

— Părăsiţi acest loc. *Repede*.

— Pe viscol? N-avem nicio şansă să supravieţuim.

— Credeţi-mă, îl imploră ea, pericolul e mai mare aici. Plecaţi cât mai puteţi.

Dintr-odată, rămase fără suflare şi se făcu mică lângă balustradă. Groaza îi schimonosi chipul frumos când aruncă o privire în spatele ei.

— Plecaţi! Plecaţi *acum*!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Stryke, mergând la baza treptelor.

Femeia nu răspunse. Jderul urcă două-trei trepte deodată. Când ajunse la ea, îi spuse:

— Te vom apăra.

Femeia râse deznădăjduită.

— Prea târziu.

Pe uşa din spatele ei intră un stol de creaturi hidoase.

Semănau cu demonii, aşa cum şi-i închipuie lumea, acele spirite chinuitoare despre care se zice că împărăţesc pe coridoarele din Xentagia cu bice de foc.

Jos, pe coridor, alt stol se apropia, cu gând să-i înconjure pe jderi.

Niciun demon nu semăna cu celălalt. Alunecând, plutind, călcând pe gheare ca păianjenii, trupurile lor îşi schimbau subtil forma de la o clipă la alta. Până şi feţele se topeau şi se reformau, când cu un ochi, când cu fildeşi, când plescăind din ciocuri. Unii aveau aripi de liliac, dar tuturor le creşteau gheare înfricoşătoare. Pielea cenuşie se încreţea întruna. Erau atât de urâţi, că Stryke nu se putea uita la ei fără să i se facă greaţă.

Trebuie să se fi adunat măcar cincizeci de demoni. Fiecare jder îi privea cu spaima cu care priveşti un lucru nepământesc.

— Aruncaţi-vă armele! îi îndemnă femeia.

— Nici vorbă! protestă Haskeer.

— Dar e singura voastră şansă! Cum vreţi să vă luptaţi cu ei? Sluagh nu vă omoară dacă nu-i atacaţi.

Stryke se depărta de ea, coborî încet treptele şi reveni la ceata lui. Dacă era să moară, atunci nu voia să fie singur. Două creaturi se unduiră pe scări după el, zvârlind cu colţii spre călcâiele lui. Când ajunse la jderi, Sluagh se ridică deasupra lui cu gura căscată.

— Muşcă! se răsti Stryke, aruncând sabia.

Zornăi ca un clopot lovit de piatră. Sluagh se retrase scurt, încolăcindu-se şi descolăcindu-se.

Depăşiţi ca număr, orcii aruncară armele în silă. Creaturile stătură pe lângă ei până când toate armele căzură la picioarele lor.

— Am crezut că Sluagh există doar în poveşti, şopti Coilla.

— Eu credeam că sunt fiinţele iadului, zise Alfray.

Când te uitai la ele, nici nu puteai crede altfel.

Teama le dădea târcoale jderilor ca miasmele. Din aura lor neagră, gânduri se furişau în mintea lui Stryke. Se răsuci în jurul lui, dar nu-şi dădu seama care demon îi vorbise:

— *Dă-ne instrumentele*, îi ceruse glasul.

După cum tresăriră, era clar că-l auziseră toţi jderii, dacă „auziseră” era cuvântul potrivit. Stryke rosti cu glas tare:

— Nu le am.

De data asta, vocile i se adresară din spate:

— *Minţi! Le simţim puterea!*

— *Ne vorbesc!*

— *Ne strigă!*

— *Dă-ne instrumentele şi poate vă lăsăm în viaţă.*

Ameţit, căpitanul jder scotoci sub vestă. Avea palmele lipicioase şi-i alunecau pe împreunarea cu spiţe. Reuşi totuşi să despartă o stea. Celelalte se ţineau atât de strâns, de parcă fuseseră lipite. O atinse pe cea separată. Era cea verde, cu cinci spiţe, pe care o salvase prima, de la Trinity.

Parcă trecuse o veşnicie. Cu băgare de seamă, întinse mâna cu stelele unite.

Un tentacul şerpuitor i-o smulse din palmă.

Un fel de oftat răsună în tavan.

— *Şi cealaltă? Unde e cealaltă?*

Stryke îşi înăbuşi teama.

— Nu o avem.

— *Atunci veţi suferi veşnic*.

Stryke simţi că-i plesneşte capul, de parcă i-ar fi înfipt cineva un fier înroşit în cap. Cu mâinile la tâmple, căzu zbătându-se la podea. În jurul lui se zvârcoleau şi ceilalţi jderi.

— Staţi! bâigui Stryke. Am vrut să spun că nu o avem aici. Dar putem să o aducem.

Durerea scăzu.

— *Când? Când o aduceţi?*

— Am lăsat-o cu restul cetei, minţi el. O fierbinţeală albă îi străpunse creierul. E pe drum, e pe drum, zise cu răsuflarea tăiată.

— Când vine? şuierară glasurile.

— Nu ştiu. Ne-am rătăcit unii de alţii din cauza viscolului. Dar vin sigur şi ceilalţi, dacă se potoleşte vijelia.

— *Atunci putem să vă omorâm acum.*

— Omorâţi-ne, şi nu veţi pune mâna pe ea niciodată!

— *Dacă vin aici, nu ne vor putea opri s-o luăm.*

— Dacă nu le dăm semnalul, nu vor intra aici. Aruncă o privire urâtă către cel mai apropiat Sluagh. Numai eu îl ştiu, riscă Stryke. Şi voi muri înainte să-l afli de la mine.

În ungherele ascunse ale minţii, îi auzi pe demoni sfătuindu-se, dar nu le pricepu vorbele. Într-un sfârşit, un demon cu faţa turtită spuse:

— *Foarte bine. Vă lăsăm în viaţă până mâine.*

— *La amurg*, zise altul. *Dacă nu ai instrumentul până atunci, nu vei părăsi acest loc viu.*

— *Şi vei blestema fiecare clipă pe care o vei trăi.*

Sluagh îi mânară din spate pe scări. Trecând pe lângă femeia în straie albe, ea tresări de parcă atunci s-ar fi trezit. Păşi tăcută între Stryke şi Coilla.

Treptele nu se mai terminau. Femeia tremura de oboseală când ajunseră în capul lor. Fără îndoială că ajunseseră în vârful unuia dintre foişoarele care domnea peste câmpie. Aerul era mai rece acolo sus decât pe coridor.

Când primul Sluagh ajunse pe palierul îngust, o uşă se deschise singură. Nu avea nici clanţă, nici zăvor. Cercetând din ochi încăperea rotundă, îşi zise că nu trebuie să uite de ea mai târziu. Aceeaşi lumină aurie îi scălda şi aici, deşi nu descoperi de unde vine. Pesemne că sclipea aerul. Pereţii erau şi ei sculptaţi, de data asta cu capete hidoase de balaur care semănau cu Sluagh întruchipaţi în piatră. Draperii lungi şi galbene atârnau la întâmplare din tavanul boltit.

Demonii se târâră la o parte. Inspirând adânc, Stryke îşi conduse ceata prin uşa decorată. Femeia se prăbuşi imediat cu spatele de o draperie.

Odată intraţi toţi, uşa se trânti. Durerea îi părăsi brusc. Jup alergă la uşă. Nici nu apucă să atingă peretele, că un zid luminos îl azvârli în mijlocul încăperii înghesuite.

Alfray îngenunche lângă el.

— Cred că-i doar leşinat. Cel puţin aşa sper. Îi bate încă inima.

Jderii se împrăştiară căutând altă ieşire după draperii. Oricât pipăiră, nu găsiră nicio broască sau mâner de care să învârtă ca să poată ieşi. Până la urmă, renunţară şi se trântiră pe jos, să se odihnească. Femeia nu se mişcase.

Scuturat de frigul nepământesc, Stryke smulse o draperie şi se înveli cu ea. Câţiva răcani îl imitară.

— Ştiai că nu există cale de scăpare, nu? aşezându-se lângă femeie.

— Dar am sperat să găsiţi una, răspunse ea cu glas subţire, diafan. Şi acum vreţi să ştiţi cine sunt.

Coilla veni şi se ghemui lângă ea.

— Normal că vrem, îi spuse pe un ton aspru.

— Nu vedeţi că şi eu sunt prizonieră, ca voi?

— Tot nu ne-ai spus cum te cheamă, stărui Stryke.

— Sanara.

Le trebuiră câteva clipe să priceapă.

— Sanara, sora Jennestei?

— Da. Dar nu mă judecaţi după ea, vă implor. Nu sunt ca ea.

Coilla pufni.

— Aşa zici tu!

— Cum vă pot dovedi?

— Nu poţi.

Coilla se ridică şi plecă.

— Tu nu eşti ca ea, îi vorbi Sanara lui Stryke. Simt puterea pământului plutind în jurul tău, ca în jurul orcilor din vremurile de altădată. Dar copila aceea nu atrage asemenea puteri.

— Eu nu i-aş zice Coillei copilă în faţă, replică scurt Stryke.

Sanara ridică din umeri deznădăjduită.

— Ce contează? Mâine, la apusul soarelui, şi ea va muri. Doar n-ai crezut că Sluagh vă vor lăsa să plecaţi?

— Aşa am sperat.

— Vise, orcule. Trăiesc din durerea şi suferinţa altora. Îţi sug viaţa într-o agonie eternă, până când implori moartea, dar ei tot se vor bucura de groaza ta.

— Mă cheamă Stryke. Dacă e să murim împreună, măcar să ne spunem pe nume.

Sanara îi răspunse fluturând o mână vlăguită.

— Aşadar, regină Sanara, rosti Stryke, vrând să-i străpungă nepăsarea şi să primească nişte răspunsuri care să-i scoată de acolo. Trebuie să-ţi spun Înălţimea Ta sau altfel?

Când femeia clătină din cap, din păr i se ridică un parfum slab de trandafiri.

— Nu, nu mi s-a mai spus aşa de multă vreme. Nu de când oamenii au distrus magia pământului meu.

— A pământului *tău*?

— Al meu. Ţinutul meu. Zâmbi trist. Jennesta a primit tărâmurile de la miazăzi, Adpar, pe cel nyadd. Asta a vrut mama să am eu. Dar uite ce s-a ales de el: un deşert de zăpadă şi moarte. Oraşe întregi prizoniere sub gheţari. Cândva, acest ţinut a fost bogat şi frumos, plin de păduri şi pajişti. Supuşii mei au fugit până la ultimul sau au pierit când gheaţa a început să înainteze. Asta a fost când am urcat eu pe tron. Se apropia de noi tot mai mult, pe zi ce trecea. Cum să nu creadă ei că e vina mea? Ştii ce înseamnă să fii învinuit pentru moartea unui tărâm? Îţi poţi închipui cât de trist e că prietenii şi iubiţii te părăsesc şi mor pe rând? – I se înceţoşa privirea. – Am încercat să lupt, dar acum nu mai am decât foarte puţină putere. Tot ce-a rămas din capitala mea, Illex, e acest palat.

— De ce nu te-a ajutat Jennesta?

Sanara scoase un sunet batjocoritor cât se poate de omenesc.

— Dacă o cunoşti pe sora mea, ştii că nu ajută pe nimeni, în afară de ea. De-asta a alungat-o mama. S-au scurs generaţii întregi printre semenii tăi de când Jennesta n-a mai călcat pe tărâmul meu.

— Mama ta?

— Vermegram.

— Vrăjitoarea? Vrăjitoarea cea legendară din vremuri străvechi?

Sanara oftă şi încuviinţă în tăcere.

— Atunci nu eşti ca toţi oamenii, deşi arăţi aşa.

— Nu, într-adevăr, şi nici surorile mele nu sunt. Dar Vermegram a murit cu multe ierni în urmă. Şi te-am văzut când Adpar a murit sub ochii voştri, de mâna Jennestei.

— De unde ştii că am fost acolo?

Sanara îl studie pe Stryke cu priviri misterioase.

— Te urmăresc de-o vreme încoace, Stryke.

Dar mai multe nu vru să-i spună despre asta, deşi el stărui. Neplăcându-i cum decurgea conversaţia, jderul tăcu o vreme. Într-un sfârşit, în vreme ce orcii ceilalţi trăgeau la aghioase, o întrebă:

— Cum de i-ai lăsat pe Sluagh înăuntru?

— Ce întrebare! Cum aş fi putut să-i ţin afară?

Stryke se gândi puţin şi scoase o grimasă.

— Pe unde au venit? Şi de ce?

Fosta regină oftă din nou şi se întinse cu capul pe mână drept pernă. Se uită la el cu ochi verzi clari, care-i amintiră orcului de ai Jennestei. Sanara nu avea solzi pe faţă, doar piele fină, lăptoasă.

— Sunt o rasă străveche, din zorii timpurilor. Diavolul întruchipat. Crezi că Jennesta e rea? În comparaţie cu ei, nu-i decât o nepricepută. Sluagh au venit aici ştiind că, mai devreme sau mai târziu, Jennesta va afla de instrumente. Le sunt prizonieră de un timp mai lung decât viaţa voastră. Şi voi rămâne aici şi după ce vă vor roade oasele. Au crezut că Jennesta îi va căuta…

Încercând să-şi alunge din minte imaginea morţii lui, Stryke spuse:

— A încercat.

— Şi apoi Sluagh îi vor da stelele, cerându-mă pe mine schimb.

— Dar ce vor face cu ele? Ce ştii despre ele? Despre instrumente?

Sanara păru că vede prin el un loc numai al ei. Pierdută în visare, nici nu văzu că Jup şi Coilla veniseră lângă Stryke.

— Să le folosească, desigur, răspunse regina palidă ca prin vis.

— Cum? La ce folosesc?

— Toate la un loc există în toate planurile.

Jup avu impresia că pricepe.

— Deci asta fac? Călătoresc din loc în loc? Aşa am ajuns aici?

Sanara îşi dădu la o parte părul de pe faţă.

— Stelele nu se mişcă. V-am spus, odată unite, există în toate planurile.

Jderii o priviră buimaci.

— În tot universul. În toate timpurile.

— Şi ele ne-au adus aici? întrebă Coilla, sfredelindu-l pe Stryke din ochi.

— Cred că da, dacă nu aţi venit pe jos.

— Şi tot din cauza asta era noapte când am plecat şi zi când ne-am trezit aici, în clipa următoare?

Regina mişcă din cap aprobator.

— Deci la asta folosesc? se miră Jup, înainte să apuce Coilla să deschidă gura.

Sanara clătină din cap.

— Nu. Ăsta-i doar un… efect secundar. Nu menirea lor.

— Dar care e *menirea* lor? vru să afle piticul.

— Nu poate fi înţeleasă de mintea muritorilor.

Regina nu-l prea simpatiza pe Jup.

Jderii nu apucară să protesteze, că peretele opus se mişcă. Se retrase în umbre albastre îndepărtate şi reveni brusc la loc.

O siluetă apăru din senin, scăldată de umbre care-i întunecau faţa, dar nu-i puteau ascunde înălţimea.

— În picioare! strigă Stryke. Străin!

Orcii nu aveau arme. Dar erau aproape treizeci, iar străinul numai unul.

Pe lângă asta, aveau chef de-o încăierare pe cinste.

23

Silueta ieşi din mantia de umbre cu braţele ridicate în semn de pace.

Pe măsură ce se apropia de jderi, lumina îi dezvăluia chipul de om. Broderia argintie de pe vestă sclipea, iar de la centură lipsea sabia.

Era Serapheim.

Doi jderi îşi târâră paşii înapoi, aruncându-şi priviri piezişe şi ducând mâna la sabie, numai ca să-şi aducă aminte că tecile sunt goale.

Dar surpriza lor nu fu nimic pe lângă a Sanarei. Se făcu şi mai palidă, dacă aşa ceva era posibil, şi-şi duse mâna la gât. Cu ochii verzi larg deschişi, se cuibări în braţele lui Stryke.

Serapheim se duse la ea şi-o luă în braţe, ţinând-o strâns la piept. Ea îl cuprinse de talie şi-şi odihni capul pe umărul lui. Brusc, îşi recapătă simţurile şi se trase de lângă el, pesemne pentru a respecta un fel de ritual de mult timp uitat.

— Am crezut că ai murit, îi spuse.

— Îl cunoşti pe omul ăsta? o întrebă Stryke.

Serapheim şi Sanara schimbară priviri pline de subînţeles, pe care jderii nu le pricepură. Apoi răspunse la întrebare cu o scurtă înclinare a capului.

— Cum ai intrat aici? ceru să afle Coilla, foarte bănuitoare.

— Nu asta contează acum, veni răspunsul lui Serapheim. Avem de rezolvat probleme mai importante. Dar ceea ce vă pot spune, vă spun. Trebuie să aveţi încredere în mine.

— Da… rânji Haskeer cinic.

— S-ar putea să fiu singura voastră speranţă, îi avertiză omul, şi nu aveţi ce pierde ascultându-mă până la capăt.

— Te ascultăm, dacă ne scuteşti de aiurelile tale, interveni Jup. N-avem vreme de poveşti cu zâne.

— Vreau să vă spun o poveste, dar nu una ieşită din mintea făuritorilor de basme.

Serapheim studie chipurile nerăbdătoare ale orcilor.

— Bine. Ce-aţi zice dacă v-aş spune că aţi furat o lume?

Până să se dumirească jderii, Coilla exclamă:

— Ce? *Noi*? Ca om, ai o părere foarte bună despre noi.

— Totuşi, e adevărat.

— Prea seamănă iar cu poveştile tale, chibzui Stryke. Fă bine şi explică-te, Serapheim, altfel ne pierdem răbdarea.

— Sunt multe de explicat şi aţi face bine să ciuliţi urechile. Asta sau înfruntaţi moartea în ghearele demonilor Sluagh.

— Bine, se înduplecă Stryke. Câtă vreme nu te lungeşti şi vorbeşti limpede. Ce-i povestea asta cu furatul lumilor?

— Ce-aţi zice dacă v-aş spune că Maras-Dantia nu e pământul vostru?

Unu-doi răcani hohotiră batjocoritor.

— Aş zice că voi, oamenii, încă n-aţi pus laba de tot pe el.

— Nu la asta m-am referit.

Căpitanul jder începea să-şi arate frustrarea.

— Dar la ce? Şi fără ghicitori, Serapheim.

— Haideţi să o spun altfel. Vi se par Sluagh fiinţe de pe lumea asta?

— Sunt *aici*, nu? contră Jup.

— Da, dar aţi mai văzut altele ca ele înainte? Până acum, aţi crezut că există? Sau v-aţi gândit că apar numai în poveşti?

— Aruncă o privire în Maras-Dantia, îl sfătui piticul. O să vezi o grămadă de rase. Sunt urâţi ca moartea demonii ăştia, dar ce-i aşa de neobişnuit la ei?

— Într-un fel, chiar asta vreau să spun. De ce credeţi că a ajuns acest ţinut să fie populat de atâtea rase? De ce credeţi că Maras-Dantia e atât de bogată în fiinţe cu atâtea stiluri de viaţă? Sau să-i zic Centrasia?

— Numai dacă vrei să-ţi tăiem gâtul! ţipă un răcan. Ăsta e pământul *nostru*!

Stryke îi închise gura. Răsucindu-se spre om, îl luă la rost:

— Ce fel de întrebare e asta?

— Probabil cea mai importantă care ţi s-a pus vreodată. Ridică braţul să oprească năvala de proteste. Aveţi răbdare. Vă rog. M-aţi înţelege mai bine dacă aţi accepta ideea că toate rasele străvechi se trag din alte părţi.

— Aşa, ca oamenii, din afară? întrebă Alfray.

— Oarecum. Deşi vorbim de lucruri diferite când zicem „din afară”.

— Continuă, îl îndemnă Stryke, curios, în ciuda voinţei sale.

— Rasele mai vechi au venit aici din alte locuri. Credeţi-mă. Iar artefactele pe care voi le numiţi stele de acele locuri aparţin.

— Pe mine deja mă doare capul, se plânse Haskeer. Dacă ele, noi, nu ne tragem de aici, atunci, de unde?

— Voi încerca să explic în aşa fel încât să pricepeţi. Închipuiţi-vă că există locuri în care trăiesc numai gremlini. Numai piţuşi, numai nyazzi, sau numai spiriduşi. Sau orci.

Stryke se încruntă.

— Adică ţinuturi numai ale unor rase? Fără amestecături? Fără oameni?

— Întocmai. Şi, dacă n-ar exista instrumentele, n-aţi exista nici voi.

— Nici oamenii?

— Nici ei.

— Imposibil. Noi am fost dintotdeauna aici.

Se ridică un murmur de protest. Stryke fu nevoit să strige ca la paradă ca să-l înăbuşe.

— Povestea asta e cea mai bună dovadă că noi avem dreptate, Serapheim. A ta care-i?

— Dacă planul meu va reuşi, o veţi avea. Dar nu ne permitem să mai întârziem. Mă lăsaţi să termin?

Stryke încuviinţă în tăcere.

— Vă înţeleg neîncrederea, se adresă Serapheim tuturor. Voi nu cunoaşteţi decât acest loc, la fel şi părinţii voştri înainte, tot numai pe el l-au cunoscut. Dar, vă asigur, oricât aţi crede că noi, oamenii, suntem invadatorii, să ştiţi că nu suntem. Adevărul spuselor mele zace aici, la Illex, şi, dacă ne ajutăm unii pe alţi, se va confirma. Poate în avantajul vostru.

— Explică-ne mai bine, zise Coilla, şi poate înţelegem şi noi.

— Voi încerca. Stătu puţin pe gânduri, apoi continuă: adevărul acela are de-a face cu abundenţa de energie magică din ceea ce voi numiţi Maras-Dantia. – Mulţi dintre cei prezenţi se supărară pe exprimarea lui, dar îşi ţinură gurile închise. – Sau cel puţin cu abundenţa de demult. Acum multe, multe generaţii, după cum ştiţi, oamenii au traversat Deşertul Scilantium în căutarea unor teritorii noi, părăsindu-şi căminele din partea cealaltă a lumii. Au mers pe jos şi călare, călătorind printre nisipurile fierbinţi, lăsând în urmă morţii în morminte, pentru a însemna drumul. Numai cei mai puternici şi mai hotărâţi au ajuns la capătul drumului. Cum acest continent bogat le oferea tot ce-şi puteau dori, nu au fost obligaţi să se înmulţească cu prudenţă. Dacă un petic de pământ era secătuit, de ce să nu se mute pe altul? La urma urmei, cine-l mai folosea? Nimeni din cei care se *aşezau*. Nimeni din cei care prindeau rădăcini într-un loc sau îi exploatau bogăţiile. Aşa că au construit, au săpat şi au ars păduri ca să cultive pământul. Cum celor mai mulţi nu le păsa de energiile pământului, de magie, habar n-aveau ce rău provocau. Pentru ei, magia însemna o mişcare iute din mână, chemarea duhurilor, focuri vrăjite. Numai foarte puţini, aceia care şi-au dat osteneala să se apropie de rasele străvechi, ştiau că magia înseamnă cu totul altceva. Aşa au apărut Mani.

— Şi tu eşti unul dintre ei, presupuse Alfray.

— Nu sunt nici Mani, nici Uni, dacă tot veni vorba. Dar, da, mă îndeletnicesc cu magia. Cum puţini din rasa mea o fac.

— De ce ne spui toate astea? De ce te legi la cap dacă nu te doare?

— Încerc să îndrept răul. Dar nu e momentul să mă lungesc. În curând, Sluagh se vor trezi din somnul lor de sub gheaţă. Trebuie să trecem la fapte.

— Poţi să ne scoţi de-aici?

— Cred că da. Dar nu plănuiesc o simplă evadare. În plus, unde v-aţi duce, în deşertul ăsta al frigului?

— Care *e* planul tău? vru să ştie Stryke.

— Să recuperez stelele şi să vă scot din locul acesta cu ajutorul lor.

Atunci vorbi Sanara, amintindu-le că e de faţă.

— Portalul?

— Da, răspunse Serapheim.

Stryke se încruntă.

— Şi *aia* ce mai e?

— O parte din misterul pe care caut să vi-l dezvălui. Dar mai întâi trebuie să vă recuperaţi armele. Serapheim se uită în jur. Daţi-mi voie să vă călăuzesc, îi rugă el pe jderi. Dacă nu veţi găsi niciun avantaj în ceea ce facem, ce aveţi de pierdut? Puteţi să mă părăsiţi şi să mergeţi pe drumul vostru, să înfruntaţi furia din Illex şi să căutaţi tărâmuri cu vreme blândă.

— Când vorbeşti aşa, chibzui Stryke, mai că-mi vine să te urmez. Dar până la un moment dat, adăugă pe un ton mai ameninţător. La primul semn de trădare, sau dacă nu ne place cum decurg lucrurile, ne vedem singuri de drum. Şi vei plăti cu viaţa.

— Nici nu mă aştept la altceva. Vă mulţumesc. Prima noastră sarcină e să ajungem în pivniţele palatului.

— De ce?

— Pentru că acolo e portalul – salvarea voastră.

— Vă rog să-l credeţi, stărui Sanara. E singura cale.

— Deocamdată, mergem pe mâna lui, primi Stryke. Dar e simplu să vorbeşti de pivniţe, când noi nici nu putem ieşi din camera asta.

— Eu pot ieşi de aici, aşa cum am intrat, dar numai eu. Distrugerea magiei mi-a secat şi mie vlaga, cum au păţit mulţi. Şi nu, nu pot deschide uşa din afară. Numai Sluagh pot. Sunt sigur că aş putea afla cum, dacă aş intra în mintea lor, dar nu vreau să mă apropii aşa de mult de ei. Planul meu e să găsesc unul şi să-l ademenesc aici. Dar, odată ce am reuşit, e treaba voastră să-l înfrângeţi.

— Deci pot fi ucişi?

— Sigur că da. Nu sunt invulnerabili sau nemuritori, deşi sunt foarte rezistenţi şi trăiesc mult.

— Dar ce facem cu durerea pe care ne-o provoacă?

— Asta e treaba Sanarei şi a mea. O să-i atacăm mintea, în vreme ce voi vă repeziţi la el cu ce vă vine la îndemână. Numai că nu aveţi arme.

— Ne pricepem să improvizăm, îl asigură Jup.

— Foarte bine. Pentru că nu trebuie să subapreciaţi puterile unui Sluagh, ci să-l asaltaţi fără să-i daţi răgaz, cât mai mulţi deodată.

— Poţi să te bizui pe noi, spuse piticul.

— Atunci pregătiţi-vă. Începe.

Serapheim se făcu nevăzut printre umbre.

Odată ieşit din cameră, nu se abătu de la plan.

Cizmele lui nu se auziră călcând în praful gros din coridoare. Deschise uşă după uşă, gata să fugă la cel mai mic semn, dar, aşa cum bănuia, Sluagh nu se treziseră încă în leagănele lor de gheaţă.

În cele din urmă, când cerul se lumină la sud-est, mintea începu să-i freamăte, semn că Sluagh se aflau prin apropiere. Se lipi de lespedea de marmură a unui perete şi trase cu ochiul după un colţ.

Erau patru şi luau tot altă formă, una mai urâtă decât alta.

Serapheim se apropie de ei prudent.

Sperase să fie mai puţini, dar nu avea timp să caute alţii. Îşi luă inima în dinţi şi păşi îndrăzneţ în faţa lor, ducându-şi degetele la frunte într-un salut zeflemitor.

Durerea îl biciui imediat. Dar o aşteptase şi o luă imediat la fugă.

Veniră după el. Doi aveau membre de insecte înfricoşătoare, care se lungeau pe tot coridorul. Al treilea bătu din aripi solzoase, care pocniră când loviră aerul, dar nu avu loc să şi le întindă în spaţiul prea îngust. În schimb, se înălţă greoi şi pluti anevoie deasupra celui din urmă, o creatură ca un melc, care lăsa în urmă o dâră lucioasă, urât mirositoare.

Serapheim alerga mai repede ca el. Trecând pe lângă uşi deschise, se îndreptă spre o galerie lungă, întunecoasă. La capătul ei, se propti gâfâind de un perete.

Ajunsese la scara în spirală. Trăi un coşmar cât fugi pe treptele nesfârşite şi urca tot mai greu cu fiecare pas. Urmăritorii se apropiau. Serapheim se temu că nu va reuşi.

Cu răsuflarea tăiată, se forţă să alerge mai repede. Îi ardeau plămânii, avea plumb în tălpi.

De-abia mai punea un picior în faţa celuilalt. Se prinse de balustradă şi se ajută de ea. Aruncă o privire peste umăr şi văzu tentaculele cu gheare îndreptându-se spre el. Îngrozit, mai făcu un efort. Se împletici ameţit pe treptele spiralate, crezând că nu va mai ajunge să intre în cameră. Sluagh mai aveau puţin şi-l prindeau.

Durerea îi biciui mintea. Scuturile i se înmuiară.

Stryke cercetă camera cu privirea. Îngrămădiseră blănurile şi raniţele lângă pereţi ca să aibă loc să lupte. Nu era niciun fel de mobilă, iar armele le fuseseră luate.

— Putem să-l aruncăm pe Jup în braţele lor, propuse Haskeer.

Coilla îl pocni peste cap. Lui Stryke îi veni o idee.

— Tu şi tu! le porunci la doi răcani. Urcaţi-vă pe gargui şi daţi jos răngile care susţin draperiilor. Şi draperiile, dacă mă gândesc mai bine. Pe urmă pregătiţi-vă.

Timpul trecea prea încet. Jderii se uitau suspicios la Sanara, întrebându-se dacă nu complotase cu bărbatul.

Până la urmă, Serapheim apăru în faţa lor ca un miraj care prinde trup. Păşi împleticit şi căzu în genunchi pe o grămadă de straie galbene, între Coilla şi Haskeer.

— Vin, anunţă el. Sunt patru.

În clipa următoare, uşa se trânti de perete. Cadrul nu era destul de lat ca să intre mai mult de un demon o dată. Stryke îi văzu pe ceilalţi pe palier, unul plutind în aer pe aripile gri.

— Acum! strigă el.

Orcii azvârliră fierul ca pe suliţe, suficient de tare ca să străpungă până şi pielea nepământească. Un lichid negru lipicios începu să curgă din pieptul celui mai apropiat demon. Se clătină în prag, blocându-şi tovarăşii când se transformă dintr-un lup cu şase braţe într-un şarpe încolăcit, prăbuşit la podea.

O mână de răcani se repeziră să-l calce în picioare. Le ieşiră aburi din bocanci, dar asta nu-i împiedică pe alţii să li se alăture. Toţi ca unul, îşi descărcară frustrarea pe reptila alunecoasă. Demonul se zbătu tot mai rar, deşi ochii lui mărgelaţi îi priveau mai departe, implacabili.

Săgeţi de durere străpunseră minţile orcilor. Apoi demonul înaripat se năpusti la ei cu aripile strânse la spate, ca un vultur în picaj. Coilla şi Haskeer ridicară perdeaua între ei. Monstrul zbură direct în ea. Îl înveliră imediat, pe urmă Haskeer sări pe el cu toată greutatea. Un răcan îl pocnea cu o rangă. Duhori insuportabile se strecurară pe sub pânza galbenă.

În toată vremea asta, Serapheim nu se mişcase de lângă uşă. Acum făcu un pas înainte, lângă umărul Sanarei. Cu degetele împletite, ridicară mâinile într-un gest deloc

paşnic. Fără străfulgerări, fără nori de fum. În aparenţă, nu se întâmplă nimic.

Acela, îşi dădu seama Stryke, acela era momentul. Deşi cei doi Sluagh morţi erau tot în cameră, ceilalţi doi nu intrară.

— Acoperiţi-ne, porunci Serapheim.

Stryke şi ceata lui merseră în faţă, în ciuda durerii care le sfredelea capetele. Jup aruncă o privire afară şi-şi trase iute capul înapoi.

— Stau la sfat cam le zece paşi de noi. Alţii nu mai sunt.

— Ne daţi vreun sfat? îi întrebă Stryke pe oameni.

Serapheim scutură din cap.

— Nu. Acum că i-am împins la distanţa asta, vă descurcaţi singuri.

Învârtind ranga precum ciomagul, Stryke şi ceata lui goniră afară din cameră ca săgeta.

Orcii se folosiră de balustrade ca de catapulte şi se năpustiră în jos pe trepte sau se răsuciră pe interiorul scărilor, prinzând cu o mână stâlpii de susţinere. Demonul-melc se undui scârbos, iar cel cu înfăţişare de insectă porni în viteză pe picioroange.

Jos, jos mai jos coborau jderii, învârtindu-se întruna prin interiorul puţului de piatră albă. Stryke fugea pe scări şi rotea ranga în arcuri şuierătoare, care ar fi rupt şi gâtul unui dragon. Dar Sluagh se deplasau uimitor de repede şi se fereau nepăsători de lovituri.

Cu toate acestea, când demonii ajunseră pe un palier, se răsuciră repede. Agonia înfierbântă capetele orcilor. Cei mai mulţi căzură în genunchi sau se rostogoliră pe trepte într-o încâlceală de mâini şi picioare. Jumătate din ei rămaseră neputincioşi pe palier; nu puteau coborî fără să calce peste tovarăşii lor.

Coilla se izbi cu capul de stâlpii balustradei. Coiful îi căzu în gol. Ameţită, chinuită de durere, scăpă arma, care zdrăngăni şi ea pe trepte, până când se bloca într-un colţ îndepărtat.

Demonii începură iar să avanseze.

— Folosiţi-vă magia, nu puteţi? răcni Stryke.

— Asta şi facem! îi strigă Serapheim înapoi. De-asta vin aşa de încet!

— Asta numeşti tu *încet*?

Scrutând vârtejurile de lumină care-i torturau văzul, jderul roti încă o dată ranga şi o zvârli cu toată puterea.

Se încâlci în picioarele de insectă segmentate ale demonului. Monstrul se împiedică, incapabil să se folosească de vreunul din cele şase membre ca să-şi recapete echilibrul. Căzu de pe palier, alunecă o jumătate de spirală şi ateriza pe spate, scuturând din picioare în aer. Nu reuşi să se răsucească în spaţiul îngust. Un urlet de foc sparse urechile lui Stryke.

Ultimul monstru se ridică pe labele din spate, înfricoşător de înalt. Se târî în sus şi lateral până când bloca scările pe lăţime. Sub privirile îngrozite ale jderilor, începu să se transforme. Partea de jos a trupului său se bifurcă, formând gheare pe labele masive din spate, iar o gură cu colţi se deschise într-un răget mut. Din piept îi ţâşniră tentacule şi se încolăciră în jurul lui. Labele cu gheare pocniră pe piatră, apoi demonul prinse viteză şi ţâşni.

Haskeer se făcu una cu podeaua, cu faţa în sus, cu ranga ridicată, aşa cum procedase Stryke cu leopardul. Monstrul îşi întinse picioarele şi trecu peste el fără să-l atingă. Cu ajutorul tentaculelor, îi aruncă pe războinici la o parte, fără să se uite unde aterizează. Hotărât să-i prindă pe oameni, calcă în goană sălbatică peste orcii leşinaţi.

Asta îi pecetlui demonului soarta. Fără să vrea, se agăţă cu ghearele de vesta unui jder. Doar o secundă, însă destul ca să se dezechilibreze. Prăbuşindu-se ameţit pe scări, nu mai apucă nici să-şi schimbe forma. Un răcan răcni şi se rostogoli cu o draperie în braţe. Altul veni să-l ajute şi, tocmai când creatura se îndoi şi vru să se ridice, pânza îi căzu peste cap.

Imediat începu să se transforme în şarpe, dar deja îşi reveniseră destui orci din leşin ca s-o ia la bătaie. Mirosul de sânge negru se ridică apăsător în aer. Din pânză ieşiră aburi. Monstrul îşi găsise sfârşitul.

Odată cu el, se stinse şi durerea din capetele jderilor. Majoritatea puteau sta în picioare sau măcar să se sprijine de un camarad mai nevătămat. De data asta, Jup conduse ceata, călcând pas cu pas spre insecta răsturnată, care bloca scările sub ei. O păli cu ranga peste ceafă, dar metalul zdrăngăni pe solzii articulaţi. Durerea muşcă iar din minţile jderilor, dar se domoli îndată ce Serapheim şi Sanara se apropiară cât de mult avură curaj.

— Îndrăzniţi să mă provocaţi? ţipă demonul în capetele lor, atât de strident, că nu mai văzură nimic în faţa ochilor.

Zvâcni iar din picioare, dar tot nu reuşi să se ridice.

— Pe toţi draci, îndrăznesc! se răsti Jup şi-o izbi orbeşte.

Reuşi s-o atingă, dar foarte puţin. Cât ai zice peşte, monstrul se caţără ca păianjenii pe perete, deasupra piticului. Jup se trezi că vrea să-l biciuiască o coadă de scorpion.

Din asta se trase sfârşitul demonului. Coada îl trase în jos şi alunecă, aterizând pe ranga lui Haskeer. Se lăsă cu toată greutatea în suliţa improvizată. Vârful răngii ieşi prin carapacea care ar fi trebuit să-i fie capul. O masă cărnoasă ţâşni şi se scurse în bile negre lipicioase.

Stryke se prăbuşi pe o treaptă, cu spatele proptit de balustradă.

— Bună treabă, toată lumea.

Orcii se bucurau bătându-se pe spate sau doar zâmbind larg şi dând din picioare. Serapheim le strică plăcerea.

— Nu vă bucuraţi prea repede. În curând se crapă de ziuă şi până atunci trebuie să ajungem în pivniţă.

24

Ferindu-se de scurgerile scârboase, orcii şi oamenii coborâră peste trupul demonului. Nu le fu uşor pe scările în spirală, dar se descurcară şi ajunseră în coridorul cel mare, în care fuseseră prinşi cu o zi înainte.

Ghemuit sub balustradă, Stryke observă vreo zece Sluagh care-şi vedeau de treburile lor. Singuri sau câte doi, se îndreptau alene în direcţii diferite. Unul singur să fi venit spre ei, şi totul ar fi pierdut. Scăpară ca prin minune. Ultimul grup de demoni intră întruna din galeriile boltite şi creaturile hidoase dispărură din vedere.

Serapheim şopti:

— Iute! Pe-aici!

Traversară coridorul vast în salturi, ajunseră la alte scări şi începură să le urce.

— Staţi, îi opri Stryke. Credeam că mergem în pivniţă. De ce urcăm?

— Un mic ocol, ca să recuperăm armele, îl lămuri Serapheim.

Omul le făcu semn orcilor să nu facă zgomot când ajunseră într-o galerie largă, care dădea spre coridor.

— Vedeţi coridorul acela? Duce la sala de arme. Fiţi cu grijă. Mai sunt şi alţi Sluagh pe-aici.

Avea dreptate. Alte monstruozităţi cu pielea cenuşie îşi vedeau de treburile zilnice dedesubt. Cu spatele aplecat, jderii înaintară printre umbrele galeriei în vârful picioarelor.

Ca în orice palat, drumul spre sala de arme era un labirint de scări şi pasaje. Dar măcar ele erau pustii. Lumina gălbuie cădea doar ici-colo, praful, de-o palmă sub tălpi, le înăbuşea zgomotul paşilor.

Serapheim şi Sanara se opriră la o nouă cotitură. Omul îi făcu semn lui Stryke să vadă ce-i aşteaptă după ea.

— Sunt doi, unul de-o parte a uşii, altul de cealaltă, raportă jderul în şoaptă.

Semnaliza cu degetele cetei să se împartă. Jup, Coilla şi Haskeer urmau să-i vină de hac monstrului mai îndepărtat. Stryke şi Alfray îi conduseră pe restul răcanilor la monstrul cu cap de grifon, aflat mai aproape de ei.

Lupta dură puţin de data asta. Era mult mai uşor să ataci când ceata se repezea la Sluagh deodată. Monştrii erau blocaţi de perete şi nu aveau unde să se retragă. În ciuda durerii de cap ameţitoare, demonii ajunseră curând un terci scurgător.

Stryke îi făcu semn lui Serapheim s-o ia înainte. Oamenii deschiseră uşa fără să se audă niciun scârţâit. Jumătate din armele de acolo orcii nici nu le cunoşteau. Merseră direct la suporturile cu suliţe şi lăncii lipite de perete. Pe măsură ce înaintau, lumina zilei, care intra pe o fereastră încadrată de gheaţă, se reflecta pe o grămadă de metal de pe podea.

— Toporul meu! exclamă Jup bucuros, rotind arma cu tăiş dublu.

În scurtă vreme, ceata îşi recupera armele luate de Sluagh cu o zi înainte. În ungherul mai îndepărtat al sălii, Sanara şi Serapheim se înarmară cu nişte tuburi umflate dintr-un material care părea sticlă.

Când terminară de scormonit, Serapheim îi călăuzi pe alt drum. Stryke avu impresia că mai demult zona aceea fusese locuită de servitori, pentru că scările erau din granit neprelucrat şi pereţii neîmpodobiţi.

Aerul, deja rece, devenea şi umed. Se simţea miros de putrefacţie şi se vedea mucegai în colţuri, cu mărgele de gheaţă în el. Prin ferestrele pătrate nu se mai vedea lumina zilei, ci straniul gheţar albastru de afară. Apoi dispărură şi ferestrele, şi orcii îşi dădură seama că se aflau sub pământ. În cele din urmă, ajunseră în pivniţele palatului. Strecurându-se prin mai multe tuneluri labirintice, trebuiră

să fie atenţi pe unde calcă, pentru că piatra aluneca. În faţă apăru iar o sclipire galbenă. Ceata se opri cât Jup cercetă locul cu atenţie.

— Opt Sluagh în faţa celei mai ciudate uşi pe care aţi văzut-o vreodată, anunţă el.

Stryke împărţi iar ceata şi distribui ţintele. Înzestraţi cu săbii, suliţe şi topoare, jderii se simţeau mult mai siguri să atace o forţă mai numeroasă.

Dar bătălia tot fu grea. Sluagh veniră spre ei cu ghearele şi durerea împânzi mintea jderilor. Serapheim şi Sanara se retraseră lângă zid, încercând să treacă dincolo de monştri. Când reuşiră, tuburile de sticlă începură să sclipească neobişnuit, trimiţând fulgere de lumină în aer. Urmă o bubuitură, apoi o explozie de sânge de Sluagh. Lupta se terminase.

Jup avusese dreptate. Uşa forma un cerc încastrat adânc în piatră. Din nou nu se vedea niciun mâner, doar zece gropiţe în metalul îngheţat. Sanara fu aceea care-şi puse vârfurile degetelor în ele şi împinse.

Uşa se dădu la o parte. Cu spatele aplecat, Serapheim îi conduse înăuntru. Se pomeniră în cadrul unei uşi săpate la trei metri adâncime în piatră.

Înăuntru era portalul.

O platformă cu acoperiş de granit, într-un cerc de pietre verticale. Ici-colo scânteiau giuvaiere în modele spiralate pe podea. Altele sclipeau de pe pietre, în afară de una singură, pesemne fără podoabe. Unele giuvaiere erau cât un ou de porumbel.

Haskeer se aplecă să mângâie un safir uriaş, dar sări îndărăt, buimac la vederea unor vârtejuri de lumini colorate în aerul stătut.

Nimic nu indica la ce serveşte portalul, totuşi Stryke tremura. Coilla se opri.

— Ce dracu’ e *asta*?

Serapheim răspunse nepăsător:

— Ceva care stă aici de tare multă vreme.

Ultimul răcan se înghesui şi el înăuntru.

— Închide-i uşile, porunci Stryke.

Cinci răcani se luptară cu ele. Când uşile se trântiră, o bubuitură surdă zgudui solul. Acum singura lumină rămase licărirea giuvaierelor.

Stryke se întoarse către bărbatul care o ţinea pe regină de umeri.

— În regulă, Serapheim. E vremea să ne explici despre ce-i vorba.

Omul încuviinţă. El şi Sanara se aşezară la marginea platformei.

— Gândiţi-vă la această lume ca la una din nenumărate altele. Infinite. Multe din ele seamănă oarecum cu aceasta. Şi mai multe sunt însă atât de diferite, că nici nu vi le puteţi imagina. Acum închipuiţi-vă aceste lumi una lângă alta, întinse la nesfârşit. Ca şi cum ar fi aşezate pe o câmpie nemărginită. – Scrută chipurile jderilor, ca să vadă dacă se face înţeles. – Demult de tot, câmpia a crăpat, cine ştie de ce. A rămas o deschizătură, un coridor, dacă vreţi, pe care îl pot folosi fiinţele, ca şoarecii dintre pereţii unei case. Acest portal este una din intrările în coridor.

— Deci a fost făcut de şoareci? întrebă Haskeer cu glas piţigăiat.

Jderii mai răsăriţi îi explicară mai pe înţelesul lui. Într-un sfârşit, se dumiri şi el.

— Cine a găsit portalul, nu ştiu, continuă Serapheim. Nici cine l-a împodobit aşa. Şi asta s-a întâmplat tare demult. Dar vrăjitoarea Vermegram, mama Sanarei, a Jennestei şi a lui Adpar, l-a redescoperit în vremuri nu atât de îndepărtate. Şi a mai descoperit că, ajutată de magie, reuşeşte să vadă alte câmpii, cum a reuşit şi Stryke, fără să-şi dea seama.

— Ce vrei să spui? se miră căpitanul jder.

— Visele tale.

— De unde ştii de visele mele?

— Să zicem că sunt deprins cu energiile pământului şi am ştiut că ai făcut şi tu legătura cu ele.

Stryke rămase fără cuvinte.

— Însă nu sunt vise, ci frânturi din altă lume. O lume a orcilor.

— Am mai avut un vis, nu demult, mărturisi Stryke. Nu era despre… lumea orcilor. Mai întâi eram într-un tunel, pe urmă m-am pomenit într-un loc ciudat. Acolo l-am găsit pe Mobbs. Un savant gremlin pe care l-am cunoscut noi, explică el.

Toate astea erau noi pentru jderi şi căpitanul lor îşi dădu seama că va trebui să le dea lămuriri mai târziu.

— Şi visul acela trebuie să fi fost inspirat de puterea instrumentelor, bănui Serapheim. Tunelul reprezintă moartea şi renaşterea.

Stryke nu ştiuse lucrul ăsta. Spera doar ca Mobbs să-şi fi găsit liniştea.

— Însă portalul e aici dinainte să apară gheţurile, continuă Serapheim. Demonii Sluagh s-au împuţinat de când s-a schimbat vremea. Au încercat zadarnic să activeze portalul ca să se întoarcă în lumea lor.

— Şi tu vrei să-i opreşti să *plece*? se miră Coilla.

— Vreau să-i împiedic să controleze portalul. Altfel ar putea trimite hoarde în alte lumi, ca să le cucerească. Aşa ceva e de neînchipuit.

— Am auzit o tonă de tromboane, pufni Haskeer. Ai zis că ne *arăţi* ceva.

— De asta v-am adus la portal, replică Serapheim. Fără stele nu-l pot activa. Dar se poate porni vârtejul din el ca să vedeţi frânturi din lumile paralele.

Serapheim se duse la una dintre pietre şi făcu un lucru pe care jderii nu-l văzură.

Lui Stryke îi căzu falca. Orcilor li se tăie respiraţia.

O imagine în mişcare, ca o fereastră plimbată într-un peisaj, apăru în aer. Era, fără îndoială, o scenă din lumea visată de Stryke. Dealuri şi văi verzi, păduri cu frunze dese

şi ape albastre scânteietoare. Sute de orci luptând în raiduri menite să-i iniţieze şi să-i călească pe tinerii războinici. Alţi orci benchetuind nestingheriţi în faţa focurilor care ardeau intens.

Primul gând al lui Stryke fu acela că nu-şi pierduse minţile. Ceea ce văzuse el era imaginea… ţinutului său.

Scena se risipi în firicele aurii scânteietoare şi pieri.

— Acum înţelegeţi? întrebă Serapheim. *Toate* rasele străvechi au lumea lor. Îl ţintui pe Jup cu privirea. Chiar şi piticii.

Apoi jderii văzură copii de orci râzând la prima lor luptă cu sabia de lemn, sub ochii mamelor care îi urmăreau mândre din pragul casei.

— La început, portalul a fost doar o fereastră prin care Vermegram vedea ce vedeţi şi voi acum. Dar, studiindu-i pe orci, s-a gândit să folosească firea de militari a rasei voastre ca să-şi îndeplinească scopurile ei. În cele din urmă… a găsit o cale să aducă nişte orci prin portal, activând cu magia ei. A vrut să alcătuiască o armată de războinici pe care să-i controleze prin vrăjitorie.

Serapheim făcu o pauză.

— Poate că n-o să vă placă ce am să vă spun mai departe. Ceva nu a mers bine şi orcii pe care i-a adus aici au suferit transformări. Şi-au păstrat firea războinică, dar li s-a redus inteligenţa, un defect care s-a transmis din generaţie în generaţie.

Haskeer îşi scoase bărbia în faţă ameninţător.

— Vrei să zici că ni-s proşti?

— Nu, nu. Sunteţi… aşa cum trebuie. Ciudăţenia eşti tu, Stryke. O curiozitate. Eşti cel mai apropiat de orcii din ţinutul natal al rasei tale.

— Dacă orcii au fost… schimbaţi când au trecut prin lucrul ăla prima oară, observă Alfray, ce garanţie avem că nu se va mai întâmpla o dată? E sigur?

— Foarte sigur. Accidentul, ca să-i zicem aşa, s-a întâmplat pentru că Vermegram nu avea experienţă cu

portalul. Instrumentele vor împiedica alt accident.

Se auziră bubuituri în uşă.

— Le va lua un timp până să o spargă, chibzui Serapheim. Daţi-mi voie să închei repede. Vermegram a vrut să aducă numai orci în lumea asta. Dar când a activat portalul, şi fiinţele din alte lumi care au acces la portalurile lor pot ajunge aici. Bănuiesc că majoritatea au ajuns aici întâmplător. În starea ei naturală, o deschizătură invizibilă în spaţiu şi timp, un portal, adică e adesea imposibil de observat. E foarte uşor să fii absorbit de unul fără să ştii.

— Stai puţin, îl întrerupse Coilla. Vermegram era nyaddă, nu? Cum a putut ea să fie aici înainte de…

— Nu era nyaddă. Era om.

— Dar toată lumea spune… Jderiţa aruncă un ochi la Sanara. Odraslele ei. Sunt hibride, nu? De la cine au sângele nyadd?

— Îl au de când au fost în pântecul ei. O colonie nyaddă se stabilise deja aici.

— Nu înţeleg.

— A găsit o cale să introducă seminţe nyadde în fătul pe care-l purta.

— De ce ar fi făcut aşa ceva?

— Pe ea o interesa faptul că nyaddele nasc întotdeauna tripleţi. Asta voia şi ea şi a crezut că izolase mica particulă nyaddă care crea tripleţi. La scurtă vreme, singurul copil pe care îl purta în pântec a dus la trei feţi. Vermegram a procedat aşa şi din curiozitate, dar şi din dorinţa de a avea trei gemeni.

Serapheim se uită compătimitor la Sanara.

— Trebuie să fi fost o creatură fermecătoare… remarcă Jup.

— De ce voia războinici orci? întrebă Stryke.

— Ca să o ajute să înfrângă un vrăjitor pe nume Tentarr Amgrim. Acesta a urmărit cum a corupt-o puterea, cum a făcut din ea o fiinţă crudă şi băgăcioasă. Când a încercat să o oprească, ea s-a întors împotriva lui. Ironia a fost că

Vermegram şi Tentarr Amgrim fuseseră cândva iubiţi. Au avut împreună un copil înainte ca ea să devină întruchiparea răului. O luă pe Sanara în braţe. Copilul *ăsta*. Fiica mea.

Se produse rumoare în rândul jderilor.

— Asta-i prea mult, la naiba, se plânse Haskeer.

— Ne ceri să înghiţim prea multe, Serapheim, îi spuse Alfray omului.

Serapheim ridică braţul să facă linişte.

— Eu sunt Tentarr Amgrim, cândva un vrăjitor puternic, acum foarte neînsemnat.

Vorbele lui ferme fură de ajuns să-i potolească pe orci.

— Eu sunt cel care a creat instrumentele, care le-a făurit din alchimie şi le-a călit cu magie, când încă era în deplinătatea puterilor.

— De ce?

— Pentru ca rasele străvechi să se întoarcă în lumile lor, dacă vor. Pentru asta aveam nevoie de control, iar instrumentele erau o cheie. Le-am adus aici, dar Vermegram i-a pus pe războinicii ei să mi le fure şi le-a ascuns. De aici a pornit războiul între noi. Ea a murit când mai avea doar o fărâmă de putere, dar şi eu eram secătuit. Până când trupul mi s-a întremat în urma rănilor, instrumentele erau deja împrăştiate, magia, şi ea, aproape risipită. Stelele au devenit subiect de poveşti, iar eu n-am mai reuşit să făuresc altele. Am aşteptat eoni la rând ca să fie găsite toate. Ştiam că aveau să fie găsite. Ştiam că atunci când vor apărea fiinţele potrivite, vor auzi muzica stelelor.

Hărmălaia de la uşă nu se potolise. Jderii nici n-o luară în seamă.

— V-am zis eu că mi-au cântat! exclamă Haskeer.

— Dacă ţi-au cântat, înseamnă că trebuie să ai un creier… aproape ca al căpitanului tău. Şi tot eşti o mică ciudăţenie, sergent.

Haskeer zâmbi larg, umflându-se în pene.

— Ăsta e cel mai şocant lucru pe care ni l-ai spus, comentă jderiţa ironică.

— N-am spus că tovarăşul vostru are mintea la fel de ascuţită ca Stryke…

— Nu, se băgă Jup în vorbă, e-un neghiob.

Haskeer îi aruncă o privire ucigătoare.

— Diamant neşlefuit e o descriere mai potrivită, trase concluzia vrăjitorul cu tact.

Sluagh asaltară uşa a treia oară. Cât de groasă era, tot apăru o crăpătură între canaturi.

— Acum trebuie să luăm celelalte stele şi să activăm portalul. Văzu urme nestinse de îndoială pe feţele orcilor. Ce vă aşteaptă aici? Trebuie să acceptaţi că lumea aceasta aparţine semenilor mei, indiferent de cusururile sau virtuţile lor.

— Şi să-i lăsăm pe oameni să se bălăcească în rahatul lor după câte nenorociri au provocat? protestă Coilla.

— Poate că nu va fi aşa întotdeauna. Situaţia s-ar putea îmbunătăţi.

— Îţi dai seama că nouă ne vine foarte greu să credem asta.

Tentacule subţiri, ca nişte viermi, se furişară prin crăpătura dintre canaturile uşii. Sanara le ţinti cu arma. Bulbul tubului se lumină, apoi azvârli o rază aurie. În minţile jderilor răsună ecoul unui răcnet. Viermii se transformară în panglici fumegânde.

— Unii dintre voi va trebui să rămână să păzească portalul, propuse Serapheim, cât pleacă restul după stele.

— Aşa mai vii de-acasă! Atâta dat din fălci mi-o sucit capu’.

Stryke alese răcanii care să rămână la portal, împreună cu Sanara şi Serapheim, apoi întrebă:

— Rămâi şi tu, Alfray.

— Să-i ţii pe babalâci departe de luptă, asta vrei?

Stryke îl trase deoparte.

— De asta te las aici. Nu îndrăznim să pierdem portalul. E prea important. Am nevoie de cineva experimentat ca să-i potolească pe răcani. Ai văzut cum le sare ţandăra.

Alfray dădu impresia că-l înţelege pe Stryke. Sanara li se alătură.

— Ascultă-mă şi pe mine, Stryke. Ştiu că n-o să-ţi convină, dar ar trebui să-mi dai mie în păstrare steaua pe care o mai ai. Clătină din cap să-i reteze protestul. Mă va ajuta să absorb putere din portal ca să-i ţin pe orcii tăi în siguranţă. Pe lângă asta, acum auzi cântecul stelelor şi Sluagh nu vor putea să le ascundă de tine. Ar putea s-o facă totuşi dacă mintea ta stă numai la steaua aceasta.

Avea dreptate, nu-i convenea, dar vorbise cu înţelepciune. Stryke scoase steaua din vestă şi i-o dădu.

Cât se formă trupa care urma să plece după instrumente, Coilla şi Serapheim se pomeniră separaţi de ceilalţi. Pe jderiţa o tulbura ceva.

— Ai spus că vrei să îndrepţi răul, dar, din câte ai spus, toate nenorocirile s-au petrecut din vina lui Vermegram.

— Nu toate. Vezi tu… Aăă… voi pe vremea aceea eraţi credincioşi Jennestei şi…

— Dă-i drumul odată!

— I-am însărcinat pe cobolzi să vă fure primul instrument, mărturisi el.

— *Ticălos* mincinos, şuieră jderiţa.

— Ţi-am spus, pe atunci îi eraţi credincioşi fiicei mele. Cel puţin aşa am crezut. Tocmai luasem hotărârea să recuperez stelele şi…

— Şi ţi s-a părut o idee bună să te foloseşti de cobolzi.

Serapheim încuviinţă în tăcere.

— Deci tu ne-ai târât în aventura asta de la început. Tu şi lipsa noastră de disciplină după raidul de la Homefield. Coilla aruncă o privire spre ceată. Îmi şi închipui reacţia lor când o să audă vestea. Dar n-am să le spun până nu scăpăm de toate. *Dacă* scăpăm. Avem destule pe cap deocamdată.

Serapheim îi mulţumi în şoaptă.

Uşa cedă în aceeaşi clipă. Fugi spre ea, împreună cu Sanara. Îndreptară armele de sticlă spre masa de Sluagh, încercând să o doboare. Şarje de raze gălbui fierbinţi spintecară monştri. Răsunară ţipete oribile şi aerul se împovăra cu duhoare de carne arsă.

— Ăsta a fost ultimul, anunţă Serapheim, aruncând tubul de sticlă, a secat. Trebuie să vă descurcaţi singuri, jderilor.

— Dacă se întâmplă să ne despărţim, ne întâlnim aici, porunci Stryke. Acum *daţi-i drumul!*

Banda porni călcând peste masa de carne putredă.

Stryke nu-şi dădu seama cât de puternică era atracţia mintală a stelei care îl chema la ea până când aceasta nu dispăru. Dar ei erau deja pe cale să iasă din labirintul pivniţei.

Totuşi, în timp ce alergau pe un nou şir de trepte, auzi primele note dintr-un cântec celest răsunând undeva deasupra lor. Peste câteva secunde ajunseră într-un coridor luminat cu zgârcenie, din care se intra într-o cameră mare.

Era plină cu demoni.

O coardă vui triumfător în mintea lui Stryke când conduse atacul.

Monştrii nici nu şi-au dat seama ce i-a lovit. Erau surzi şi orbi la orice, în afară de stelele împreunate, aşezate pe o masă în mijlocul lor. Suliţele spintecară aerul, străpungând demonii care atârnau de tavan. Toporul lui Jup muşcă flămând dintr-o spinare cenuşie lăţoasă, iar Coilla decapita un Sluagh după un atac sălbatic cu sabia.

Demonii începură să bată în retragere. Zece monştri se răsuciră cu membrele transformate în alte forme ucigătoare. Unul dintre ei, un şarpe, îşi formă într-o clipă o gură de dragon şi se întoarse cu fălcile salivând. Sluagh îşi turnară încă o dată durerea puturoasă şi înţepătoare în minţile jderilor. Câţiva răcani căzură cu mâinile apăsate pe urechi, dar ceilalţi luptară în continuare cu îndârjire.

Până la urmă, ultimii demoni cedară în faţa asaltului sălbatic. Semenii lor întunecau podeaua cu sângele lor negru. Membrele separate de trup încă zvâcneau. Cei doi rămaşi în viaţă fuseseră împinşi spre peretele îndepărtat. Într-o învălmăşeală disperată de gheare şi colţi, încercară să se întoarcă la stele, dar jumătate din jderi se repeziră între ei şi ţinta lor. Înfrânţi, cu zeci de răni din care li se scurgea viaţa în picături negre, se întoarseră şi coborâră şerpuind prin puţul deschis al unor scări.

Odată cu ei, dispăru şi durerea. Jderii îşi reveniră, uimiţi că mai trăiesc. Haskeer se întoarse ca să ia stelele de pe masă.

Nu erau acolo. Nici Stryke nu mai era cu ei.

În timpul încăierării, văzuse că un Sluagh apucă stelele şi vrea să se furişeze cu ele pe un balcon deschis. Agilă, creatura începu să se caţere pe dinafară palatului. Acum Stryke gonea ca nebunul în sus pe o scară, cu o suliţă în mână, sperând să-l ajungă din urmă.

Deasupra lui, scările se despărţeau în două direcţii. Iar demonul se furişa ca un păianjen în jos, în partea îndepărtată, la nici douăzeci de paşi de el. Aruncă suliţa cu toată puterea. Creatura împietri.

O rănise, dar n-o omorâse. Împingând o gheară către stelele pe care le scăpase, încercă să le tragă mai aproape de ea. Stryke se năpusti şi-i seceră membrul. Dar demonul tot nu pieri. Azvârli un tentacul ca o lamă şi-i crestă umărul. Stryke se retrase rapid, cu mâna pe rană, şi se uită cum moare demonul. Apoi luă stelele şi fugi.

Când ajunse la bifurcaţia scărilor, auzi zgomot de bătălie. Se adăposti degrabă printre umbre. Un stol de Sluagh îşi făcu apariţia, retrăgându-se din faţa unei forţe mai puternice. Jderul clipi în beznă şi încercă să desluşească cine îi ataca.

Oameni şi orci.

Mani.

După dezvăluirile de până atunci, aproape că nu-l mai şoca nimic, dar întorsătura de situaţie îi opri bătăile inimii. Singura alinare era că, deşi habar n-avea ce căutau Mani acolo, ei aveau să-i strângă cu uşa mai tare pe Sluagh. Aliaţi, dar nu neapărat prieteni. Nu mai aveau decât foarte puţin până la punctul de unire al scărilor, când îi vor bloca lui drumul. Stryke îndesă stelele în vestă şi o luă pe singurul drum care i se deschidea.

Încercând să uite că îl doare rana de la umăr, enervantă, dar nici pe departe cea mai grea pe care o primise, se opri cu urechile ciulite pe palierul următor. Zdrăngănitul armelor se auzea tot mai slab. Probabil că Sluagh şi Mani coborâseră pe acolo pe unde avusese de gând să treacă şi el. Încet, cu arma pregătită, urcă mai departe, căutând o cale de a-i ocoli pe străini şi de a se întoarce la portal.

Şi zise că e aproape de partea din faţă a palatului, o zonă foarte întinsă. Se opri în dreptul unei ferestre ca să-şi bandajeze rana. Cu coada ochiului, zări mişcare afară. Scrută priveliştea printre pleoapele întredeschise printr-un ochi de geam spart, până dincolo de ţurţurii de pe cadrul ferestrei.

O armată furioasă se răspândea pe câmpia îngheţată. Coloane de soldaţi se îndreptau spre palat.

Alţii se grupaseră la intrare.

Îi atrase atenţia un zgomot de paşi opriţi brusc. Se răsuci, cu lama ridicată.

Cineva apăru şchiopătând din beznă.

Lui Stryke nu-i veni să creadă. Şi nici nu avea nevoie, în asemenea momente.

— Tu nu ştii să mori? întrebă el.

De fapt, cel căruia i se adresase arăta mai mult mort decât viu.

— Nu-i aşa uşor, răspunse Micah Lekmann, cu sclipiri de nebunie în ochi. Nu ştiu cum am ajuns aici, nici tu nu ştiu cum ai ajuns, dar nu-mi vine să cred că mai am o şansă să te omor. Poate că, la urma urmei, există zei.

Omul îşi pierduse clar minţile. Stryke şi-l închipui urmărindu-i pe el şi ceata lui prin zăpadă şi gheaţă, aşa zdrenţuit cum era. Lekmann avea ochii roşii şi degetele de la mâna stângă negre de degerături.

— E o nebunie, Lekmann. Renunţă.

— Nici vorbă!

Atacă. Sabia lovi jos, periculoasă. Stryke se feri cu o săritură. Vânătorul de recompense, cu un rânjet dement pe faţă, izbi iar şi iar, cu sălbăticia unui dezechilibrat.

Stryke pară şi atacă la rândul lui. Contraloviturile lui păreau date fără vlagă, în ciuda efectului. Lekmann le bloca cu multă uşurinţă şi nu-l slăbi pe jder. Săbiile se ciocniră de-a lungul şi de-a latul coridorului. Disperat, Stryke încerca să surprindă o deschidere în apărarea adversarului, ca să scape de o grijă în plus. Nu-i veni deloc uşor. Omul se pare că renunţase şi la teamă, şi la prudenţă. Se bătea ca un animal de pradă.

Brusc, Stryke fu orbit de văpaie. Năuc, se retrase din zona de atac a săbiei şi clipi ca să-şi limpezească ochii. Văzu puncte strălucitoare, de parcă s-ar fi uitat la soarele fierbinte, însă nu-i scăpă priveliştea din spatele lor.

Lekmann împietrise cu sabia la picioare.

Avea o gaură în piept. Coastele rupte se vedeau prin şuvoiul de sânge. Marginile rănii erau pârlite şi fumegau. Prin gaură, Stryke desluşi peretele opus.

Ca din întâmplare, Lekmann lăsă capul jos şi se holbă la ea. Nu părea să sufere, deşi sigur îl durea. Avea o expresie de uluială, jignită. Din gură îi ţâşni sânge, se clătină ca un beţiv şi căzu cu faţa la pământ. Fumega.

În timp ce Stryke, cu gura căscată, încerca să priceapă ce se întâmplase, o altă siluetă se ivi din umbrele mai îndepărtate.

Gura Jennestei se schimonosi la vederea lui. Ţipătul pe care îl eliberă, şi de turbare, şi de triumf, spintecă auzul jderului ca lama. Jennesta ridică mâinile, pregătindu-i, probabil, aceeaşi soartă ca lui Lekmann.

Stryke fugea deja. Cu toate astea, cu greu reuşi să evite globul de lumină orbitoare pe care îl aruncă spre el. Globul se ciocni de un pilastru sculptat, la un fir de păr de jder, pulverizând marmura şi risipind cioburi în aer.

Împleticindu-se, suferind din cauza rănii, o luă la goană spre următorul şir de trepte. Alt glob vâjâi deasupra capului său, împrăştiind fragmente de ghips. Stryke când sălta, când cădea pe şirul lat de trepte. Pe un coridor lateral faţă de palierul de dedesubt, soldaţi Mani înfruntau demoni. Îi ocoli şi se năpusti pe treptele următoare, călăuzit de cântecul stelelor către portal.

Sorţii îi erau potrivnici.

25

— Simţi ceva? întrebă Serapheim, fără să întoarcă privirea.

Cu spatele la portalul împodobit cu giuvaiere, cercetă încăperea. Nu se mişca nimic, deşi se ridicau aburi subţiri din demonul mort din faţa uşii.

— Da, răspunse Sanara. Sunt pe-aproape.

— Cine? se interesă Alfray.

Parcă auzindu-l, unul dintre răcanii de la intrare făcu un semn urgent. Orcii plecaţi după stele năvăliră înăuntru peste câteva clipe.

Alfray scrută jumătatea de ceată.

— Unde-i Stryke?

— Speram să-l găsim aici, răspunse Coilla.

Îi povesti ce se întâmplase.

— Nu ştiu cât de important e, dar eu nu am simţit ca pânza vieţii să se tulbure în semn că ar fi murit, rosti Serapheim.

Haskeer iar nu pricepu nimic.

— Ce-ai zis?

— O problemă de sensibilitate. Nu-i timp de explicaţii. Stelele?

— Nu ştiu, mărturisi Coilla. Poate le-a luat Stryke. Au dispărut deodată cu el. Dar ascultaţi! O întreagă armată de Mani răscoleşte palatul. Se bat cu demonii.

— Îmi confirmi ceea ce fiica mea şi cu mine am bănuit deja, mărturisi Serapheim. Jennesta e aici.

— În numele zeilor!

— Trebuie să-l găsim pe Stryke. Şi să facem tot ce putem ca să răspândim discordie printre soldaţi. Jennesta nu trebuie să stăpânească situaţia.

— Iau o trupă şi merg după el, se oferi Jup.

— Sanara va merge cu tine. Eu, de aici, ar trebui să pot canaliza puterea spre ea. Se întoarse către fiica lui. Vrei, Sanara?

— Bineînţeles.

— Şi cum ne va ajuta ea să-l găsim pe Stryke?

— Nicicum. Dar dacă ostaşii tăi o pot duce într-un loc sigur, cât mai aproape de invadatori, poate reuşim ceva împotriva Jennestei. Ai încredere în mine.

— Şi cu *Stryke* cum rămâne? întrebă Coilla.

— Poate daţi de el cât o însoţiţi pe Sanara.

— Nu-i destul! Nu-l putem abandona pe unul de-ai noştri.

— Atunci propun să vă despărţiţi în două. Dar trebuie să vă grăbiţi!

— Reafdaw! strigă jderiţa.

Răcanul veni la ea. Îi curgea sânge dintr-o tăietură de deasupra urechii.

— Tu rămâi aici cu Alfray. Haskeer, noi mergem după Stryke, da? Restul mergeţi cu Jup.

Jderii se pregătiră. Unii împărţiră ultimele picături de apă, alţii îşi bandajau rănile.

Haskeer, ca ofiţer la comandă, dădu porunca şi cele două grupe plecară din nou.

Efortul de a coborî în pivniţă îl stoarse pe Stryke de toată priceperea şi vlaga.

Cu Mani şi Sluagh încăierându-se la fiecare colţ, palatul era cuprins de haos. Încercă să nu intre în niciun conflict, ocolind dueluri şi evitând orice provocare.

Norocul îl părăsi când dădu un colţ şi se pomeni atacat de doi orci. O clipă, îndrăzni să spere că îl vor crede ostaş din oastea Jennestei. Dar îl recunoscură imediat.

— Ăsta-i Stryke! ţipă unul.

Înaintară spre el cu armele ridicate. Jderul încercă să fie diplomat.

— Ho! Staţi locului. Ridică braţele împăciuitor. Nu-i nevoie de asta.

— Ba da, îl contrazise primul răcan. Eşti primul pe lista celor căutaţi de stăpâna noastră.

— A fost şi stăpâna mea. Ar trebui să ştiţi că nu e prietena orcilor.

— Ne umple burţile şi ne dă adăpost. Unii dintre noi i-au rămas credincioşi.

— Şi cât de credincioasă crezi că vă va fi ea vouă, când va fi nevoie?

Stryke avu impresia că răcanul care nu-i spusese pe nume şovăia.

— Ne va răsplăti pentru capul tău, răspunse primul răcan. Mai mult decât ai face tu, dacă te lăsăm cu el pe umeri.

— N-ar trebui să ne luptăm între noi. Nu noi, orcii.

— Frăţia orcilor, eh? Îmi pare rău, de data asta, nu. Înainta spre Stryke, adăugând: n-am nimic personal cu tine, căpitane. Îmi fac datoria.

Al doilea răcan strigă:

— Ai grijă, Freedo! Cu Stryke te lupţi! Ştii ce renume are!

— E doar un orc, nu? Aşa ca noi.

Spintecă aerul cu sabia. Stryke se încorda, gata să-l întâmpine. Dar şi acum voia doar să rănească, nu să omoare. Dacă era posibil. Cu colţul ochiului, observă că răcanul celălalt bătea în retragere.

Lamele se ciocniră şi zdrăngăniră în coridorul plin de praf. Stryke izbi sabia adversarului, încercând să i-o smulgă din mână. Intenţiile adversarului erau, evident, ucigaşe. Depunea toate eforturile să-i spintece carnea.

Se duelară câteva clipe. Stryke rămase în defensivă, dar începea să-şi piardă răbdarea. Nu avea timp de pierdut cu doi prostănaci. Dacă e să-i omoare, aşa să fie, au avut ocazia să renunţe. Trecu la asalt, cu gând să ucidă. Duşmanul lui, mai mult orc decât spadasin, bătu în retragere cu o expresie alarmată pe chip.

Stryke profită de moment. Răcanul încercase o lovitură joasă. Partea de sus a corpului îi rămase neprotejată. Stryke îl pocni cu latul săbiei peste gură şi auzi oasele trosnind. Orcul sări în faţă, gata să cadă, scuipând sânge. Scăpă arma. Stryke făcu un pas în faţă şi-o împinse cu piciorul într-o parte. Alb la faţă, răcanul aşteptă lovitura mortală.

— Acuma şterge-o de-aici, îi zise Stryke.

Aruncă o privire ameninţătoare şi către orcul căcăcios.

Cei doi se uitară la el o clipă, apoi îşi luară picioarele la spinare.

Stryke oftă şi-şi văzu de drum, cugetând la ironia de a se lupta cu semenii lui şi cu oamenii cu care nu demult fusese aliat.

Trupa lui Jup, înconjurând-o pe Sanara pentru a o proteja, îşi croi drum spre vârful unui turn.

Găsiră o cameră de piatră goală, cu un balcon deschis. Câţiva orci rămaseră de pază la trepte, iar Sanara ieşi în balcon, cu Jup după ea.

Armata Jennestei acoperea sălbăticia albă de dedesubt.

La porţile palatului se produse agitaţie când ostaşii se înghesuiră să intre. Cineva ţipă şi toţi ridicară ochii spre cer, să vadă dragonii.

— Rahat, asta ne mai lipsea, blestemă piticul nervos.

Dar dragonii se lăsară în picaj şi începură să scuipe foc pe oastea Jennestei. Un strigăt de veselie răsună în turn.

— Asta trebuie să fie Glozellan, zise Jup. Bravo ei!

Se întoarse radios către Sanara.

Cu ochii închişi, îşi ridică încet braţele. Ceata se uită la ea nedumerită.

În pivniţă, Alfray şi Reafdaw îl urmăriră pe Serapheim intrând într-un fel de transă. Îi luceau ochii şi ţinea braţele ridicate. Din partea lui, orcii puteau să nici nu fie acolo.

Din zona portalului se înălţă un zumzăit bizar, grav. Alfray se apropie prudent. Întinse mana şi simţi o căldură în palma care începu să-l furnice.

Păşi înapoi şi schimbă priviri buimace cu răcanul.

Stryke trecu pe lângă o fereastră fără geam când îl atrase o privelişte nemaipomenită.

Se uită afară şi văzu armata uriaşă a Jennestei acoperind gheaţa până aproape de linia orizontului. Dar nu ea îl fermecase.

Altceva se vedea pe cer.

Nu ştiu cu ce altceva să asemene privelişte decât cu un tablou. Însă imaginea se mişca şi se schimba, şi alte peisaje apăreau sub ochii lui. Îşi dădu seama că semăna cu viziunea pe care Serapheim o invocase la portal, dar răspândită pe tot cerul plumburiu. Se zăreau orci ducând un trai paşnic şi o splendoare de verdeaţă.

De pe pământ se auziră urlete. Dar nu erau strigătele de bătălie ale războinicilor îndârjiţi, ci ţipete de mirare, urmate de nemulţumire.

Stryke ghici planul magicianului. Ce altă cale mai nimerită de a semăna discordie printre ostaşi, decât să le arate minciuna în care trăiau? Asta, dar şi groaza pe care o simţea armata la vederea acelei manifestări supranaturale. Îi va ului pe soldaţi suficient cât să-i întoarcă împotriva Jennestei, dar câştiga timpul de care aveau ei nevoie.

Auzi paşi alergând. Se pregăti de altă ciocnire. Dar era trupa Coillei şi-a lui Haskeer fugind pe un coridor vecin.

— Slavă zeilor! strigă jderiţa. Am crezut că te-am pierdut!

— Jennesta e aici!

— Am observat, zise Coilla ironică.

— Atunci să mergem în pivniţă.

Se năpustiră spărgând orice rezistenţă, spintecând tot ce le ieşea în cale. Tăiară învălmăşeala ca bucătarul gâtul găinilor.

Într-un sfârşit, cu răsuflarea întretăiată, leoarcă de sudoare în ciuda frigului, ajunseră în camera portalului şi năvăliră înăuntru.

Serapheim nu ieşi din transă, urmărit de Alfray şi Reafdaw. O miniatură a imaginii de pe cer plutea în cercul portalului.

Magicianul se trezi din reverie imediat. Imaginea pâlpâi şi se stinse.

— Mai mult nu putem face, spuse el printre gâfâituri.

Arăta ca un bărbat care tocmai făcuse un mare efort fizic.

— A fost un vicleşug inteligent, îl complimentă Stryke. Acum ce urmează?

Serapheim nu apucă să răspundă. Se întoarse grupul lui Jup, încă minunat de spectacol. Respirau greu şi erau mânjiţi de sânge, dar nevătămaţi. Sanara sări în braţele tatălui său.

— Daţi-mi instrumentele, ceru Serapheim.

Stryke îi predă cele patru stele împreunate şi o recupera pe cea separată de la Sanara. Serapheim le împreună cu degete abile.

— Mai e un lucru pe care nu vi l-am spus, mărturisi el.

— Care? întrebă Coilla, prudentă.

— Activarea portalului va elibera o cantitate imensă de energie. E foarte probabil că va distruge palatul.

— *Acum* ne spui!

Jderiţa îl sfredeli din priviri.

— Dacă v-aş fi spus mai devreme, poate că v-ar fi influenţat hotărârea.

— Ne va împiedica să folosim portalul? se sperie Stryke.

— Nu, dacă treceţi repede prin el.

Mai toţi jderii îşi arătară îndoiala pe chip. Serapheim le atrase atenţia asupra zgomotului tot mai puternic al bătăliei de deasupra.

— Şansele voastre s-au împuţinat. Treceţi prin portal, altfel înfruntaţi haosul de aici.

Stryke încuviinţă din cap.

Serapheim merse în faţă şi luă una din pietrele împodobite cu giuvaiere. Aşează steaua din cinci părţi pe suprafaţa ei.

— Asta-i tot? întrebă Haskeer.

— Aşteaptă, îi răspunse omul.

Spaţiul de deasupra platformei se transformă dintr-odată într-o minunăţie. Semăna cu o cascadă inversată din milioane de stele, învolburate, revărsate, niciodată liniştite. Iar pulsul de energie îl simţiră toţi în tălpile bocancilor.

Toţi cei de faţă erau transfiguraţi de priveliştea fantastică. Miriadele de stele răspândeau o strălucire care se reflecta pe chipurile lor, pe straiele lor, pe pereţi.

— Trebuie să potrivesc portalul după destinaţia voastră, explică Serapheim, apropiindu-se de cercul de pietre.

— E minunat, şopti Coilla.

— Excelent, aprecie Jup.

— *Şi a mea*!

Se răsuciră toţi deodată.

Jennesta stătea în uşă. Generalul Mersadion, cu faţa răvăşită, stătea lângă ea. Serapheim îşi reveni primul.

— Ai ajuns prea târziu, o anunţă.

— Şi eu mă bucur că te văd, tată, replică ea sarcastică. Am o trupă din Garda mea Regală în spate. Predaţi-vă sau muriţi, mie mi-e totuna.

— Nu cred, vorbi Sanara. Nu te văd ratând ocazia de a-i ucide pe cei care ţi-au greşit.

— Mă cunoşti foarte bine, surioară. Ce plăcere să te văd din nou în carne şi oase! De-abia aştept să te jupoi.

— Dacă îţi închipui că vom ceda fără luptă, afirmă Stryke, te înşeli. Nu avem nimic de pierdut.

— A, căpitanul Stryke. Aruncă cetei de războinici o privire dispreţuitoare. Şi jderii. Pe voi am aşteptat cel mai mult să vă întâlnesc.

Glasul Jennestei se făcu de granit.

— Aruncaţi armele!

Se produse brusc agitaţie. Alfray se repezi la ea cu sabia în mână.

Mersadion sări să pareze lovitura. Lama lui fulgeră şi se înfipse în pieptul caporalului. Generalul îşi recupera arma.

Alfray rămase în picioare, cu ochii la sângele scurs pe mâini.

Se clătină şi căzu.

Împietriră toţi, ca şi cum ar fi prins rădăcini.

Clipa de şoc se risipi. Haskeer, Coilla şi Stryke îşi dezlănţuiră furia asupra lui Mersadion. Orice răcan din încăpere ar fi procedat la fel.

Mersadion nici nu apucă să ţipe. Fu sfârtecat în câteva secunde.

Ceata se întoarse de la cadavrul ciopârţit şi se îndreptă spre Jennesta, dornică să-şi astâmpere setea de răzbunare. Ea ţesea un model complicat în aer cu degetele.

— *Nu*! strigă Serapheim.

Un glob portocaliu, un soare în miniatură, i se aprinse în palmă. Îl azvârli. Jderii se risipiră. Mingea de foc pluti cu viteză uimitoare deasupra capetelor lor şi explodă când se ciocni de un perete şi se destramă. Jennesta începu să formeze alta.

Dar Serapheim şi Sanara se regăsiră şi o înfruntară împreună. Ridicară amândoi mâinile şi o mantie de flăcări diafane apăru ca un scut în faţa lor, învăluind camera şi ocupanţii ei. Jennesta azvârli globul în ea, dar energia fu absorbită de bariera fierbinte.

Splendoarea portalului rămase neatinsă, dar nu mai avea să reziste mult. Un huruit zgudui castelul din temelii. Fără să le pese, jderii se adunară în jurul lui Alfray.

Coilla şi Stryke îngenunchează lângă el. Rana era foarte gravă. Jderiţa îl prinse de încheietură, apoi se uită în ochii căpitanului.

— E grav, Stryke. *Alfray*, mă auzi?

Orcul reuşi să deschidă ochii. Îi căzu bine să-şi vadă camarazii.

— *Aşadar… aşa se… sfârşeşte.*

— Nu, spuse Coilla. Putem să-ţi îngrijim rana. Ne…

— *Nu trebuie… să… mă minţiţi. Nu acum. Lăsa-ţi… demnitatea… să ştiu… adevărul.*

— Pe naiba, Alfray, eu te-am vârât în povestea asta. Îmi pare foarte rău.

Alfray zâmbi vag.

— Amândoi… ne-am vârât… în asta. A fost… o misiune reuşită, nu, Stryke?

— Da. Foarte reuşită. Şi tu ai fost cel mai bun camarad pe care îl poate avea un orc, bătrânul meu prieten.

— Un compliment… de care sunt… mândru.

Alfray mişcă din buze, dar nu se mai auzi nimic. Stryke se aplecă mai aproape de gura lui. Auzi foarte slab „Sabia…”

Stryke îşi scoase sabia, o fixă în palma tremurată şi strânse degetele caporalului în jurul ei. Alfray o ţinu fără vlagă şi păru mulţumit.

— Nu uitaţi… vechile obiceiuri, vorbi el răguşit. Respectaţi… tradiţiile.

— Le vom respecta, îi promise Stryke. Şi amintirea ta. Întotdeauna.

Pământul se zgudui încă o dată din străfunduri. Din tavan se prăbuşiră bucăţi de ghips. Într-o parte a încăperii vaste, Jennesta şi rudele ei se înfruntau într-o baie de văpăi şi fulgere nepământeşti. Alfray respira tot mai greu.

— Voi bea… în cinstea voastră… un pahar… pe coridoarele… din Vartania.

Închise ochii pentru ultima oară.

— Nu, spuse Coilla. Nu, Alfray. Începu să-l zgâlţâie. Avem nevoie de tine. Nu pleca. Ceata are nevoie de tine. Alfray?

Stryke o prinse de umeri şi o forţă să se uite la el.

— S-a… dus, Coilla. S-a dus.

Jderiţa se uită la el ca şi cum nu l-ar fi înţeles.

Lumea spunea despre orci că nu pot plânge. Numai oamenii plâng. Ceaţa din ochii ei dezminţea spusele lumii.

Jup îşi acoperi faţa cu mâinile. Haskeer stătea cu capul plecat. Răcanii împietriseră de durere.

Stryke îşi luă încet sabia înapoi. Apoi se uită la duelul magic şi îl copleşi din nou furia. Dar şi neputinţa. Nu

îndrăzneau să intervină în confruntarea vrăjilor, nici să treacă de ea.

În mai puţin de un timp, încurcătura lor se rezolvă de la sine.

Jennesta ţipă. Scutul ei arzător pâlpâi şi se stinse. Ea se clătină, lăsă capul jos, extenuată. Şuviţe umede, de culoarea abanosului, i se lipiseră pe faţă.

Mantia incandescentă care îi proteja pe Serapheim şi Sanara dispăru şi ea, ca o flacără de lumânare. Serapheim străbătu în fugă distanţa mică până la Jennesta şi o prinse de încheietură. Secătuită de efortul duelului, ea nu opuse rezistenţă când o târî spre portal.

Sărind în picioare, jderii se repeziră să-şi verse mânia asupra ei.

— *Nu*! ţipă Serapheim. E fiica mea! Eu port răspunderea pentru toate faptele ei! Mă ocup eu de ea!

Cu atâta forţă izbucni bărbatul, încât jderii înţepeniră.

Se uitară cum o târăşte pe ultimii metri spre marginea portalului. Când ajunseră acolo, îşi reveni puţin şi îşi dădu seama unde sunt. Îşi mută ochii de la vârtejul magnific la tatăl ei. Îi ghici intenţia, dar nu arătă nici urmă de teamă.

— N-ai îndrăzni, îl dispreţui ea.

— Mai demult, înainte să-mi dau seama de oroarea faptelor tale ticăloase, poate că n-aş fi îndrăznit. Acum, da.

Strângându-i mai departe încheietura ca o cătuşă, îi trase mâna spre cascada orbitoare a portalului, cu vârfurile degetelor cât mai aproape de vâltoare.

— Eu te-am adus pe lumea asta. Acum tot eu te scot din ea. Ar trebui să apreciezi simetria.

— Eşti un prost, şuieră Jennesta, întotdeauna ai fost. Şi un laş. Am adus o armată după mine. Dacă mi se întâmplă ceva, vei avea parte de o moarte pe care nici nu ţi-o poţi imagina. Aruncă o privire spre Sanara. Şi tu.

— Nu-mi pasă, replică tatăl ei.

— Nici mie, veni şi replica surorii ei.

— Câteodată merită să te sacrifici ca să scapi lumea de rău, rosti Serapheim, trăgându-i mâna şi mai aproape de fluxul scânteietor.

Jennesta se uită adânc în ochii lui şi înţelese că vorbeşte serios. Îi pieri din înfumurare şi începu să se zbată.

— Măcar înfruntă-ţi sfârşitul cu demnitate, îi spuse tatăl ei. Sau îţi cer prea mult?

— *Niciodată*.

Serapheim îi împinse mâna în vârtej, apoi îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi.

Jennesta se zvârcoli şi se luptă să-şi retragă mâna, dar torentul de energie o prinse ca într-o menghină. După aceea, mâna imobilizată suferi o schimbare. Încet de tot, se dizolvă, eliberându-se în mii de particule care zburară în roiul de stele şi se roti în spirală odată cu ele. Cu viteză tot mai mare, vârtejul îi înhaţă treptat braţul. Jennesta fu absorbită repede până la subsuoară, iar braţul i se dezintegra.

Înlemniţi, jderii priviră spectacolul cu un amestec de groază şi fascinaţie macabră.

Vâltoarea absorbise un picior şi îl topi sub ochii lor. Urmară şuviţele de păr, ca inhalate de un uriaş invizibil. Jennesta se dezintegra tot mai repede, suptă de vârtejul flămând în ritm accelerat.

Când începu să-i sugă faţa, Jennesta scoase, în sfârşit, un ţipăt. Dar ţipătul încetă aproape imediat, când energia o absorbi complet, din câteva înghiţituri. Ultimele bucăţi din trup se rotiră odată cu câmpul de energie înainte de a se pierde în neant.

Serapheim arăta ca şi cum mai avea puţin şi leşina. Sanara se duse la el şi se îmbrăţişară. Coilla sparse liniştea stânjenitoare:

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Serapheim îşi adună puterile.

— A intrat în legătură cu portalul înainte de a fi pregătit pentru o destinaţie. Fie a fost sfâşiată de forţele titanice din

el, fie a fost azvârlită în altă dimensiune. Indiferent ce s-a petrecut, s-a dus. Gata cu ea.

Stryke nu fu singurul jder care îl compătimi, oricât o urase pe Jennesta.

— Aşa o să trecem şi *noi*? întrebă.

Pământul se zgudui a treia oară sub picioarele lor, mai din adâncuri, mai lung decât înainte.

— Nu, prietene. Vă voi stabili destinaţia. Veţi suferi o trecere profundă, însă nu aşa. Veţi avea impresia că ieşiţi pe o uşă. Se desfăcu din braţele Sanarei. Haideţi, nu avem timp de pierdut.

Serapheim se duse la una dintre pietrele din jurul portalului şi se jucă cu instrumentele.

— Şi tu?

— Eu voi rămâne în Maras-Dantia. Unde altundeva aş putea merge? Aici fie voi fi martorul sfârşitului, fie voi încerca să fac lucruri bune, dacă se vindecă ţinutul.

Toţi cei de faţă ştiau că, în realitate, alegerea lui era moartea.

— Şi eu voi rămâne aici, rosti Sanara. Aceasta e lumea mea. La bine şi la rău.

Îi curgeau lacrimi pe obraji. Pământul se cutremură mai ameninţător.

— Hai, Jup, îl îndemnă Serapheim pe pitic. Te trimitem pe tine în lumea piticilor mai întâi.

— Nu.

— Ce? exclamă Haskeer.

— Aceasta este singura lume pe care o cunosc. Nu am avut niciodată viziuni cu un ţinut al piticilor. Ispita e mare, dar pe cine aş cunoaşte acolo? Aş fi un străin într-un tărâm străin.

— Nu vrei să te răzgândeşti? îl întrebă Stryke.

— Nu, şefule. Am sucit-o pe toate părţile. Rămân aici şi-mi încerc norocul.

Haskeer făcu un pas în faţă.

— Eşti sigur, Jup?

— Ce-ai păţit, ţi-e dor de cineva cu care să te iei la harţă?

— Găsesc oricând pe cineva să-l iau de gât. Se uită lung la pitic. Dar n-ar mai fi acelaşi lucru.

Se despărţiră îmbrăţişându-se ca războinicii.

— Atunci te rog să o iei pe Sanara cu tine, spuse Serapheim către Jup. Ai grijă de ea în locul meu.

Jup încuviinţă în tăcere. Se uită la jderi pentru ultima oară, apoi ieşi cu Sanara din cameră.

— Trebuie să ne mişcăm cât putem de repede, anunţă Serapheim. Treceţi în portal.

Jderii aveau toţi o figură speriată.

— Vă promit că nu vi se va întâmpla niciun rău.

— Pas alergător! porunci Stryke.

Gleadeg păşi în faţă.

— Treci înăuntru, îi spuse Stryke, pe urmă adăugă mai blând: nu te teme, ostaş.

Răcanul îşi făcu curaj şi intră în portal. Dispăru într-o clipită.

— Haideţi! Haideţi! strigă Stryke.

Unul câte unul, trecură toţi răcanii. Veni rândul lui Haskeer. Sergentul dispăru cu un strigăt de bătălie. Coilla, privindu-l pe Serapheim pentru ultima oară, apoi aruncând ochii la Stryke, se făcu şi ea nevăzută.

Stryke şi Serapheim rămaseră singuri în camera zguduită de cutremure.

— Mulţumesc, rosti orcul.

— Măcar atât am putut face. Poftim. Îi vârî stelele în palmă. Ia-le.

— Dar…

— Mie nu-mi mai trebuie. Tu fă ce vrei cu ele. Dar nu mă contrazice acum!

Stryke primi darul.

— Mergi cu bine, Stryke, căpitan al jderilor.

— Şi tu, vrăjitorule.

Orcul păşi pe buza vârtejului. Palatul începu să se prăbuşească. Serapheim nu dădu niciun semn că ar vrea să

scape. Stryke nici nu-şi închipuise altfel. Ridică braţul şi-i trimise omului un salut grăbit.

Pentru jder, urmă o clipă de haos şi trecere bruscă. Poate din cauza puterii uimitoare a stelelor şi a portalului, îi zburară prin faţa ochilor nenumărate lucruri frumoase.

Îl văzu pe Aidan Galby plimbându-se de mână cu Jup şi Sanara într-un peisaj idilic. O zări iute pe Mercy Hobrow călare pe un unicorn. Simţi ispita tărâmului natal al orcilor.

Ultimul său gând fu acela că oamenii puteau să se bucure de lumea lor şi erau bine-veniţi în ea.

Apoi se întoarse şi păşi în lumină.

NELEGIUIREA

Oamenii distrugeau magia.

Gheaţa se răspândea pretutindeni şi toamna venise la începutul verii. Războiul cuprinsese toată Maras-Dantia şi ţinutul era devastat necontenit.

Dar acum, aceste rele nu mai contau.

Nu mai contau pentru Stryke. Singura lui grijă era lama arcuită care ameninţa să-i crape scăfârlia. Se aplecă şi o lăsă să spintece aerul. Ridicând scutul, bloca lovitura următoare a adversarului care izbi ca barosul fierarului pe nicovală. Odată ce trecu primejdia, Stryke trecu la atac. Trimise două pase una după alta. Prima fu blocată, zdrăngănind metalul. A doua sparse apărarea potrivnicului şi-l obligă să bată în retragere.

Războinicii se învârtiră în cerc cu scuturile coborâte, împungând aerul cu lama. Urmă încă o rafală de lovituri, cei doi se înfruntară direct, niciunul nu cedă. Privitorii protestară şi huiduiră.

Cu o ploaie de lovituri, Stryke se lansă, împunse şi spintecă apărarea celuilalt. Urmă o şarjă sălbatică, un scurt schimb de lovituri şi contralovituri. Dar abilitatea lui Stryke învinse. Dintr-o pălitură crâncenă, zvârli cât colo sabia duşmanului. Se porni apoi să dea în scut, până când îl trimise şi pe el în iarba îngălbenită. După aceea se năpusti asupra potrivnicului cu lama ridicată. Privitorii ţipară.

Stryke îşi înfipse sabia în pământ şi aruncă scutul. Întinse mâna celui doborât şi-l ajută să se ridice.

— Nu-i rău, Kestix. Dar atenţie la apărare.

Răcanul îşi arătă dinţii sparţi, într-un zâmbet forţat.

— Bine, şefule, îi zise printre gâfâituri.

Cineva strigă:

— *Capul sus!*

Se întoarseră toţi şi Stryke ordonă:

— *Atennn-ţie!*

Cel care păşea spre ei trecuse bine de patruzeci de anotimpuri. Trupul drept ca bradul şi faţa brăzdată de vreme îi trădau poziţia, pe lângă tatuajele rangului de pe obraz. Scrută ceata adunată – vreo doisprezece răcani şi patru ofiţeri – cu ochi umezi.

— Să trăiţi, domnule general Kysthan! îl întâmpină Stryke, salutând cu pumnul la piept.

— Pe loc repaus, căpitane, şi voi, ceilalţi.

Ostaşii se relaxară, cei mai mulţi ţintind cu privirea a doua siluetă, care rămase călare la o aruncătură de suliţă.

— Îmi pare rău că vă stric plăcerea, le vorbi generalul, mai ales astăzi.

— Nu face nimic, domnule, îl asigură Stryke. Cu ce vă putem ajuta?

— Să primiţi un caporal în locul celui lipsă. I-am adus un înlocuitor.

Alte priviri curioase se îndreptară spre silueta călare, cine-o fi fost ea.

— Mulţumesc, domnule. Înlocuitorul ni se alătură acum?

— Da, căpitane.

— De *Ziua lui Braetagg*? izbucni un sergent mătăhălos. Vă rog să mă iertaţi, domnule general, adăugă pe un ton umil.

Stryke îi aruncă o căutătură cruntă. Generalul se arătă mai binevoitor.

— Nu-i nimic, sergent…

— Haskeer, domnule general.

— Sergent Haskeer. Vremurile sunt tulburi. Nici Ziua lui Braetagg nu e scutită de nevoile armatei. Vreau ca acest caporal să fie încorporat şi tu să-l susţii.

Haskeer înclină din cap înţelept, de parcă ar fi stat de vorbă cu un egal. Stryke bănui că scăpase atât de ieftin numai pentru că era Ziua lui Braetagg. Îşi zise să nu uite să-i tragă un perdaf mai târziu.

Kysthan făcu semn caporalului să se apropie.

— A omorât mulţi duşmani, explică generalul, aşteptându-l. Se ridică la nivelul cetei şi e un strateg excelent.

Armăsarul veni în goană, oprind lângă ei, împrăştiind bolovani de pământ. Călăreţul sări din şa ca piatra din praştie.

— Caporalul Coilla, anunţă generalul.

Nou-venita scăpără un zâmbet viclean.

Stryke o studie. Probabil că erau de aceeaşi vârstă, cam douăzeci de anotimpuri, şi de aceeaşi înălţime. Pielea ei aspră, ca de bărbat, şi puţin pătată, arăta destul de sănătoasă, şi muşchii se vedeau frumos prin ea. Mândria se vedea de la o poştă, pe lângă siguranţa din priviri. O ţinută aşa cum se cuvine. Fără îndoială, caporalul era un orc arătos.

Ea îl cercetă, la rândul ei. Văzu ceea ce se aşteptase: un războinic bine clădit, călit în luptă. Dar parcă nu numai atât, ci şi un fel de a se purta curios, care trăda şi alte înclinaţii, mai profunde chiar decât cele militare. Poate din cauza asta nu puteai spune că nu e un orc frumos.

— Bun găsit, salută Coilla, cu mâna întinsă.

Stryke i-o strânse în stilul războinicilor, cuprinzându-i antebraţul, şi-şi zise că avea o atingere umedă tare plăcută.

— Bun găsit, răspunse el. Bine ai venit printre jderi.

Coilla îi scrută pe ceilalţi, zăbovind o clipă la fiecare chip, dar nescăpând niciunul. Stărui puţin mai mult asupra singurului pitic din ceată, ale cărui tatuaje indicau că e sergent. Apoi întoarse iar ochii la Stryke. Nu scoase o vorbă.

— Ştii ce îndrăzneaţă e ceata asta, îi spuse generalul Kysthan. Mă bazez pe tine că te vei acomoda. Reuşitele tale spun că vei fi în stare. Dar fă o singură greşeală într-o ceată ca jderii şi te poţi trezi că plăteşti cu capul.

— Am înţeles, domnule.

Kysthan se îndreptă spre calul lui. Ceata înţepeni în poziţia de salut.

— Noroc, caporale. Scoase o pereche de mănuşi negre de la curea. Stryke, să-mi spui ce progrese face. Fâlfâi din mănuşi într-un gest de rămas bun, de parcă alunga muşte. Vă doresc o zi frumoasă.

Jderii se uitară cum încalecă, răsuceşte calul şi galopează pe câmpul de paradă, prin mulţimea de orci tot mai înghesuiţi. Drumul îl duse la clădirea albă ca zahărul, palatul regal din Cairnbarrow, cu pereţii lucind în ploaia zorilor şi turnurile semeţe străpungând norii de plumb.

Coilla şi ceata se studiară din priviri.

— Ce s-a întâmplat cu caporalul pe care îl înlocuiesc? întrebă ea brusc.

— Tu ce crezi? Cetele mai suferă şi victime, răspunse Stryke. Dacă e o problemă…

— Nu-i nicio problemă. Mă aşteptam. Şi când mă investiţi?

— Io nu ştiu de ce tre’ să facem toate de Ziua lui Braetagg, mormăi Haskeer din nou.

— E o zi la fel de bună ca oricare alta, răspunse un orc care părea cel mai bătrân din ceată şi care, ca şi Coilla, purta însemne de caporal.

Se întoarse către Stryke.

— Poate că ar trebui să o prezentăm cetei înainte de a face orice altceva, şefule, propuse el.

Stryke încuviinţă.

— Eu sunt Alfray, îi spuse Coilla caporalul bătrân. Pe Haskeer l-ai auzit deja. El e…

— … un tâmpit, bolborosi piticul.

Sergenţii schimbară priviri sfredelitoare.

— Iar el e Jup.

Piticul îi trase cu ochiul, cam strengăreşte, i se păru Coillei. Un şir de dinţi albi lucea pe faţa lui bărboasă.

Coilla vorbi fără să gândească:

— Mă aşteptam la…

— Cineva mai înalt?

— Cineva nu chiar atât de… pitic, răspunse ea ironic. Adică n-am crezut că sunt atât de mulţi în cetele de războinici.

— Voi, orcii, nu sunteţi singurii pricepuţi la luptă.

— Visezi, mormăi Haskeer.

— Mai degrabă am un coşmar cu moaca ta, replică Jup.

— Ţineţi-vă gura, mârâi Stryke amenințător, amândoi.

Certăreţii tăcură îmbufnaţi. Alfray îşi drese glasul.

— Ostaşii, continuă el, şi începu să-i înşiruie. Ăsta-i Kestix. Ei îs Finje şi Zoda. Hystykk, Bhose, Sletall, Darig. Să vedem. Vobe, Liffin, Noskaa… ăăă, Calthmon, Wrelbyd, Prooq. Ăla-i Meklun… Reafdaw, Gant, Jad… Gleadeg, Toche, Breggin. Clipi spre feţele mai îndepărtate. Talag şi… Seafe. A, şi Nep, Orbon şi Eldo, acolo în capăt.

Unii răcani o salutară, alţii statură mai rezervaţi.

— Perfect, zise Stryke, bucuros că se terminase cu prezentarea. Vei fi încartiruită aici, caporal. Arătă cu degetul spre cazărmile lungi de lemn din spatele lor, decorate cu scuturile clanurilor. Dar azi n-o să facem prea multe. Hai să vedem cum merge sărbătoarea.

Răcanii murmurară aprobator. Coilla scutură din umeri.

— Mie îmi convine.

Se îndreptară spre piaţa principală, Coilla mergând alături de ceilalţi ofiţeri. Răcanii făcură grup separat, făcând tot soiul de giumbuşlucuri pe care îşi zise că Stryke probabil că nu le-ar fi îngăduit de obicei.

Mulţimea se aduna pentru festivităţi. Cei mai mulţi erau orci, cum era de aşteptat într-o asemenea zi, dar se vedeau şi alte rase, mai puţine la număr, inclusiv nişte oameni de religie Mani. Un pâlc de soli gremlini trecură pe lângă ei, solemni în veşmintele lor. Servitori elfi cu trupuri graţioase alergau cu diverse treburi de-ale stăpâni lor. Spiriduşi călăreţi de dragoni, mândri şi rezervaţi, îşi croiau drum

prin mulţime. Sus pe cer, departe, o patrulă de dragoni se învârtea în cerc, fluturând din aripile de piele, zimţate.

Pale reci de vânt veneau şi dinspre oceanul de la răsărit, şi dinspre platforma de gheaţă care avansa dinspre nord. Ameninţa să plouă.

Strângându-şi vesta pe lângă corp, Alfray sparse liniştea

— E tot mai rău, pe an ce trece. Pe vremea mea, Ziua lui Braetagg era un festival de vară. Acuma, ia uitaţi.

— *Oamenii*, scuipă Haskeer. Se duce naibii magia din cauza lor.

— A celor Uni, îl corectă Alfray. Ei şi afurisitul ăla de zeu unic al lor.

— Mani, Uni, nu prea ai ce alege dintre ei, după părerea mea.

— Nu spune tuturor ce-ai în cap Haskeer, îl avertiză Stryke. Nu vrei să audă şi stăpâna noastră.

— Regina e o profitoare, spuse Alfray, ştie toată lumea. Îi va susţine pe Mani numai cât îi convine.

— Destul cu discuţia asta periculoasă, hotărî Stryke, aruncând ochii după urechi ciulite.

— Eu nu ştiu prea multe despre Ziua lui Braetagg, mărturisi Jup. N-am mai fost în Cairnbarrow până acum. Povestiţi-mi şi mie mai multe.

— Recunoşti că eşti prost, hă? îl înţepă Haskeer.

— Prostia ţi-o las ţie. Eşti mult mai bine pregătit pentru ea.

— Braetagg a fost o mare căpetenie orcă, interveni iute Alfray. Trebuie să fi auzit de el.

— Normal, zise Jup. Dar altceva nu prea ştiu.

— Ca să fiu sincer, nici nouă nu ne e foarte clar. Nu ştim de unde se trăgea şi unde locuia, doar că a trăit acum un veac. Sigur ştim că a adus rasei noastre câteva victorii renumite. Asta a fost când Clanurile Unite ale Orcilor aveau *putere*. Înainte să se ducă totul pe apa sâmbetei. A scuturat jugul sclaviei când unele din rasele străvechi au căutat să

ne înrobească. Aşadar, mai presus de toate, îl cinstim ca pe-un eliberator.

— Păcat că n-a durat, comentă Coilla cu glas amar.

După faţa lui, se vedea că Stryke şi asta considera tot discuţie periculoasă. Dar îşi ţinu gura.

Tot mergând, Coilla se pomeni separată de ceilalţi, numai cu Jup lângă ea.

— Pot să-ţi dau un sfat? îi şopti el.

Coilla încuviinţă.

— Ai grijă ce vorbeşti. Nu mai eşti cu oastea. Lucrurile se observă mai repede într-un grup mai mic, ca al nostru. O lăsă să cugete, apoi adăugă: nu că noi n-am fi de acord cu tine.

— Perfect. Pot să-ntreb ceva?

— Sigur.

— Care-i treaba cu tine şi Haskeer?

— Eu n-am treabă cu el. Ei, poate puţin. E vorba despre chestia asta cu piticii. Mulţi simt la fel ca el.

— Adică despre chestia aia… că se îndoaie cum bate vântul?

— Amândoi ştim despre ce vorbim, Coilla. Rasa mea e cunoscută că ţine partea cui dă mai mult, fie ei şi Uni. Unii zic că-i trădare. Eu zic că suntem… practici.

— Şi cât de practic e să lupţi într-o ceată de-a Jennestei? Ai putea face altceva, mai puţin periculos şi, probabil, mai bine plătit.

— Nu pot da socoteală pentru toată rasa mea, oricât încearcă Haskeer să arunce vina numai pe umerii mei. Poate ţi se pare ciudat, orcii fiind daţi la troc în serviciul reginei, dar unii din noi cred că e o cauză pentru care merită să lupţi. Cineva trebuie să-i oprească pe oameni să golească măruntaiele Maras-Dantiei. Pe cei răi, în orice caz.

— Pecetluit cu acte sau nu, majoritatea dintre noi crede aşa. Uite ce e, sergent, nu dau o ceapă degerată pe politică. Nu mă interesează decât dacă tovarăşii mei se pricep la luptă şi dacă o să-mi acopere spatele.

— Aşa văd şi eu lucrurile. Şi asta-i treaba cu Haskeer. E un ticălos, dar e un luptător neîntrecut şi ştie să fie un bun camarad când ai nevoie de el. E unul din lucrurile care îmi place la orci. Jup zâmbi. Apropo, uită rangul. Spune-mi Jup.

— El e singurul care-ţi caută nod în papură?

— Acum, da, să zicem. A trebuit să muncesc mult ca să dovedesc ce fel de pitic sunt când am intrat în ceată. Şi pentru tine o să fie la fel o vreme.

— Singurul pitic şi singura femeie, nu?

— Întocmai. Dar măcar tu ai avantajul că eşti orc.

Ajunseră în piaţă. Fuseseră atârnate flamuri şi stindardele se umflau în vânt. Numeroase scuturi de clanuri se aliniau în coloane. Focuri uriaşe aşteptau să fie aprinse cu săgeţi muiate în catran în toiul sărbătorii.

Ocolind zone însemnate cu frânghie pentru turnirurile de mai târziu, ceata se mută în umbra palatului. Fusese ridicat un cort gigantic; pânza flutura, însemnele regale cusute de-o parte şi de alta a intrării. Îl păzeau două santinele orce, cu suliţele încrucişate. Recunoscându-l pe Stryke, se dădură la o parte şi lăsară ceata să intre în şir indian în interiorul cât o peşteră fără fund.

Făcliile aprinse şi lumina zgârcită a zilei, pătată de pânza marchizei, dădeau locului o înfăţişare neobişnuită.

Jderii se opriră ca la comandă, privind cu groază şi admiraţie cine se ascundea în cort.

Alfray puse o mână pe braţul Coillei.

— Nu l-ai mai văzut niciodată?

Coilla nu reuşi decât să încline din cap. Majoritatea răcanilor admirau scena cu un soi de veneraţie şi nu fără groază superstiţioasă. Într-un sfârşit, Jup trase concluzia:

— Cred că e artificial şi, probabil, nesănătos.

— Fii atent pe cine jigneşti, curulică, tună Haskeer cu glas de speriat.

Stryke le aruncă o căutătură încruntată şi mişcă din buze:

— *Daţi dovadă de respect!*

Un tron splendid fusese aşezat în mijlocul cortului. Era împodobit cu incrustaţii de aur bătut şi linii arginta. Spătarul avea forma unei păsări Phoenix ridicându-se în zbor din flăcări sculptate cu măiestrie. Rubinele îi serveau drept ochi şi sclipeau ca văpăile. Chiar dacă nu era măreţ ca tronurile Jennestei, tot era potrivit pentru un maestru al războiului.

În el stătea Braetagg.

Mai bine zis, era sprijinit cu o mână pe mânerul unui paloş proeminent. Teaca goală îi zăcea în poală. Purta o coroană simplă, din aur. Armura îi strălucea, pantalonii erau nepătaţi, iar bocancii îi fuseseră lustruiţi.

Avea pielea întinsă, se vedeau bine contururile oaselor de dedesubt, şi căpătase culoarea pergamentului îngălbenit. Cândva prinsă, gura se strâmba acum într-un rictus care dezvăluia dinţi de aceeaşi culoare. Din ochi rămăseseră orbitele adânci. O nuanţă palidă a cărnii ca pergamentul amintea de alifiile şi ierburile folosite de meşterii îmbălsămării.

— Arată de parcă vrea să se ridice şi să plece, afirmă Haskeer mirat.

— Sper că nu, la naiba, zise Jup.

Coarne cu bere şi stacane cu vin fură desprinse de centuri. Dându-le din mână în mână, jderii băură pe rând în cinstea strămoşului lor. Solidar, bău şi Jup. Când veni rândul Coillei, se uitară toţi cum îşi dă porţia pe gât fără mofturi. Observase că Haskeer îşi golise sticla dintr-o înghiţitură.

Zăboviră o vreme, apoi Stryke le porunci să iasă.

Clipind în lumina puternică de afară, jderilor le trebui o clipă să-şi dea seama că mulţimea stătea cu faţa la palat, cu gâturile întinse. Întoarseră şi ei privirea spre un balcon înalt şi spre silueta din el.

Regina Jennesta era îmbrăcată în alb. Pletele de abanos îi fluturau în vântul tăios. Din locul în care stăteau, nu-i desluşeau clar trăsăturile. Dar îi cunoşteau destul de bine

moştenirea jumătate omenească, jumătate nyaddă şi alcătuirea neobişnuită a frumuseţii ei.

Jderii ajunseseră la sfârşitul cuvântării ei elogioase ori, poate, batjocoritoare. În orice caz, nu auzeau decât vorbe separate din cauza distanţei şi a vântului. Încercau să dea sens celor auzite când regina ridică braţele şi începu un şir de gesturi încâlcite.

Dădu viaţă unui fulger orbitor, verde-portocaliu. Un glob de foc brazdă aerul din balconul ei semeţ, lăsând în urmă o dâră de un roşu aprins. Lovi un rug gata de aprins şi, cu un vuiet asurzitor, grămada izbucni în flăcări. Se porniră ovaţii şi strigăte.

— Pâine şi circ, pufni Alfray, evident neimpresionat.

— *Hai*, mă, îi zise Jup, Ziua lui Braetagg se sărbătorea şi înainte să apară Jennesta.

— Şi să ne-o fure.

Focul arse complet sub privirile jderilor şi luă cu el o parte din entuziasmul lor.

Jderii trândăveau pe acoperişul unei barăci de-a lor, când Reafdaw se întoarse din misiune.

— L-ai adus? îl întrebă Stryke.

— Da, şefu’.

Zâmbind, răcanul scoase un săculeţ din traistă şi i-l dădu căpitanului.

Ceilalţi se adunară în jurul lui Stryke, care îl deschise. În el străluceau câteva cristale mici, transparente, dar cu o nuanţă roz-violetă discretă.

— Mi se pare grozav.

Coilla se aplecă să le vadă.

— Hm, cristal. Se mai înveseleşte ziua.

— Nimic nu întrece o pipă bună de cristal, fu de acord Jup.

— Să nu credeţi că ne facem un obicei din asta, îi avertiză Stryke. Consideraţi că-i un dar de la Braetagg. Alfray, vrei să faci onorurile?

Caporalul scotoci în traista cu leacuri după mojar şi pistil şi se apucă să macine cristalul într-o pudră fină. Reafdaw îl ajută să facă pacheţele.

În curând, o aromă de neconfundat umplu aerul când primele pipe trecură din mână în mână.

Expirând un nor de fum albicios, Jup zise cu glas răguşit:

— Cred că începe să-mi placă Braetagg ăsta.

— Ai face bine să fii respectuos, zise Haskeer. Aăă… bat nime… hm… să nu faci pe deşteptu', auzi?

— Nu-te naibii, i-o întoarse piticul vesel.

Haskeer îl privi cu ochi nedumeriţi.

Se spuseră glume deşucheate, stârnind hohote nestăpânite. Răcanii se întrecură în arta lăudatului, caracteristică orcilor, înflorindu-şi isprăvile până când făceau din ele poveşti pe care nu le-ar fi crezut nimeni. Chicotele nu mai conteneau.

Stryke se propti cu spatele de perete şi-şi lăsă capul în palmele împreunate la ceafă.

— Încă un ceas şi ar trebui să înceapă festivităţile.

— Dacă mai suntem în stare să mergem până acolo, bâigui Alfray.

Jup făcea eforturi să spună un banc complicat şi fără înţeles, când Coilla îl întrerupse.

— Cine-s ăia?

Ochi injectaţi se întoarseră leneşi în direcţia arătată de ea. Trei orci călare galopau spre ei. O mantie violetă fâlfâia pe umerii unuia din ei.

— Rahat, înjură Stryke, ridicându-se anevoie în picioare. Crelim.

Coilla îl privi chiorâş.

— Cine?

— Crelim. Aghiotantul generalului. *Sus*! Toată lumea, sus!

Răcanii se ridicară clătinaţi, ajutaţi de bocancul lui Stryke. Îşi scuturară hainele şi urmăriră grupul de călăreţi apropiindu-se de ei.

Se schimbară saluturi de formă. Crelim nu pierdu vremea cu politeţuri.

— Poruncă direct de la generalul Kysthan. Misiune specială. Trebuie să mă urmaţi. Acum.

— Azi, domnule maior? Chiar tr…

— Duşmanii noştri nu ne respectă sărbătorile, căpitane, iar eu n-am venit aici să stau la discuţii. Băgaţi-vă capetele într-un butoi cu apă mai întâi, dacă trebuie, dar *mişcaţi-vă odată fundurile* alea nenorocite!

Jderii traseră câteva înjurături zdravene în barbă, dar făcură ce li se spusese.

Mulţimea crescuse şi creştea în continuare. Crelim şi călăreţii lui cu lacăt la gură îi conduseră pe jderi înapoi în piaţă şi apoi spre cort. În faţa lui se adunase o ceată mare de orci, condusă de o trupă de santinele.

— Garda Imperială a Jennestei, fără îndoială, şopti Alfray.

Stryke încuviinţă, încă ameţit de cristal.

Când descălecară, Crelim le porunci răcanilor să rămână afară. Intră numai cu Stryke, Haskeer, Alfray, Jup şi Coilla.

Înăuntru erau mai multe gărzi, vii şi moarte. Ostaşii care trebuiau să-l păzească pe Braetagg zăceau la pământ cu membrele răsfirate, cu gâturile tăiate sau cu spinările spintecate de cuţite. Pereţii cortului erau mânjiţi de sânge.

Cel mai şocant lucru era dispariţia lui Braetagg.

Jup se uită la tronul gol şi spuse:

— Poate că ai avut dreptate, Haskeer. S-a sculat şi a plecat.

— Asta o să păţeşti şi tu, pe lângă altele, dacă nu taci.

Stryke îi potoli mimând un cuţit la gât şi aruncându-le priviri veninoase.

Crelim arătă o spintecătură largă din spatele cortului.

— Pe-acolo l-au scos.

— De ce ar vrea să-l fure cineva? se întrebă Coilla. Adică, la ce le-ar *folosi*?

Maiorul scutură din umeri.

— Nu ştiu decât că, dacă încep festivităţile şi Braetagg nu-i aici, s-ar putea stârni agitaţie.

— Asta în cuvinte frumoase, rosti Alfray.

— Nu ne permitem să se afle, continuă Crelim, de asta am adus o trupă specială. Trebuie să acţionaţi în secret. Porunca voastră e să recuperaţi rămăşiţele lui Braetagg şi să le aduceţi aici neîntârziat.

— Şi dacă nu reuşim? întrebă Stryke.

— Regina însăşi vrea problema rezolvată.

— Adică să nu ne mai obosim să ne întoarcem.

— Tu ai spus-o, căpitane.

Cu ochii închişi, Stryke îşi frecă puntea nasului cu degetul mare şi cel arătător. Oftă.

— Aveţi vreo idee cine sunt autorii?

— Nu. Dar există o posibilitate. Nişte Pyro au fost văzuţi în zonă în ultimele două zile. O patrulă de dragoni i-a localizat chiar ieri după-masă, mai jos, către Hecklowe.

— Şi asta-i tot ce se ştie?

Crelim înclină afirmativ din cap.

— Contăm pe voi. Nu vă lăsaţi pe tânjală.

Se întoarse şi plecă urmat de călăreţi.

— Chiar de Ziua lui Br…

— *Abţine-te, Haskeer*, îl avertiză Stryke cu glas neted, de gheaţă.

— Pyro? întrebă Coilla.

— O sectă de-a oamenilor. Adoratori ai focului, aşa ceva.

— Mani? Uni?

— Cred că niciuna, nici alta.

— O sectă magică, explică Alfray.

Coilla îşi exprimă dispreţul:

— Ce? De când ştiu oamenii ce e magia mai bine decât orcii? Nu ştiu decât să o secătuiască.

— Poate că sunt căutători de magie, mai degrabă decât magicieni, sugeră Jup. Probabil că vor să stăpânească energiile pământului, ca majoritatea raselor străvechi.

— Mi se pare o nebunie, consideră Haskeer.

— Şi ce-i cu asta? Vorbim despre *oameni*, cap pătrat.

— Pe cine faci tu cap pătrat, pungă de puroi?

— *Destul*! răcni Stryke. Cine ştie pentru ce le trebuie acestor Pyro cadavrul lui Braetagg, *dacă* ei l-au luat. Important e să-l aducem înapoi, altfel ziua se va sfârşi într-o baie de sânge.

Jup cercetă zona din jurul tronului.

— Poate că magia e cheia. Magia mea, ghicitul. Deşi e tare vlăguită, mulţumită nemernicilor de oameni care şi-au băgat nasul în viaţa noastră.

Îngenunche şi luă ceva de pe tron – un rest de material. Nu e al lui Braetagg. E o pânză aspră, nu ca acelea purtate de el.

— Ar putea fi a oricui.

— Da. Dar nu se potriveşte nici cu uniforma gărzilor. Jup ridică ochii spre Stryke. Mai presus de toate, e singurul nostru indiciu.

— Oare e destul? se întrebă Alfray. Ca să te ajute la ghicit?

— Nu ştiu, răspunse piticul. S-ar putea. Ce părere ai, Stryke?

— Tu eşti ăla care deschide drumurile. Atunci deschide-le.

Se aflau cam la cincisprezece kilometri de Cairnbarrow. Se mai vedeau încă turlele palatului, dar se desluşea şi conturul gheţarului uriaş, o linie subţire la orizont, înspre miazănoapte.

Cădea o ploaie uşoară, sălcie, cu miros vag de sulf şi putreziciune.

Ceata călare se uita cum Jup se lăsase pe vine şi-şi vârâse mâinile în noroi. Cu ochii închişi, verifica energiile pământului. În cele din urmă, se ridică în picioare şi se şterse de nămol.

— Ticăloşii de oameni. Forţele nu se simt regulat.

— Dar? întrebă Stryke.

— Dar cred că se îndreaptă spre Taklakameer.

— Nu-i o zonă cam mare de cercetat? îndrăzni Coilla. Doar pentru treizeci de orci?

— Ba da, încuviinţă Stryke. Şi, cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine.

Îşi continuară drumul spre apus. Din când în când, Jup îşi întrebuinţa abilitatea ghicitului şi insista că cei pe care-i urmăresc se îndreptau tot spre marea interioară.

În cele din urmă, ajunseră la un mal înalt şi abrupt, care dădea spre apele unduite de vânt. Fuioarele de neguri care se agăţau de suprafaţa mării ascundeau ţărmurile îndepărtate. Dar apa care mângâia ţărmul apropiat era înspumată şi murdară.

— Şi acum ce urmează? întrebă Alfray.

— Poţi să ne reduci zona de căutare cu ghicitul tău, Jup? se interesă Stryke.

— Nu mai mult decât am făcut-o. Ştii că apa îl îngreunează.

— Cum vine asta? se miră Coilla.

— Apa are magia ei, la fel ca luminişurile şi văile îndepărtate. Poate pentru că acelea sunt locuri pe care oamenii mai greu le sapă şi le brăzdează.

— Păi, dacă magia e mai puternică, nu ţi-e mai uşor să ghiceşti?

— Tocmai aste e problema. Îmi sporeşte puterile, dar şi ceea ce surprind cu simţurile mele. E greu de explicat. Ca atunci când zici că nu vezi nimic de prea multă lumină.

Stryke avea un plan:

— Ne împărţim în două şi scotocim ţărmul de la nord şi de la sud. Eu conduc un grup, împreună cu tine, Alfray, şi cu Coilla. Luăm jumătate din răcani şi pornim spre sud. Haskeer şi Jup, voi luaţi cealaltă jumătate. Dacă vreuna din jumătăţi dă de belea şi nu se descurcă, trimite un mesager.

Zis şi făcut.

Grupul lui Stryke învălui linia ţărmului şi-l văzură pe cel condus de Jup şi Haskeer că le urmează exemplul. În

curând, nu se mai zăriră unii pe alţii.

După ce călăriră în linişte câteva minute, Coilla îndrăzni să întrebe:

— E înţelept să-i trimiţi pe cei doi împreună, căpitane?

— Pe cine?

— Pe Haskeer şi Jup, desigur.

— E-adevărat că nu prea au la inimă, dar e vorba să fie serioşi, sunt mai întâi jderi. În orice caz, nu-s nişte mucoşi. Dacă dau cu băţul în baltă într-o misiune, zboară din ceată şi ştiu asta foarte bine.

— Ai mai întâlnit Pyro?

— Nu. Dar i-au întâlnit alte cete.

— Nu-s mulţi, dar sunt fanatici, adăugă Alfray, şi deseori mai periculoşi chiar din cauza asta.

— Care-i planul dacă-i găsim?

Stryke se uită la Coilla surprins de întrebare:

— Îi omoram, ce altceva să facem cu ei?

— Cască bine ochii.

— Asta-i o prostie, se înfurie Haskeer. Ce dracu', crezi că fac altceva?

— Nu ştiu, răspunse piticul. Îţi frământi biluţele cu seminţe?

— Dă-te jos de pe cal să-ţi vâr capul între buci.

— Ar fi mult mai interesant decât să-ţi tot văd mutra.

— Dacă vrei să ţi-o dregi pe a ta, n-ai decât să-mi spui.

— Da, în toiul unei misiuni. Ar fi foarte înţelept.

— *Sergenţi*! şuieră un răcan.

— Ce-i? întrebară amândoi nervoşi.

— Acolo.

Răcanul arătă cu degetul.

În dreapta lor, departe de ţărm, se înălţat două dealuri scunde care adăposteau între ele un crâng. Dintre copaci sclipea lumina unui foc.

Haskeer şu Jup opriră coloana.

— Ce zici? întrebă Haskeer.

— Să mergem în recunoaştere.

— Toţi?

— Noo, ne descurcăm noi şi singuri.

Răcanii primiră ordin să rămână cu caii. Jup şi Haskeer plecară.

Se apropiară de crâng pe furiş, aplecaţi, mergând în zigzag. Apoi se trântiră pe burtă şi se târâră prin vegetaţia scundă, până se opriră la marginea unui luminiş.

Un foc ardea semeţ în mijlocul lui. Douăzeci-treizeci de siluete se adunaseră în jurul lui. Umbrele lor cădeau lunguieţe şi groteşti în lumina amurgului. Siluetele aveau nişte capete de formă tare ciudată.

Haskeer rămase cu gura căscată.

— Ce drac de rasă-i asta?

— *Oameni*, tâmpitule, şopti Jup. Poartă căciuli în formă de cap de lup.

Altceva îi atrase atenţia.

— Uită-te acolo.

Lângă foc, trupul lui Braetagg zăcea întins pe o piatră netedă. Unul dintre oamenii cu cap de lup stătea lângă el. Gesturile stranii, însoţite de murmurul cântat al celorlalţi, sugerau un ritual.

— Ne trebuie toată ceata ca să-i atacăm, chibzui Jup. Hai s-o ştergem.

— Hai, încuviinţă Haskeer.

— *Vă înşelaţi!*

Nu avură timp să se întoarcă şi să vadă cine vorbise. Apucaţi de braţe noduroase, fură ridicaţi în picioare. Îi înconjurară şase oameni cu căciuli sinistre în formă de cap de lup. Îi ameninţară cu vârful săbiei la gât, îi dezarmară şi-i legară la încheieturile mâinilor.

Haskeer îi aruncă piticului o căutătură veninoasă.

— *Ne descurcăm şi singuri*, îl maimuţări el pe Jup.

— *Linişte*! porunci un om. Măcar până se ocupă Maestrul de voi.

Râse dispreţuitor către tovarăşii lui. Se puseră toţi pe un râs enervant.

Prizonierii fură siliţi să meargă cu mâinile legate la spate în luminiş. Apariţia lor întrerupse murmurul funebru. Printre oamenii holbaţi, orcii fură aduşi în faţa bărbatului care stătea în picioare lângă leşul lui Braetagg. Din ţinuta lui arogantă şi din felul respectuos în care i se adresară ceilalţi reieşea clar că e conducătorul sectei.

Cu ochi împietriţi, ca ai căpăţânii de lup cu care îşi acoperea capul, omul îi cercetă dispreţuitor pe Jup şi Haskeer.

— Intruşi, aşadar. Şi suboameni, pe deasupra.

— Noi nu suntem niciun fel de subnimic şi nu semănăm cu rasa *voastră* jegoasă, ripostă piticul.

Încasă o palmă peste faţă cu o mănuşă, pentru obrăznicie. Începu să-i curgă sânge din nas şi din colţul gurii.

— Ce faceţi cu Braetagg? întrebă Haskeer cu tupeu.

Se smuci zadarnic să scape din legături.

— Căutăm magia, răspunse Maestrul cu glas intens. Scurgem energia, aşa cum faceţi voi, aşa-zisele rase străvechi.

— A mea nu face aşa.

Răsplata lui Haskeer fu un pumn în stomac care-l făcu să se îndoaie de spate.

— Ce are de-a face un cadavru cu magia? se răsti Jup. Nebunilor!

— Nebuni? repetă Maestrul, arătându-se sincer jignit.

Se răsuci spre cadavru şi îl cercetă câteva momente. Pe urmă prinse degetul mic de la mâna dreaptă a lui Braetagg şi-l rupse. Degetul trosni şi un norişor de praf gri se ridică în luminiş.

Ţipetele de protest ale lui Haskeer fură înăbuşite cu alte lovituri. Din prudenţă, Pyro îl pocni şi pe Jup în rinichi. Ignorându-le zvârcolirile, Maestrul ridică degetul la nivelul ochilor şi-l studie. Când termină, îl aruncă în foc.

Flăcările săltară mai îndrăzneţe, scuipând miriade de scântei multicolore. Focul arse mai întâi verde-smarald, apoi auriu şi albăstrui, atât de intens, că nici nu te puteai uita la el. Greu de crezut că l-ar fi putut aţâţa aşa un rest de carne putredă. Haskeer şi Jup se zăpăciră complet.

— Un mic semn al puterii lui Braetagg, declară Maestrul când se stinse efectul. Desfăşurând ritualul potrivit şi măcinând bine de tot cadavrul, esenţa rezultată îmi va da puteri de vrăjitor.

— Eşti dus cu pluta, mârâi Haskeer.

— Aşa zici tu. Maestrul îşi arcui sprâncenele. Dar nu vei mai fi aici ca să vezi cum dovedesc că n-ai dreptate. Ca mai toate ritualurile, şi acesta are efect mai puternic dacă sacrificăm puţin sânge. Îşi chemă slugoii. Pregătiţi-i!

— Pierdem vremea, se plânse Alfray.

— Ai vreo idee mai bună? îl întrebă Stryke.

— Poate dacă ne împărţim în grupuri mai mici, căutarea va merge mai repede.

— Nu, suntem destul de separaţi şi aşa.

Călăriră în tăcere.

La un moment dat, Coilla exclamă:

— Acolo!

Se uitară în direcţia indicată. Pe malul celălalt scânteia un foc.

— E de-al nostru? se întrebă ea.

— Nici ăia doi n-ar fi atât de proşti să aprindă unul, o asigură Stryke.

— Deci? stărui Alfray.

— Deci alt indiciu n-avem.

Căpitanul strigă o poruncă şi jumătatea de ceată răsuci caii şi schimbă direcţia.

Călăriră în trap vioi, ferindu-se de crengi, ţinându-se cât mai aproape de bucla ţărmului.

Mai merseră cât o aruncătură de săgeată şi dădură peste cealaltă jumătate de răcani. Le explicară repede de ce

lipseau cei doi sergenţi.

— Nici că se putea mai rău, spumegă Stryke. Acum avem de recuperat un cadavru şi doi idioţi pe lângă el.

— Cum procedăm? vru să afle Coilla.

— Ne împărţim în trei grupuri. Tu conduci unul. Calthmon, Darig, rămâneţi aici cu caii. Rămânem… douăzeci şi şase. Eu şi Alfray luăm fiecare opt răcani. Tu iei zece, Coilla.

— Mulţumesc pentru încredere.

— N-avem de ales, caporal. Să n-o dai în bară, că zbori.

— Care-i planul? se interesă Alfray.

— Nimic complicat. Intrăm în crâng din trei părţi. Mai întâi îi scoatem de-acolo pe Haskeer şi Jup vii şi nevătămaţi, pe urmă pe Braetagg, dacă reuşim. Întrebări?

Nu auzi niciuna. Separaţi iute în trei, porniră la drum: unii la stânga, alţii la dreapta şi alţii drept înainte.

Grupul Coillei o luă la stânga şi începu să se târască prin frunziş. Nu întâlniră nicio gardă. Văzură focul, leşul lui Braetagg întins pe lespedea de piatră şi pe Haskeer şi Jup lângă el. Pe cei doi sergenţi îi ţineau strâns doi oameni; altul parcă îndeplinea un ritual. Ceilalţi Pyro cu căpăţâni de lup stăteau mai în spate, murmurând o incantaţie ritmică.

Coilla se întoarse către cel mai apropiat răcan.

— Slettal… da? şopti ea.

— Doamnă.

— Câţi arcaşi buni avem cu noi?

Slettal se încruntă.

— Câţi arcaşi buni?

— Au o singură şansă să-i nimerească pe cei doi care-i ţin pe sergenţi.

— Iertaţi-mă. Toţi ne pricepem la tras cu arcul, dar să nimerim până acolo…

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, oftă. Nu-i nimic, încerc eu.

Răcanul plecă să-i aducă un arc. Ea îl refuză, îşi suflecă mâneca bufantă şi dădu la iveală o teacă de mână plină de

cuţite.

— Le prefer pe astea, îi explică ea, scoţând două cuţite cu vârf cârn.

Slettal îşi mută privirea de la ea la ţintele îndepărtate, apoi din nou la ea.

— Puteţi face asta?

— Pot încerca. Dacă reuşesc, nu trebuie decât să fiţi gata de un atac rapid asupra mulţimii de oameni. Dacă nu, îi asaltăm pe cei doi rataţi de mine şi pe preotul ăla. Măcar îi răzbunăm pe sergenţi. Aţi înţeles? Bine. Acum pregătiţi-vă.

Ştia că şi ceilalţi jderi vor ataca, probabil, în orice clipă, riscând viaţa lui Jup şi-a lui Haskeer. Nu avea timp de pierdut. Ochi mai întâi ţinta mai dificilă, bărbatul acoperit aproape în întregime de Haskeer. Celălalt, care-l ţinea pe Jup, era mai uşor de doborât. De fapt, uşoară nu era niciuna din cele două ţinte. Cel de-al treilea bărbat, pe care îl considera şef, se agita tot mai mult, pe măsură ce ritualul se apropia de punctul culminant.

În echilibru, ţinându-şi respiraţia, Coilla azvârli un cuţit. Încă nu ajunse la ţintă când îl aruncă pe al doilea.

Omul care-l strângea în braţe pe Haskeer primi cuţitul între ochi, se clătină şi căzu. Tovarăşul lui încasă lama în piept şi se prăbuşi în urlete.

— Acum! ţipă Coilla.

Jderii ei năvăliră în luminiş. În acelaşi timp, se năpustiră şi celelalte două grupuri. Coilla se îndreptă spre sergenţi. Ostaşii ei îi respectară ordinul şi se repeziră la mulţimea de oameni din spatele ei. Se stârni o învălmăşeală de ţipete, urlete şi zăngănit de oţel.

Ţâşnind în faţă, Coilla observă că nu era ceva în regulă cu focul. Ardea cu prea mare intensitate, iar flăcările dansau împrumutând culori aprinse.

Însă nu avu timp să dezlege taina. Conducătorul Pyro, cu faţa schimonosită de furie, îşi scoase paloşul. Coilla acceleră şi-l ocoli, scăpând la mustaţă de împunsătură. Ajunse imediat la sergenţi şi le tăie legăturile.

— Atenţie! ţipă Jup.

Câţiva Pyro înarmaţi fugeau spre ei. Coilla îi dădu o sabie piticului. Haskeer smulse una de la o gardă ucisă. Cu strigăte de luptă, sergenţii trecură la atac.

Coilla rămase cu şeful Pyro. Acesta năvăli spre ea turbat, răcnind ceva de neînţeles, spintecând aerul cu paloşul. Ea se apără de loviturile puternice şi răspunse cu aceeaşi forţă îndârjită.

— Ingraţi băgăcioşi! zbieră omul. *Sălbaticilor*!

— Ia uite cine vorbeşte, omul cu căpăţână de lup mort pe cap! replică jderiţa vicleană, fără să slăbească atacul.

Trebui să înfrunte o nouă rundă de lovituri. Se ghemuia, se ferea într-o parte, bloca şi asalta.

— Ritualul! tună şeful Pyro. Aţi întrerupt ritualul! *Tâmpiţilor*!

În clipa aceea, înlemni. Se dădu înapoi, uitând să se mai apere şi se holbă dincolo de Coilla, cu nişte ochi cât cepele. Presupunând că se preface, dar nefiind foarte convinsă, sări iute într-o parte şi întoarse capul. Rămase cu gura căscată.

Cadavrul lui Braetagg se mişca.

Se ridică în capul oaselor. Ţeapăn, se întinse de-i pocniră oasele bătrâne. Îşi coborî încet picioarele şi-şi lăsă tălpile pe pământ. Se ridică imediat, se clătină puţin, apoi începu să meargă, anevoie la început, mişcând leneş din membre.

Coilla întoarse capul spre om. Stătea nemişcat, pământiu la obraz. În luminiş, toţi erau prinşi în încăierare şi nu băgară de seamă leşul umblător al lui Braetagg.

Cadavrul mergea nestingherit, hotărât, spre o anumită ţintă, lăsând o dâră de praf albicios în urma lui. Coilla se încorda când trecu pe lângă ea clătinându-se, fără să o ia în seamă; i se păru că ochii scufundaţi în orbite sclipesc misterios.

Scuturându-se ca să-şi revină, deşi tot cuprins de groază, conducătorul Pyro ridică sabia să se apere. Un efort prea slab. Cu viteză uluitoare, leşul se apropie şi azvârli sabia cât colo cu mare uşurinţă. Viul şi mortul se încăierară.

Coilla îi urmări cu privirea. Nu-i vedea bine din cauza focului care ardea cu prea multă intensitate şi a norului gros care se ridica din el. Ghici că se iau la trântă, dar atât. Atunci răsună un ţipăt. Oribil, prelung, deznădăjduit. Omenesc.

Câteva siluete veniră lângă ea prin vâltoare. Renunţă la poziţia defensivă când îi văzu pe Stryke şi ceilalţi ştergându-şi de sânge săbiile şi bărzile.

— Te-ai descurcat bine, o felicită Stryke.

Focul se stingea. O pală de vânt împrăştie fumul. Îl văzură pe conducătorul Pyro la pământ, cu braţele răsucite în poziţii nefireşti. Moartea îi întipărise o expresie de oroare pe chip. Coilla întoarse privirea spre lespede. Leşul lui Braetagg zăcea tot acolo, nemişcat.

Stryke se holbă la ea.

— Ce s-a întâmplat?

Jderiţa clipi, scutură din cap, luă o hotărâre.

— Nimic. Din cauza cristalului. Mi se învârte încă în creier.

Goneau pe cai de rupeau pământul, cu rămăşiţele lui Braetagg învelite în pături şi sprijinite pe spinarea unui cal fără stăpân.

Ajungând la Cairnbarrow cât ai zice peşte, ceata străbătu străzile în galop mare, risipind gloata de cheflii. În piaţă se adunaseră de trei ori mai mulţi orci decât fuseseră la plecare. Înaintând cu greu, ajunseră la rânduri de orci agitaţi, pe care gărzile imperiale nu-i lăsau să intre în cort.

Apăru maiorul Crelim. I se făcu loc imediat. Cei cinci ofiţeri ai jderilor fură chemaţi iute înăuntru, împreună cu doi răcani care cărau povara învelită. O aşezară pe podea şi o dezveliră.

— N-am crezut că veţi reuşi, mărturisi Crelim. Repede, suiţi-l pe tron. Cu *grijă*!

Mâini prudente ridicară cadavrul. Braetagg fu aşezat la loc, cu coroana pe cap, cu mâna gălbuie pe mânerul săbiei.

Coilla urmări scena cu mare interes.

— Îi lipseşte un deget! strigă maiorul.

— Păi… da, domnule maior, recunoscu Stryke. Nu-i mare lucru, dacă ne gândim ce-ar fi putut păţi. Acoperiţi-l cu mâneca sau cu altceva.

— Ştiu eu?

Crelim chibzui, îndoielnic. Haskeer se plimbă ţanţoş spre tron.

— Căpitanul are dreptate, domnule maior. Nu va observa nimeni că lipseşte o bucăţică din el. Braetagg e zdravăn ca un armăsar de luptă. Se apropie de cadavru, ignorând semnalele disperate ale celorlalţi. Niciun motiv de îngrijorare. V-am zis eu, e vânjos ca pielea de dragon muiată în pişat o lună.

Duse în spate pumnul strâns într-un gest prietenesc.

— *Nu*! ţipară ceilalţi.

Prea târziu ca să-l mai oprească pe Haskeer. Pumnul său binevoitor bufni surd în umărul lui Braetagg şi ridică praf cât un covor nebătut demult. Haskeer îşi duse mâna la gură. Braţul se detaşă din umăr, atârnă scurt de un tendon uscat, apoi căzu la podea. Parcă ar fi scăpat cineva un sul de pergament.

— *Creier de găină*! ţipă Jup.

— *Sergent Haskeer*! urlă Crelim, vânăt la faţă de furie.

Toţi cei de faţă se întrecură în a-i blestema originea şi a-i învineţi ochii.

Stryke se depărta de învălmăşeală şi se apropie de Coilla.

— Îţi zic eu înainte de a mă întreba, îi spuse ea. Habar n-am să cos leşuri deşirate.

Căpitanul scutură din umeri şi scoase un oftat prelung, istovitor.

— Ei, nu-i nimic. Trăiască Ziua lui Braetagg!